

Емилио Салгари
Златото на Аляска

I РАНЕНИЯТ

- Внимание!
- По дяволите!
- Ставай, Бени!
- Прерията ли гори?
- Не!
- Да не би стадото да се е разбягало?

Неочаквано в далечината се понесе оглушителен шум – смесица от резки викове, лай и мучене, – изведнъж наруши дълбоката тишина на безкрайната прерия, която се простираше от брега на Малкото Робско езеро чак до реката Атабаска и подножието на гигантската верига на Скалистите планини.

- Какво става, Бени?

Човекът, назован с това име, не отговори. Той се бе изправил рязко, отхвърляйки вълненото одеяло, с което се беше покрил, бе хванал карабината, която винаги стоеше до него, и бе изскочил от огромната каруца.

Непрогледна тъмнина цареше над прерията. Нямаше ни луна, ни звезди. Само тук-там блещукаха сякаш на вълни, на вълни светещи точки, които капризно ту се снишаваха, ту се издигаха, като оставяха след себе си фантастични сребърни и бледозеленикави линии. Огромна черна маса се бе надигнала около каруцата и с мучене и цвилене, като се блъскаше в стените и вдигаше ужасен шум, търсеше убежище.

– За бога! – промърмори човекът, който бе излязъл от каруцата, докато вдигаше пушката, сякаш се страхуваше да не бъде неочаквано нападнат. – Какво става по бреговете на реката?

В тази посока отекна изстрел. Това бе рязък изстрел, твърде различен от този на карабина.

- Уинчестър, Бени – обади се глас зад него.

– Да, Бек.

Огнестрелно оръжие, употребявано от индианците.

– Наистина.

– Дали тези проклети червенокожи не са изворили томаховката на войната?

– Не зная, Бек, но ти казвам, че на брега на езерото става нещо

сериозна.

– Дали тези негодници няма да се опитат да ни нападнат? Двеста говеда могат да ги съблазнят.

– Разбира се.

– Още повече, те сигурно знаят, че сме само двама.

– Така е, Бек.

– Чуваш ли?

От север, където смътно се забелязваше някаква тъмна линия, вероятно горичка, отново отекнаха виковете, които бяха утихнали за известно време, последвани от няколко изстрела, а после от непрекъсната стрелба. Чуваше се резкият звук от изстрелите на уинчестърите, поприглушеният на винтовките и по-късият на револверите. Явно в тъмнината се водеше ожесточен бой вероятно между индианци и бела

– Карамба! – изкрещя Бек, който вече не издържаше да стои на едно място. – Там се колят! Бени, дали да не отидем да видим какво става?

– А стадото, което ни повери господин Харис? Ако не го намерим, като се върнем? Няма да избяга, Бени!

– Само сигурно няма да избяга, но може да бъде прогонено от индианците

– Ако са заети там, не могат да дойдат и тук.

– Те са хитри.

– Какво искаш да кажеш, Бени?

– Може би се преструват, че се бият, за да ни накарат да се отдалечим оттук.

– Хмм...

– Не вярваш ли?

– Не чуваш ли изстрелите на револверите? Индианците никога не са притежавали такова оръжие. Какво ще правим сега?

– Ти остани тук, а аз ще отида да видя.

– Ще те скалпират.

– Червеният облак ме познава.

– Да, довери се на този вожд!... – Хайде!

– Тихо, Бени.

В този момент виковете станаха толкова силни, че двамата мъже почти не можеха да се разберат. Изстрели от револвери се редуваха с откоси от карабина и непрекъсната стрелба от уинчестъри, като предизвикваха оглушителен шум. Невъзможно беше да се мамат. На бреговете на Атабаска, сред боровете, дъбовете и кленовете се водеше яростен бой. Може би бяха две индиански групи, принадлежащи към различни

племена, които се сражаваха помежду си, за да се сдобият със скалпове, или беше нападната някоя колона емигранти, отправила се на изток... Второто предположение бе по-вероятно, тъй като през трите месеца, откакто Бек и Бени се намираха в тази част на голямата прерия, още не бяха виждали племена, враждебни на воините на Червения облак, – главатаря на Гарваните и Големите коремал. Ожесточената схватка трая само пет минути и предизвика суматоха сред конете и воловете, които се бяха скупчили около каруцата, а после изведнъж спря. От запад, в далечината се чуха още няколко откъслечни изстрела, след което всякакъв шум заглъхна и над прерията отново се възцари тишина.

– Карамба! – възкликна Бек, обзет от тревога. – Всичко свърша. – Не бих искал да съм на мястото на онези, които са претърпели поражение – каза Бени. – Клетите хора, сигурно всички са скалпирани от воините на Червения облак. Да си отваряме очите!

– Страхуваш ли се от нещо, Бени?

– Индианците, опиянени от победата си, биха могли да се захванат и с нас.

– Няма да се учудя, още повече че сме само двама.

– И сме далеч от всякакво селище. Хайде на конете, Бек! Ще сме по-сигурни на нашите мустанги, отколкото в каруцата. От седлата ще виждаме надалеч и ще можем да забележим неприятеля, преди да ни нападне. О, казвах си аз да не се доверяваме на тези негодници! Лулата на мира! Вятър! Едно време, когато изпушиш един калюмет с червенокожите, можеше да се смяташ техен приятел, а сега? Смелост, Бек, на седлото! Вече започвам да се чувствавам несигурен.. Имаш ли револвер?

– И дългият ми ловджийски нож е в мен.

– Прекрасно!

Бени и приятелят му изсвириха кратко и приглушена. Сред стадото, скупчило се около голямата каруца, цареше истинско объркване, явно предизвикано от няколко животни, които се опитваха да разкъсат гъстите редици от волове и коне. Две сенки с мъка излязоха от това множество от огромни туловища и се устремяха през прерията, препускайки наперено и цвилейки приглушено. Това бяха два великолепни мустанга, два коня от прерията, животни от испански произход, почти напълно опитомени, енергични, с лека глава, с тънки и нервни крака, с широк и силен гръб и дълга опашка, която почти докосваше земята. Те потъркаха муцуните си в гръбовете на двамата мъже и изцвилиха продължителна.

– На седлото! – каза Бени.

И двамата с възхитително превъртане, без дори да докоснат

стремената, скочиха на седлата, придържайки с една ръка поведете, и се послушаха с проточени шии, като се мъчеха да отгатнат какво става на неясната линия на хоризонта.

– Нищо ли не виждаш, Бени? – попита Бек след няколко мига тишина – Абсолютно нищо Струва ми се, че прерията е спокойна.

– А ако се спуснем до брега на езерото?

– Хм... Наистина ли мислиш така?

– Любопитен съм да разбера какво се е случило там долу.

– Притеснявам се да не загубим стадото, Бек. Кой може да ми гарантира, че индианците не обикалят в този момент прерията с надежда да видят как се отдалечаваме?

– О, ако Големите кореми и Гарваните ни връхлетят, за да ни откраднат говедата, кой би могъл да ги спре, Бени? Две карабини не могат да уплашат тези обезумели ловци на скалпове.

– Зная, но въпреки всичко засега предпочитам да остана тук, Бек. Утре, на разсъмване, когато се уверим, че в прерията няма никой, ще отидем да видим какво се е случило на брега на езерото.

– Дали действително е било сражение?

– Няма съмнение, Бек.

– Ако е била фалшива тревога? Кой знае, може би е само маневра, за да се опитат да ни отдалечат?

Бени тъкмо щеше да отговори, когато от далечината долетя остър, тъжен и зловещ вой.

– Чуваш ли, Бек? – попита Бени, клатейки глава.

– Вой на вълк?

– Да, и знаеш ли какво означава това?

– Че някое от тези ненаситни животни е открило трупове.

– Да, Бек. На бреговете на Атабаска се е водило сражение и вълците се готвят да пируват.

– Това ме кара да потръпвам, Бени!

– Теб да, защото си нов в занаята, но не и мен – стария каубой от големия Запад. О, виждал съм и други сцени, и други вълци. Виждал съм такива ужаси в прерията!

В този миг на първия вой, дошъл откъм бреговете на реката, отговори друг, не по-малко тъжен, не по-малко зловещ. После трети, четвърти, пети. Четириногите разбойници, привлечени от миризмата на прясно месо, се зовяха един друг, за да се нахвърлят върху мъртвите и ранените и да ги разкъсат.

– Бени! – каза Бек с известно вълнение – Ами ако там има ранен,

когото можем да спасим? Не бихме ли могли да го изтръгнем от лапите на вълците?

– Навярно ще има, но в какво ли състояние ще е? Мислиш ли, че индианците няма да са го скалпирани?

– Сигурно, но не всички, скалпирани от индианците умират.

– Така е. Виждал съм много такива, живели още дълги години след това. Приятелят ми Тейлър например, каубой при господин Ууд, е бял скалпиран от индианците оглала. Въпреки това е здрав и як. Най-много понякога, при промяна на времето, да го заболи глава.

– Сам виждаш, че сигурно бихме могли да спасим някой клетник, преди да са го разкъсали вълците.

– Ами животните?

– След час ще съмне. – Не казвам обратното, на...

– Щом индианците не се възползуваха от тъмнината, за да ни нападнат, вече няма да посмеят, развиделява се. Не чуваш ли воя на големите сиви вълци?

– Това е вой на койоти, Бек.

– И те са опасни и много смели, когато са на глутници, Бени!

– Бек!

– Тръгваме ли?

– Да – каза Бени след няколко мига колебание – Първо обаче да нагледаме, добитъка Не се доверявам на индианците.

– Както кажеш.

Подкараха конете в тръс, описвайки широк кръг около стадото, струпано край каруцата, чиито очертания изглеждаха внушителни в мрака от грамадното й платнище опънато като арка. Сбутаха воловете и конете конто бяха налягали малко по-надалеч, после поеа към прерията и описаха няколко кръга. Като се убедиха, че наблизко сред високите прерийни треви нямаше скрити индианци, насочиха конете на север, към хоризонта, където се забелязваха очертанията на една горичка.

Тук-там над прерията политаеше някоя птичка, стрелваше се към висините и се рееше там горе, като от време на време отронваше по някоя трела – пръв поздрав към изгриващото слънце. Щурците скрити сред буйната трева, замлъкваха. Откъм бреговете на реката продължаваха да се носят тъжният вой на големите сиви вълци и непрекъснатият лай на койотите – истинските вълци на огромните прерии на Северна Америка. Бени и Бек, застинали неподвижно на седлата, с леко отпуснати крака, за да са готови при първия знак за опасност да скочат на земята, стиснали пред себе си карабините наблюдаваха внимателно високата трева, в

която можеше да се крие някой в засада. От двадесет минути галопираха, без да разменят нито дума вгълбени в наблюденията си, очакващи всеки миг някаква изненада Изведнъж Бени рязко спря коня си, който почти се препъна.

– Какво има? – попита Бек и вдигна бързо карабината си.

– Погледни там, на края на гората, която свършва до брега – каза Бени. – Нищо ли не виждаш?

– А... да – отговори другарят му, след като внимателно се вгледа в тази посока – Като че ли там има полуобърната каруца.

– Вчера я нямаше.

– Сигурен съм. По обяд ходих в тази горичка на лов за диви пуйки и не я видях.

– Бек, това означава, че не става дума за фалшива тревога, а за истинска битка Долу ще намерим клетите емигранти, безмилостно скалпирани.

– Да вървим да видим. Гледай, около каруцата са се събрали вълци.

– Да! По дяволите! – каза Бени и сбърчи челото си. – Тези плячкаджии оглозгват нечии кости. Напред, но внимателно и не изпускай пушката

Леко пришпориха конете и се впуснаха напред, като предпазливо се визираха ту в каруцата, ту във високата трева, която стигаше до коремите на животните. Светлината, която с всеки изминал миг ставаше по-ярка позволяваше да се види ясно какво има край горичката на брега на Атабаска, а каруцата вече се забелязваше добре. Беше една от онези големи и тежки каруци, използвани от емигрантите от източните райони, истински подвижни крепости, които биваха влачени от шест, а понякога и от осем чифта волове или коне. Голямото платнище, което я покриваше, бе на места пробито и изтърбушено и каруцата дали защото бе загубила колело, или бе пропаднала в дупка или тинеста почва, лежеше полуобърната на дясната си страна. В тревата скупчени в безпорядък, се виждаха няколко коня, над които кръжаха черни лешояди. Имаше и издънени сандъци, мъртви коне, някое и друго одеяло, издувано от утринния вятър. И всичко това заобиколено от една група от петнадесет-двадесет животни, подобни на вълци, но с лисичи муцуни, с гъста жълтеникава козина, осеяна с ръждиви петна с яко тяло, дълго шестдесет-седемдесет сантиметра и с по-скоро дълги крака. Това беше една глутница койоти, нетърпеливи да разкъсат труповете. Като видяха приближаващите се мъже вълците побързаха да се разпръснат, показвайки острите си муцуни, изцапани с кръв, и лаейки на пресекулки.

– По дяволите проклетите лешояди! – изруга Бени и вдигна заплашително пушката, а конят му, изплашен от този лай, се изправи на задните си крака.

– Виж! – извика в този миг Бек, който също бе спрял своя бегач.

– Какво има?

– Един скалпиран човек!

Бени се изправи на стремената и се наведе напред. В тревата лежеше висок мъж, обут във високи кожени ботуши без кончови, облечен в светлосини дрехи и пристегнат през бедрата от полупразен патрондаш. Бе полегнал на дясната си страна обхванал с ръце лицето си, потънало в кръв. Скалпът му бе изтръгнат от ножа на някой индианец. Виждаше се заоблената повърхност на главата покрита тук-там с бучки съсирена кръв. Гледката беше ужасяваща!

– Ах, кучи синове! – промърмори Бени, потръпвайки. – Клетият човек, как са го скалпирали!

– Виждам и двама индианци, паднали един върху друг – каза Бек. – Този човек не се е оставил без бой да бъде скалпиран! Хайде Бени, да се махаме тръпки ме полазват от тази гледка!

Тъкмо щяха да пришпорят конете, когато забелязаха нещастника, жестоко подреден, да помръдва леко с ръка, после да произнесе едва чуто:

– Да... пия...

II СКАЛПИРАНИЯТ

Безкрайните прерии на американския северозапад, както и не по-малко безкрайните прерии на Патагония и Австралия предлагат неограничени ресурси на големите животновъди. Тези необятни равнини, осеяни с житни растения и със сочни треви, наречени бѳало грас, са истински рай за конете, воловете и бизоните, които се отглеждат много лесно тук, почти без разходи за своите стопани. Едрите фермери се населяват предимно далеч от населени места, в повечето случаи на територии, които принадлежат на индианските племена и се използват предимно за лов. Те отглеждат добитѳка по подобие на своите съотечественици от Южна Америка – аржентинците. Южноамериканците поверяват конете и воловете си на гаучос – неукротимите степни коневѳди. Северните американци пък имат своите каубои. И едните и другите са еднакво добри. Първите са почти диваци, надарени с буен и войнствен темперамент, винаги вѳоржени и готови да отблѳснат всяко нападение на патагонците и арауканците. Но и каубоите от Северна Америка не им отстъпват. И в двата случая става дума за смелчаци, чието око не мигва пред смъртта и защитават храбро поверените им животни от вълци, мечки и индианци.

Тези неуморими ездачи, винаги върху седлото, нямат друга грижа, освен да не позволяват на животните да се разпрѳснат, защото всяко, което се отдалечи от стадото, може да се смята за загубено. Вълците неотлъчно следват стадата, месец след месец, готови да се нахвърлят върху животното, изостанало или отдалечило се от лагера през нощта. Каубоите се спират там, където тревата е най-хубава и водата е най-близо. Огромна каруца им служи за жилище. Два камѳка са достатѳчни, за да се направи огнище и да се препържи сланината да се изпече най-хубавата погача или някое парче дивеч. Това са скромни мъже които се задоволяват с малко; от друга страна, и собственикѳт не им дава нищо повече освен някоя торба зеленчуци. Докато времето е хубаво, каубоите не напускат прерията. Продължават да се движат от равнина към равнина през почти девствените територии, като се борят смело с всички трудности и се сражават непрекъснато с индианците, които не гледат на тях с добро око. Не се завръщат преди първият сняг да покрие прерията доста стада преминават и в рѳцете на червенокожите, но какво от това? Това е в

реда на нещата и не обезсърчава нито каубоите, нито собствениците на стада. Изглежда, този свободен, независим, пълен с емоции, борби и авантюри живот ги привлича непреодолима Каубоят, дори забогатял, което е твърде рядък случай, не изоставя своя занаят. Връща се в прерията, докато загуби тук кожата или скалпа си; в най-лошия случай става ловец към компания за производство на кожи.

Бени и Бек бяха двама каубои. Бени не бе новак. Канадец по произход отначало ловец, след това рудокопач в сребърните мини на Колорадо, той бе загубил всичките си спестявания и бе станал говедар. Хубав човек бе този Бени, истински прерийен скитник. Висок, мускулист, със силни ръце, широки гърди, с енергична глава, покрита с дълга къдрава черна коса, започнала вече да се прошарва, с пронизващи очи и двувърха брадичка.

Още не бе захвърлил живописния костюм на прерийен ловец. Вместо широката шапка, използвана от каубоите, бе запазил кожената си барета от енот, украсена с опашка, която висеше над едното му рамо. Бе загърнат с удобна дреха от груба вълна – тъмносиня, пристегната в кръста с патрондаш, и с колан, прикрепящ един от традиционните дълги ножове, използвани като оръжие, с кожени панталони, обшити с тънки кожени лентички, с високи ботуши, снабдени с мексикански шпори. Другарят му Бек обаче бе негова пълна противоположност: може би десет или дванадесет години по-млад, черен, закръгленичък, с едва поникнали му стачки, с много черни очи, истински американо-испански тип. Мексиканец по произход жаден за емоции и авантюри като съотечествениците си, той бе емигрирал в западните части на Съединените щати, привлечен от сребърната треска Бивш рудокопач в богатите сребърни мини на Невада и Колорадо, но без особен късмет поради младостта си и липсата на опит, той се бе присъединил, или по-точно бе се хванал за полите на Бени, споделяйки с него всички опасности. Дватама приятели, станали неразделни, бяха упражнявали своя труден занаят в полите на Скалистите планини в продължение на два сезона служейки на един голям собственик от Лайтън, а след това бяха минали на служба на господин Харис, един от най-големите скотовъдци в Алберта. Тръгнаха от Едмънтън, малко градче разположено на бреговете на Северен Съскачеван, заедно с още двама другари, двеста вола и двадесет и четири коня, в началото на март 1897 година бяха прекосили вече реката Атабаска отправяйки се към Малкото Робско езеро, където смятаха да прекарат сезона сред плодородните прерии. Но по време на пътуването в един сблъсък с индианците бяха загубили единия си другар, а другият бе

принуден да се върне обратно, за да лекува тежка рана. Към средата на месеца вече се бяха разположили за лагеруване на брега на езерото.

* * *

Като чуха този слаб глас, молещ за вода, двамата каубои възприха конете си и загледаха скалпирания, когото смятаха за мъртъв от няколко часа.

– По дяволите! – възкликна, безкрайно учуден, Бени. – Дали ушите ме излъгаха, или сънувам? Човек, претърпял такова ужасно осакатяване, след четири часа все още дава признаци на живот?! И това ако не е чудо!...

– Той ли проговори? – попита развълнуван Бек.

– Щом и ти си го чул, значи е така Задръж коня ми, Бек, и да видим какво е това нещо.

Канадецът скочи на земята, без да изпуска пушката си, хвърли бърз поглед наоколо, приближи се до скалпирания мъж и се надвеси над него. Нещастникът, след като бе произнесъл две думи и бе направил усилие да повдигне ръката си, изглеждаше като умрял или припаднал.

– По дяволите – промърмори каубоят. – Дали не е издъхнал?

Измъкна дългия ловджийски нож и докосна блестящото му острие до устните на скалпирания. След миг забеляза, че то леко се запоти от слабия дъх на ранения.

– Е, какво? – попита Бек с тревога– Още ли е жив?

– Ами, разбира се – отговори Бени. – По дяволите! Бек, приятелю, все още можем да го спасим!

– Вярваш ли?

– Човекът е силен.

– Какво ще правим?

– Ще го натоварим на някой от конете и ще го закараме в лагера.

– Може би в гората има още ранени?

– Засега ще се заемем с този. Хайде, бъди добър и ми помогни.

Бек скочи на земята привърза двата коня един към друг с юздите и отиде при приятеля си. Повдигнаха много внимателно ранения. Беше с широки рамене, могъщи крайници, безстрашно лице, леко загоряло, в по-голямата си част покрито с дълга, черна брада. Можеше да бъде южноамериканец, но можеше да е и емигрант от южните страни на Европа. Трябва да имаше около четиридесет години. Бени и Бек заедно го пренесоха до по-близкия кон и го поставиха върху седлото, като го придържаха от двете страни, за да не се подхлъзне и падне. По време на тази

операция скалпираният не прояви признак на живот. Блед почти поси- нял, с полузатворени очи, с набръчкано от спазми чело, се остави да бъ- де положен, без да помръдне без да промълви нито дума

– Бързо в лагера! – каза Бени. – За щастие този клетник нито е прострелян, нито е улучен от стрела

Бек подсвирна и конят тръгна но леко сякаш и това интелигентно животно бе разбрало какъв деликатен товар носи. Прекосиха прерията спокойно, без раненият да дойде на себе си. Като стигнаха до каруцата свалиха нещастника от седлото и безкрайно внимателно го повдигнаха, след което го поставиха на един матрак, разположен под огромното бя- ло платнище.

– Бек – каза Бени, – ако не се лъжа господин Харис ни бе снабдил с антисептични лекарства.

– Да, има и медицински памук – отговори младият каубой.

– Бързо, подай ми го! Имаш ли някаква гъба?

– Трябва да има някъде тук.

– Напой я хубаво с вода и ми я дай. Да се помъчим да спрем инфекцията

Само след няколко мига Бек донесе всичко, което му бе поискано, и няколко парчета плат. Бени внимателно прекара влажната гъба по ого- ления череп, измивайки съсирената вече кръв, която го покриваше. Тази процедура бе повторена няколко пъти. На четвъртия път скалпираният изпусна дълга въздишка и потръпна като при спазъм.

– Добре – каза Бени. – Нашият човек се съвзема.

След като черепът бе почистен, Бени го покри с памук и го превър- за Той не можеше да направи нищо повече, защото нямаше под ръка по- добри лекарства. След това, все така безкрайно внимателно, положи ра- нения на леглото, като гледаше главата му да е на по-високо, и го зачака да дойде на себе си. Не минаха и две минути и човекът въздъхна за вто- ри път, помръдвайки едновременно и ръцете си, като че ли искаше да отблъсне някого.

– Оправя се – каза Бени, който го наблюдаваше внимателно.

– Нещастният!... Кой знае какви ужасни болки ще изтърпи.

– Сигурно, но ще оздравее, Бек, уверявам те.

В този миг от устата на ранения се отрони звук. Сякаш се мъчеше да раздвижи езика си, да проговори.

– Искате ли да пиете? – попита го Бени, като се наведе над него.

Чул тези думи, непознатият с усилие отвори очите си – две прек- расни черни, живи очи, и ги прикова с изненада върху каубоя. Погледа

го няколко мига мълчаливо, после отвори уста и с пресипнал глас промълви:

– Да... пия...

Бени взе шишето, съдържащо смес от вода и уиски, което Бек му подаде, и го поднесе към устните му. Раненият отпи жадно няколко глътки, след това се усмихна на двамата каубои и помръдна с ръка, като че ли да благодари.

– Можете ли да говорите? – го попита Бени. Той потвърди със знак.

– Индианците ли ви нападнаха?

– Да

– Много ли бяхте?

– Петима.

– Другите убити ли са?

Раненият енергично направи отрицателен жест с ръката си, след това произнесе едно име:

– Армандо.

– Кой? – попита Бени. – Може би чужденец?

– Да – потвърди той.

– Убит ли е?

– Не! Не!

– Може би е затворник при индианците?

– Да! Да!

– По дяволите! – възкликна Бени, като смръщи чело. – Армандо мъж ли е?

– Едно момче.

– И индианците го отвлякоха?

– Да.

– Мръсници!... Беше ли ранено?

– Не

– А останалите ви другари, всички ли бяха убити?

– Вероятно.

– Бек – каза канадецът, – трябва още веднъж да прескочим до езерото. Може би има и други ранени.

– Готов съм да те следвам.

Бени се надвеси над човека и му каза:

– Ние ще отидем в гората, за да видим какво се е случило с другарите ви. Не се страхувайте от нищо. Поне засега индианците няма да дойдат тук, бъдете сигурен Освен това ние няма да се бавим много.

Раненият направи знак на съгласие, след това със слаб глас,

изпълнен с мъка, промълви:

– Армандо!

– Да, разбирам ви, тревожите се за него, но ние няма да го изоставим, обещаваме Червеният облак ме познава и може би се страхува от мен.

– Благодаря – отговори раненият.

– Ела, Бек – каза канадецът. – Да видим как ще свърши тази тъжна история.

III

ШАРЕНАТА ОПАШКА

Двамата каубои яхнаха мустангите и подкараха разпръснатото се изперията стадо. После отново се отправиха в галоп към горичката, за да проверят още веднъж каква е съдбата на другарите на скалпирания. Само петнадесет минути бяха достатъчни на бързите коне, за да отведат ездачите до каруцата, която все още лежеше на същото място. Индианците повече не се бяха връщали Бени и Бек огледаха в тревата наоколо, надявайки се да намерят още някой ранен, и като не видяха никого, навлязоха в горичката от канадска амеланция, черен дъб тополи и елши. Спряха за момент накрая от страх да не попаднат в засада, след това, успокоени от пълната тишина, бавно поеха отново напред с дебнеш поглед и с пръст върху спусъците на пушките Бяха изменили едва тридесет или четиридесет крачки, когато забелязаха следите от борбата Първо видяха трупа на един индианец, чието лице бе вече разкъсано от прерийните вълци, след това няколко изгърбушени сандъка, по-нататък счупени стрели и един мъртъв кон.

– Били са се и в гората – каза Бени, който внимателно се оглеждаше наоколо. – Страхувам се обаче че вълците са довършили работата на индианците

– Все пак да потърсим – каза Бек. – Понякога те не смеят да се нахвърлят върху ранен човек.

– Вярно, но не чувам никакъв звук.

– Да опитаме ли ние да извикаме?

– Не е разумно. Кой може да каже, че някъде наоколо не се крие индианец?

– Мислиш ли?

– Подозирам. Хм!...

– Какво има?

– Труп на един бледолик.

– Къде?

– До тези шипкови храсти.

Бек скочи бързо от седлото и се приближи до трупа, открит от канадеца. Бе един още млад мъж, едър и силен. Лежеше по очи върху шипковия храст. Подобно на другаря му, спасен от каубоите, и той бе скалпиран, но бе получил две стрели в гърдите и куршум в лицето.

– Мъртъв ли е? – попита Бени.

– Изстинал – отвърна Бек. – Върху това нещастно тяло индианците са извършили истинска сеч.

– Качвай се на коня и да вървим да търсим другите.

– И да го оставим на вълците?

– Ако имаме време ще се върнем да го погребем, но въпреки това се страхувам, че няма да го спасим от тях.

– Защо, Бени?

– Забрави ли Момчето?

– Което индианците са отвлекли ли?

– Да, Бек.

– Искаш да го спасиш?

– Поне да опитам. Хайде на конете! Ще поговорим после пак за този тук.

Бек побърза да го послуша и те продължиха претърсване то, като оглеждаха шубраците Двадесет крачки по-нататък откриха мъртъв индианец, после още два коня и още малко по-нататък, до група червени рододендрони – двамата другари на скалпирания. Единият бе полуразкъсан от вълците другият още не но скалповете им бяха в ръцете на индианците Те бяха получили смъртоносни рани, причинени от томахавки – ужасните секири на северноамериканските червенокожи воители. Каубоите се увериха в тъжната участ, сполетяла другарите на скалпирания, и тъкмо се готвеха да се отправят към прерията, когато чува вик, приличащ на детски плач.

– Какво е това? – попита учуден Бек.

– Прилича на вик на птицата присмехулник – каза канадецът, – но би могло да бъде и сигнал.

– На кого?

– Почакай малко, приятелю, но не изпускай и пушката.

Бени се изправи на стрemenата и се вгледа внимателно между дърветата. След дълго наблюдение успя да зърне една птичка със сиви пера и дълги черни крака.

– Сред клоните на онзи дъб има един черен присмехулник, пернато, което се забавлява като имитира не само птиците, но и всички звуци, които чува. Но на мен ми се стори, че този звук дойде откъм земята.

– Какво искаш да кажеш?

– Хм!... И аз не знам. Ей!... По дяволите!

– Какво има Бени?

– Не виждаш ли как клоните на онзи храст едва забележимо се

движат?

– Да виждам как потрепват листата.

– Там има някой, който се мъчи да си отиде без наше разрешение.

Дръж пушката и не мърдай!

– Насочил съм я към храста!

Бени слезе от седлото. Спря за миг, после се просна на земята, опирайки ухо до нея. Постоя няколко минути така послушвайки се, след това се изправи. Лицето му, обикновено спокойно, изразяваше тревога

– Бек – промърмори той. – Не изпускай коня ми и бъди готов за всичко. Там някой пълзи.

Канадецът, познаващ всички хитрини, придобил много опит както от прерията, така и от гората не можеше да се мами. Острият му слух на стар ловец бе уловил лек шум, предизвикан от пълзящо тяло. Приведен, за да се предпази от неочакван изстрел, защото знаеше, че някои индианци притежават изключителни оръжия за непрекъснатата стрелба се упъти тихичко към храстите. Бек, все още на седлото, го следеше внимателно с поглед и държеше пушката насочена. Като ги приближи, Бени се хвърли на земята и започна безкрайно предпазливо да пълзи наоколо. После рязко се изправи и взе на прицел хресталака.

– Предай се, хитрецо, или ще изпратя един куршум в черепа ти! – извика той.

При тази заповед, произнесена със заплашителен тон, оттам изникна човек и каза спокойно:

– Моят брат, бледоликият човек, не познава ли вече своя брат, Шарената опашка?

Този, който заговори така бе индианец със стройна фигура, каквито бяха всички от многобройното племе на Гарваните, наричани още Големите кореми, които властвуваха от планините на Британска Колумбия до Тихия океан и езерото Атабаска, че дори и по на север, оспорвайки си първенството с войнствените племена на Черните крака и на Змиите Бе висок, с широки рамене със суха и мощна мускулатура, с издадени скули, татуирани в червено, с малко изпъкнал нос, голяма уста, тънки устни и черни очи, вдлъбнати и тесни. Нямахше косми по лицето, тъй като индианците и от двете Америки имаха обичай да ги оскубват много грижливо; в замяна на това имаше дълга, остра и черна коса, която странно контрастираше с медния цвят на лицето му. Бени хвърли бърз поглед на индианеца, за да види с какво оръжие разполага, но не видя нищо нито в ръцете му, нито на гърба му. Гарванът издържа този изпит, без да трепне като запази строгия си, величествен вид, характерен за

хората от неговото племе.

– А! – възкликна Бени, като се направи на изненадан. – Как така намирам моя брат Шарената опашка да се крие тук? От много време не съм го виждал и смятах, че заедно с Червения облак е на бойната пътека, за да отмъсти за несправедливостта на Черните крака.

– Наистина отдавна не съм виждал моя бледолик брат – отговори индианецът. – За последен път го видях в сезона на падащите листа.

– Така е – каза Бени, без обаче да отпуска пушката си. – Моят брат, Шарената опашка, търсеше може би тук следите на Черните крака?

– Не икишотите още не са събрали племето.

– Какво тогава търсеше моят брат?

– Чакаше дивите пуйки. След няколко дни ще празнуваме танца на бизоните, а моят брат знае, че тази година нямаше много дивеч.

– Аз пък мислех, че си на пътеката на войната – каза Бе ни с ирония.

– И защо моят бледолик брат мисли така?

– Защото в прерията, недалеч оттук, видях трупове.

Индианецът погледна каубоя с пламтящи очи, но този блясък веднага угасна и той отново поде, без да го напусне спокойствието:

– Моят бледолик брат е видял трупове? Тогава трябва да побързам да се върна в моето племе и да уведомя Червения облак. Голямата майка на бледоликите иска нейните поданици да се уважават и ние ще отмътим за тези, които са били убити.

– Знаете ли кои са били нападателите?

– Трябва да са били Черните крака.

Бени му отвърна със смях. Индианецът го погледна с мрачни очи, след това кръстоса ръце върху широките си гърди и каза с ироничен тон:

– Моят брат е весел?... Изглежда в неговата каруца има все още доста количество от огнената вода...

– Не – отговори Бени. – Белият брат от много време няма огнена вода и от сутринта не е пил друго освен обикновена вода. Смее се, защото го смяташ за твърде наивен.

– Какво искаш да кажеш?

– Че твоят бледолик брат познава индианците, скалпирали притежателите на каруцата, която лежи на края на гората.

– Ух! – извика индианецът, без да губи самообладанието си. – Тогава моят брат ще ми каже кои са?

– Разбира се.

– И кои са били тогава?

– Големите кореми.

– А!... Куче! – изрева индианецът, като се опита да се наведе, за да вземе нещо, което бе скрил сред храстите.

Бени, който стоеше нащрек, бързо се хвърли напред и като насочи пушката към гърдите му, извика заплашително:

– Стой или ще те убия!...

Индианецът разбра, че животът му е в опасност, изправи се скръсти ръце и отговори с присъщото си спокойствие:

– Белият брат желае война?... Значи не знае, че Шарената опашка е воин, много почитан от своето племе и неговата смърт ще бъде отмъстена?

– Зная – отговори каубоят – и не желая война с Големите кореми, нито пък имам намерение да убивам своя червенокож брат. Само искам да ме последваш в лагера и да останеш заложник, докато се срещна с Червения облак и поговоря с него.

– Аз, заложник?...

– Да, скъпи мой, и те предупреждавам, че ако се противиш и не ме последваш, ще ме принудиш да изпразня пушката си в теб.

– И какво смяташ да правиш с мен, братко мой?

– Абсолютно нищо. Ще ядеш на моята маса ще пушиш колкото тютюн искаш, ще пиеш от малкото уиски, което все още имам, и нищо повече. Разбра ли ме? Или мой гост, или куршум в сърцето.

– И кога ще мога да се върна при своите?

– Много скоро, ако Червеният облак бъде разумен.

– Да взема ли оръжието си?

– Моят брат ще го остави, където си е; ще си го вземе тогава, когато вече няма да бъде мой гост. Уискито може да му изиграе някоя шега и в един момент лошото настроение да го накара да вземе скална ми, а аз държа на косата си, тъй като зная, че в прерията перуките не растат по върховете на бѳало грас. Хайде, твърде много се разбѳрихме. Засега моят червенокож приятел ще дойде да обядва с нас След всичко едно хубаво прясно парче бизонско месо струва много повече от куршум в корема.

Индианецът го изгледа мълчаливо, с очи, оживени от тъмен блясък, който издаваше силното му желание да се отърве от белия брат, после с кимане на главата направи знак на съгласие и изрече кратко:

– Да бъде!

– Ето че Шарената опашка стана разумен – каза Бени, като се

смееше. – Излез от храстите и върви пред конете: ние ще ти бъдем като почетен ескорт.

Гарванът, макар и без желание, го послуша, без да посмее повече да се наведе, за да вземе оръжията си. Бени го последва с пушка в ръка качи се на своя мустанг и малката група напусна горичката. Навлязоха в прерията сред която се виждаше голямата каруца, заобиколена от пасящите наоколо волове и коне.

Индианецът вървеше с удължена крачка характерна за червенокожите, които освен ловки ездачи са и най-неуморимите пешеходци на американския континент, способни да извървят за една нощ до сто километра. Шарената опашка не показваше безпокойство, нито страх, но очите му следяха с особено внимание тревата наоколо. Той си даваше вид на разсеян, въртеше глава, но от погледа му не убягваше нито едно движение на двамата конници. Бе готов да се възползува и от най-малката им разсеяност, за да избяга. Бени обаче не бе човек, когото можеш да излъжеш Индианецът го шпионираше, но и той не откъсваше поглед от пленения и не изпускаше пушката. Бек, като истински мексиканец, бе развързал едно дълго въже от оплетена кожа завършващо с желязна халка – тъй нареченото ласо, използвано за ловене на диви коне и волове, което прекрасно можеше да му послужи и срещу Гарвана, ако той имаше намерение да избяга. Когато наближиха каруцата, чуха скалпирания да пита с още слаб глас:

– Вие ли сте, приятели?

Шарената опашка спря изведнъж и погледна двамата каубои.

– Кой е при вас? – попита той.

– Един твой познат – отговори Бени, като се усмихваше.

– Един бледолик?

– Да.

– Когото познавам?

– Надявам се.

Бени слезе от коня, след като даде знак на Бек да наблюдава индианеца, и се качи на каруцата. Скалпираният, като го видя, се надигна, мъчейки се да се усмихна. Опита се да отвори уста, за да каже нещо, но каубоят го изпревари с думите

– Разбирам ви. Не се страхувайте момчето скоро ще бъде спасена.

– Видяхте ли го?

– Не но преди да залезе слънцето ще видя Червения облак.

– И той ще ви го върне?

– Надявам се, ако държи да спаси кожата на Шарената опашка.

Направихме добър улов, който заслужава момчето.

– Ах!

– Оставете на мен, приятелю. Ние ще го спасим, обещавам ви.

– Страхувам се да не го убият, преди да отидете при Червения облак.

– Ако се отнасяше за мъж, в този час не бих дал и щипка тютюн за кожата му; но за щастие става дума за момче, а индианците имат хубавия обичай да ги осиновяват, вместо да ги убиват. Почивайте спокоен и ако имате нужда от нещо, само ми кажете.

– Благодаря – отговори скалпираният и се отпусна.

– Страдате ли много?

– О... да, много.

– Вярвам ви, но ще оздравеете не се съмнявайте Каубоят постави до него бутилка вода, примесена с малко уиски, направи му знак да не се движи и слезе от каруцата.

IV ПРЕЗ ПЕРИЯТА

Когато Бени отиде при конете завари Шарената опашка седнал на земята с подгънати крака, така че цялата тежест на тялото му да пада върху петите в това време Бек разпалваше огън в една изкопана в земята малка дупка, предварително добре очистена от тревата. Това бе мярка да се избегне някой от онези страшни пожари, толкова чести в безкрайните прерии, които са причина за истински катастрофи и които погубват не само огромни количества дивеч, но и волове, коне, а понякога и цели индиански племена и емигрантски ешелони. Бени, като видя, че индианецът е спокоен, сякаш примирен със съдбата си, побърза да помогне на своя другар да приготви закуската, още повече че утринният въздух бе изострил апетита му. Бързо омеси плоски питки, които се ядат веднага след като се изпекат, изпържи няколко парчета солена шунка и хвърли върху жарта късове прерийна кървавица – нещо като салам, приготвен от тлъсти волски или бизонски вътрешности, напълнени с късове месо и кръв.

Когато всичко бе готово, двамата каубои седнаха срещу индианеца и го подканиха да си хапне от питките, изпускащи онзи особен деликатен аромат на топъл хляб от шунката и апетитната кървавица, внимателно препечени. Шарената опашка не се остави да го молят. Може би никога в живота си не бе виждал такова изобилие от храна, тъй като бедните воители на прерията почти винаги са в борба с глада поради оскъдния дивеч и изчезващите огромни стада от бизони. Въпреки че се измъчваше от положението си на заложник, уважи храната и безброй пъти целуна с много прочувственост гърлото на една бутилка уиски, която Бени донесе от каруцата. Старият скитник, станал изключително любезен, се стараше ентузиазмът на индианеца да не отслабва, още повече че в колата му се намираха около две дузини от тези бутилки, за да разпъждат скуката по време на нощните бдения. Той отиде и донесе втора. След това много любезно предложи на червенокожия воин една лула и тютюн. Но не защото но този начин се надяваше да го напие, тъй като индианците са свикнали да пушат много силен тютюн, напръскан с ракия. Бени искаше да го предизвика да пие повече! И Шарената опашка се възползува от това Пушеше като турчин и пиеше като истински дивак. Отпиваше такива глътки, че би учудил и морски вълк! Първата бутилка

вече бе изпразнена и се готвеше да отвори втората. Това уиски, наистина превъзходно, бе развързало езика му и от мълчаливец го бе превърнало в изключителен бърборко, който разказваше за свои дела за битките, в които бе участвувал, за ужасните борби, водени с Черните крака вековните неприятели на Гарваните и на племената Плоски глави; разказваше и за жестоките мъчения, на които бяха подлагани пленниците. Като чу да се говори за нощното нападение срещу групата на емигрантите, Бени го прекъсна грубо и направо го попита:

– Всички клетници ли бяха избити?

– Всички, освен един – отговори индианецът.

– А защо го оставихте?

– Защото бе дете, неспособно да се защитава.

– А може би сте го запазили за стълба на мъченията?

– Не, твърде млад е, за да издържи с достойнство мъченията на кола.

– Тогава сигурно ще го превърнете в роб.

– Да, роб на Червения облак. Ако бъде смел, един ден би могъл да стане воин. Бледолики, отвлечени като малки и отгледани от индианци, са ставали храбри главатарии.

– Зная – каза Бени. – Познавах един в Канада. Значи, мислиш, че момчето е още живо?

– Поне тази сутрин беше.

– Беше ли ранено?

– Нямаше нито една рана.

– Червеният облак много ли държи на новия си слуга?

– Вероятно.

– А мислиш ли, че би го заменил за някого от своите воини?

– Не зная.

– Далеч ли е лагерът на Червения облак?

– Сега се намира на западния бряг на езерото.

– Има ли много воини с него?

– Сто и повече Чакат тук, на това място да дойдат бизоните, които трябва да слязат откъм север.

– А!... Значи на лов...

– Да.

– А какво правеше Шарената опашка в гората толкова далеч от племето си?

– Бях натоварен да пазя...

– Продължавай – каза Бени, като видя, че индианецът се колебаел.

– Не си спомням нищо повече – отговори объркано червеният воин.

– Тогава нека моят брат си пийне още малко огнена вода – каза каубоят. – Това може да освежи паметта му.

Червенокожият сграбчи жадно бутилката и отпи дълго. Едва отлепил я от устните си, падна като отсечен назад, за да остане така прострян задълго, напълно неподвижен, като че ли бе изпаднал в несвяст.

– Опресняване на паметта! – възкликна Бек. – Та ти му я отне напълно!?

– Точно това и исках – отговори Бени, като се смееше – Сега можем да действваме свободно, без да ни е страх, че този пияница ще ни досажда, или докато ни няма, ще убие ранения. Приятелю Бек, сега знам достатъчно и мога да ти кажа, че тук за нас не духа добър вятър. Шарената опашка ни следеше за да ни изненада, това ти го казва старият прериен скитник.

– А! Червеният облак значи се надява да ни смъкне кожата!... Е!... Няма да ни е лесно, но в най-лошия случай ще се задоволи с кожата на воловете а скалповете си няма да му дадем в никакъв случай!

– Вземи ласото, Бек, и завържи здраво този пияница.

– Би било излишно, Бени. Няма да си отвори очите преди да са минали двадесет и четири часа

– Така е, но по-добре да не се доверяваме на тези дяволи в човешки кожи. Завържи му краката и ръцете, а още по-добре с двойни възли. Аз ще отида да уведомя ранения какво ще правим.

Скалпираният, като чу Бени да се качва в каруцата се надигна въпреки острите болки, които все още изпитваше. Може би инстинктът му бе подсказал, че мъжът идваше да се сбогува с него и да се отпрати на път, за да спаси младия затворник.

– Каните се да ме оставите нали? – попита той каубоя.

– Да, познахте Отивам при Червения облак. Радостна искра проблесна в очите на ранения.

– Вие сте твърде добър – каза той. – Как ще се отплатя за толкова много доброта?

– Е, господине! В прерията е прието да си помагаме един на друг. Всички бледолики тук стават братя.

Раненият го погледна мълчаливо, после проговори бавно като че ли на себе си:

– Да, съществува страната на златото...

– Какво казвате господине? – попита каубоят, поразен от тези думи, които Събудиха у него старата страст на златотърсача – Вие говорите за

злато?

– Да – каза раненият.

– По дяволите! Ето една дума, която винаги ме кара да наострям уши. Случайно да знаете някое място, където скъпоценният метал да се намира в изобилие?

– Тишина сега – промърмори скалпираният. – Ще поговорим за това по-късно. Може би е време да тръгвате.

– Вярно, лагерът на Червения облак не е близо.

– Кога ще се върнете?

– Тази вечер, защото не се доверявам на гостоприемството на червенокожите.

– Ще ме оставите сам?

– Имах такова намерение, но сега го промених. Ако някой индианец усети, че аз и Бек сме надалеч, би могъл да се възползува от отсъствието ни, за да ви убие и да освободи Шарената опашка. А като загубим заложника, ще загубим и всяка надежда да освободим момчето. Сбогом, оставям ви моя другар. Бъдете спокоен и вярвайте в добрия изход на делото ми.

– Благодаря – каза скалпираният.

Когато Бени слезе от каруцата, мексиканецът вече бе оседлал конете и бе закачил няколко торбички, съдържащи малко храна. С жест каубоят възпря другаря си, който се готвеше да скочи на седлото.

– Не, Бек – му каза – Щяхме да направим голяма глупост, ако тръгнем и двамата.

– Защо?

– По дяволите! Вярваш ли, че Шарената опашка е бил сам? Страхувам се, че с него е имало и други, по-късметлии, които са се измъкнали, без да ги забележим.

– Вярно, Бени!

– Ако са ни шпионирали?

– Като видят, че заминаваме, веднага ще дотичат да освободят индианеца.

– Виждаш ли, че е необходимо да останеш. Страх ли те е да стоиш сам?

– Няма да съм съвсем сам, защото тук е и раненият, който все пак може да ми помогне в случай на нужда.

– Така е

– Ти обаче си този, който трябва да се страхува.

– Бек!... Няма да се оставя да ме хванат, уверявам те. Мустангът ми

лети като стрела и няма да позволи на индианските коне да го настигнат. Аз тръгвам. Ако забележиш нещо съмнително, барикадирай се в каруцата и не жали муниции. Смятам до дванадесет-петнадесет часа да се върна.

– Сбогом, Бени, и бъди предпазлив.

Каубоят като човек, който знае какво може да струва всяка макар и дребна случайност, огледа внимателно ремъците на седлото и юздите после карабината мунициите. Едва след това се качи на коня и кимна на Бек за сбогом. Мустангът, едва усетил поводите да се дръпват, потегли в галоп, устремен към зелените поля, които се простираха надалеч пред него на запад на леки хълмове с малки групички дървета.

Бени сложи пред себе си пушката пъхна в устата си голям къс тююн, провери дали револверът – едно много ценно оръжие за близък бой, е в кобура и огледа прерията като обръщаше по-голямо внимание на високите треви, в които можеше да се крие неприятелят.

– Дотук всичко е наред – промърмори той, доволен от видяното. – Ако дяволът не ми върже тенекия, след три-четири часа ще пуша лулата на мира във вигвама на Червения облак.

Приведе се над седлото и погледна назад. Сред зеления изумруд на равнината се виждаше каруцата огряна от слънцето. Наоколо, разпръснати на групи, пасяха говедата и конете, а сред тях, изправен на стремената на своя вран кон, се открояваше Бек. Той като че ли внимателно следеше с поглед приятеля си, който се отдалечаваше

– Да помага Бог! – промърмори Бени. – Ако оставя скалпа си в ръцете на Големите кореми, ще рече че е време да си отида.

Конят продължаваше да галопира. Този буен жребец със стоманени подкови неудържимо се носеше като в танц над високите и гъсти треви с развени на вятъра грива и дълга опашка като че ли бе пуснат отново на свобода. От време на време обръщаше глава към ездача сякаш да види доволен ли е от този стремителен бяг или за да си изпроси някоя милувка, която не закъсняваше да получи, после отново се понасяше напред с късо цвилене. Прерията не се променяше. Теренът ту се издигаше ту се снижаваше постепенно на дълги вълни, покрит с висока и гъста трева. Бени оглеждаше внимателно всяко нещо, като продължаваше да дъвче с наслада тююна. Като опитен ездач дори за миг не изпускаше юздите постоянно очакваше изненада и от време на време се изправяше на стремената, за да обгърне с очи далечния хоризонт. Прерията изглеждаше спокойна, но каубоят не се доверяваше на това спокойствие. Твърде добре познаваше хитростта на индианците, за да се отпусне напълно.

Галопираше вече час, като държеше точно северозападна посока, когато в края на прерията забеляза една сиво-зеленикава линия, сякаш прорязваща голяма част от хоризонта.

– Отлично – промърмори той. – След двадесет минути ще достигна западния край на езерото.

Погледна слънцето, за да се ориентира, без да е необходимо да вади компаса от джобчето на фланелената си риза после насочи мустанга към тъмната линия на хоризонта и каза:

– Хайде, Карибу, побързай. Още дълъг път ни чака.

Мустангът, отдъхнал си за малко, пое отново и се устреми като светкавица през прерията. Изглеждаше наистина неуморим, тъй като дори за миг не забавяше ход, въпреки че бе прекосил само на един дъх повече от петнадесет километра. Както бе предвидил каубоят, след двадесет минути стигнаха до горичката. Тя се състоеше от кедрови храсти, от борове, по които растяха огромни шишарки с конусовидна форма и с много вкусни семена имаше и дървета отрупани с бели цветове пълни с вода върби. Бени спря коня и наостри уши. Ослуша се няколко минути, после успокоен от тишината, която цареше наоколо, навлезе в гората и я прекоси в галоп. Когато достигна срещуположния край, той се озова пред широко водно пространство, което се разширяваше на север и блестеше под слънчевите лъчи. Този обширен басейн бе Малкото Робско езеро, което не трябва да се бърка с Голямото езеро със същото име и намиращо се много по на север, в териториите на индианците Дене. Въпреки че бе едно от малките езера бе доста обширно, с повече от сто километра дължина и двадесет и пет-тридесет километра ширина. Образувано от естествени водоскоци, то се вливаше в реката Атабаска чрез канал, по който плуваха индианските канута. След като огледа внимателно бреговете Бени скочи на земята, та конят малко да си почине. За да убие времето, започна да рови из храстите и да събира малини и боровинки. Той правеше сметка да не се отдалечава много, не очакваше никакви лоши срещи и затова не взе пушката от седлото. Беше навлязъл сред група гъсти храсти, където бе открил много малини, когато изведнъж чу пред себе си глухо ръмжене и видя да се появява огромна черна глава с дълга синя муцуна въоръжена с бели и толкова яки зъби, че можеше да изплаши който и да е прерийен скитник.

– По дяволите! – промърмори той, пребледнял. – Барибал?

Огромната глава покрита с къса твърда и блестяща козина не се помръдна. Само очите й, черни и извънредно подвижни, гледаха подозрително каубоя по-скоро неспокойно, отколкото заплашително.

Неочакваната среща така изненада прерийния скитник, че той дори не помисли да се оттегли веднага

Човекът и животното се гледаха няколко мига, без да посмеят да помръднат, после човекът, без да отдели поглед от своя неприятел, направи бързо крачка назад. С дясната си ръка бе потърсил ловджийския си нож – този солиден нож, използван от американците и който в определени случаи дори бе за предпочитане пред револвера. Като се убеди, че е на колана му, продължи да отстъпва, мъчейки се да отстранява с лявата си ръка клоните, които му пречеха да излезе от храста. Като се освободи, бързо се извърна, с два скока стигна до мустанга и сграбчи пушката

– Уф!... – възкликна като си пое дъх. – Като по чудо се отървах! Скъпа ми мечко, ако искаш да изпробваш ноктите си върху тялото ми, обещавам ти един адски четвърт час!

Мустангът също бе усетил близостта на звяра Бе вдигнал глава, прекъсвайки пашата си, и бе изцвил лил неспокойна.

– Не бой се, Карибу – каза Бени и го погали с ръка – Аз съм тук, за да те защита! А!... Ето я!... За късмет, струва ми се, че не е в лошо настроение!

V ЧЕРВЕНИЯТ ОБЛАК

Голяма черна мечка, барибал, както я наричат американците, дълга повече от два метра с четинеста козина бляскава и много черна, която към муцуната ставаше леко жълто-червеникава се появи в края на храстите. Това бе един прекрасен екземпляр, който би доставил великолепно месо за шунка не по-лошо, отколкото глиганското. Бе доста охранен въпреки обичая на мечките да престояват почти цяла зима скрити под снега свити в хралупата на някое дърво или под някоя скала. Когато напролет се събудят от дълбокия си сън, те са по-скоро мършави. Барибал са все още многобройни в британските територии на североизток и повечето време се крият в горите.

Бени знаеше, че тези мечки имат спокоен темперамент и не нападат човек, ако не са ранени, но стоеше нащрек. Като видя, че животното не мърда и се задоволява само да го гледа, каубоят, който не желаше да губи повече време, с едно бързо извъртане скочи на коня и дръпна юздите Мустангът подскочи и препусна в галоп, доволен, че се отдалечава Мечката видя, че човекът се изплъзва, реши, че го е страх, и се впусна в тръст да го преследва въпреки трътлестите си, тежки форми и късите си крака Твърде скоро обаче усети, че не може да се състезава с мустанга. След около четвърт миля спря и се завря в един храст. Бени бе доволен, че се е отървал от това твърдоглаво животно. Той хвърли поглед към западния бряг на езерото. Надяваше се да зърне стълб дим, който да му подсказва присъствието на индианския вожд но върху чистата линия на хоризонта не забеляза нищо.

– Хм.. – промърмори той. – Въпреки всичко съм сигурен, че ще намеря Червения облак и неговите воители.

Конят продължаваше да галопира по брега на езерото, като прогонваше ятата диви патици сред тръстиките. Тук-там някой лебед горделивец се изправяше, пляскаше шумно с криле, за да се задържи прав, и се отдалечаваше с продължителен писък. От време на време изхвъркваше сокол риболовец, стоял неподвижно сред водната растителност, за да дебне и улови някоя щука или пъстърва, които са в изобилие във всички езера на Канада. Бреговете на обширния басейн обаче оставаха все така необитаеми и никъде не се забелязваше нито индиански вигвам, нито ловджийска колиба. Тези територии бяха слабо заселени, да не кажем,

че бяха почти пусти. Трябва вече да бе около обяд, когато Бени забеляза зад една горичка от борове и елши тънка струя дим.

– А, индианците са там! – каза си той. – Нека Карибу да си откъдне малко, а после полека-лека ще отидем да намерим Червения облак. Не бива да изморявам прекалено коня, който с нозете си може да спаси скалпа ми.

Бени пришпори леко мустанга и внимателно се вгледа в струйката дим, която слабият ветрец носеше към езерото. Скоро се убеди, че индианският стан се намира зад горичката, която пресичаше хоризонта.

– Вече съм на петдесет километра от моя лагер – каза си той. – Добро разстояние, но това няма да им попречи да го изминат за една нощ и да ни нападнат. Е, да видим какво ще реши Червеният облак, а ние ще се отдалечим веднага щом стане възможно. На западните брегове не липсва сочна трева и там ще съм по-сигурен. Хайде Карибу, да потича още малко!

След краткия отдих мустангът пое отново своя бяг с настървение и се поотдалечи малко от брега, който като че ли започна да става блатист. Ята диви гълъби се разбягаха уплашени. Около половин час по-късно стигнаха края на боровата горичка. Бени все още се страхуваше от засада, когато забеляза един индианец да се отделя от огромното стъбло на един смърч – гигантски бор. Въоръжен бе с уинчестър и томахава – предпочитаното от всеки индианец оръжие. Той бе много висок и с извънредно яки крайници, наметнал бе огромна бизонска кожа, украсена със странни рисунки, изобразяващи мечешки глави и нозе на антилопи.

– Стой!... – заповяда индианецът, като насочи пушката.

– Уф!... – възкликна на свой ред Бени, без изобщо да се обезпокои.
– Ако не се лъжа, това е моят брат Живата мечка.

– А ти си Големият ловец, нали?... Отдавна не съм те виждал. Е, къде отива Големият ловец?

– Да намеря големия вожд Червения облак.

– Кой е казал на белия човек, че той се намира тук, а не другаде? Да не си срещнал и друг червен брат?... Може би Шарената опашка?...

– Не – отговори Бени, – не съм видял никого.

– А, помислих, че си го срещнал.

– Шарената опашка?

– Да, Големият ловец не го ли е видял на брега на езерото?

– Не видях нищо друго освен една мечка.

– Не лъже ли езикът на белия брат? – попита индианецът подигравателно. – Моят език винаги говори истината!

- Как!... Как!... И какво желае Големият ловец?
- Да изпуша един калюмет с Червения облак.
- Големият ловец вече е пушил лулата на мира.
- Така е, но трябва да поговоря с вожда.
- Искаш среща с него?
- Вече го казах.
- Нека Големият ловец ме последва.

Индианецът прехвърли през рамо уинчестъра и тръгна пред ловеца, но макар и да си даваше вид на спокоен, тъй като най-голямата грижа на индианците е винаги да прикриват чувствата си и най-вече никога да не показват подозрение, той все се стараше да върви малко встрани, за да държи под око белия брат. Прекоси с бърза крачка част от гората, а после спря пред една широка просека и каза:

- Ето лагера.

Бени потръпна и с бърз жест извади револвера си от кобура като го криеше под пояса тъй като не можеше напълно да се довери на индианския вожд и неговите воини. След това провеси пушката си на седлото, с което искаше да покаже, че идва като истински приятел. Около просеката разположени в кръг, сред многобройните свободно пасящи коне се издигаха две групи високи палатки или, по-точно казано, вигвами. Бяха направени от дълги, подострени прътове, които се събираха нагоре и образуваха връх. Покрити с бизонски кожи, те бяха боядисани в червено, изрисувани с животински глави, бизонски рога и змии и украсени с добре ушити парчета плат. Сред вигвамите Бени забеляза стълб забит в земята, към който здраво бе привързано едно момче с бяла кожа и черни очи и коса. Този нещастник, вероятно другарят на скалпирания, може би не подозираше каква грозна участ го очаква, затова изглеждаше спокоен и гледаше по-скоро с любопитство, отколкото с разбиране няколкото индиански воини, които бяха на-клякали около него и се смееха и бърбореха. Като видя ловеца момчето повдигна глава огледа го внимателно, нададе вик на изненада и се опита да разкъса въжетата, които го пристягаха. Бени се направи, че не го вижда и спря пред един вигвам, по-широк от останалите, върху чийто връх се развяваше парче от боброва кожа – знамето на племето с нарисувана птица, която може би изобразяваше гарван. Навярно това бе тотем. Веднага тридесет или четиридесет индианци заобиколиха каубоя и завикаха:

- Големият ловец! Големият ловец!

– Да – отговори Бени, – Големият ловец, който идва да изпуши един калюмет с Червения облак.

– Ето го! – извика един глас.

От вигвама, върху който се развяваше знамето на племето, излезе индианец с почти гигантски ръст. Мъж, наглед величествен и с могъща мускулатура, който вероятно притежаваше херкулесова сила. Челото му бе прорязано от дълбоки бръчки – би могъл да бъде както на четиридесет, така и на петдесет години. Имаше ъгловати, сурови черти, кожата му бе керемиденочервена тук-там с татуировки по бузите с пронизващ поглед и свиреп израз, с много дълга и черна коса. Като вожд на племето носеше едно от онези превъзходни наметала от вълна на планински овен и козина от диво куче изработено великолепно на ръка с разноцветни конци и сложни рисунки, украсено с дълги пискюли. На краката си имаше големи бродирани мокасини, гарнирани по края с леки ресни, може би направени от коса изтръгната от черепа на някой неприятел. Бе обут с кожени панталони, прилепнали плътно около бедрата му. На главата си носеше сноп пера от див пуяк, който достигаше чак до средата на гърба му и му придаваше вид на таралеж.

– Аху! – възкликна вождът, като забеляза Бени. – Как така моят брат Големият ловец е дошъл при Червения облак? Може би с надежда да отърве от стълба на мъченията бледоликия човек? Ако това е причината която го е довела тук, може да си върви обратно на брега на езерото.

Явно посрещането не бе окуражаващо, но каубоят познаваше твърде добре индианците, за да му обърне внимание. Слезе бавно от седлото, върза коня за един кол към палатката, за да му е под ръка, и каза:

– Големият ловец поздравява големия вожд Червения облак и иска да изпуши заедно с него лулата на мира, преди да обясни причината за посещението си.

– Големият ловец е добре дошъл. Ще събера съвета на старците в моята колиба, защото виждам, че ще трябва събрание Нека белият брат ме последва, без да се страхува.

Каубоят погледна към индианците, които го заобикаляха, огледа и лагера, за да се увери, че нищо не би му попречило, ако иска да избяга в случай на опасност. След това последва вожда във вътрешността на широката палатка през един тесен отвор, замаскиран с парче кожа, прикрепено с два пирона. Вигвамът бе пълен с дим, тъй като индианците имаха обичай в средата да поддържат запален огън, на който приготвяха храната си и опушваха месото, за да го консервират. Сред облаците дим, които не можеха да излязат от малкия отвор на върха на палатката Бени забеляза бизонски кожи, служещи за постели, медни тенджери,

полуразкъсани куфари, издънени сандъци, дрехи, оръжия. Всичко това бе хвърлено накуп, в безпорядък. С ритници Червеният облак отхвърли предметите които покриваха пода и клекна пред огнището, като даде знак на каубоя да го последва. Тъкмо се бяха настанили, когато други шестима индианци влязоха вътре почти всичките стари, сбръчкани, с татуирани лица и ръце покрити с многобройни белези от рани, получени при участието им в кървавите битки срещу Черните крака. Индианците поздравиха. Големия ловец с едно проточено аху и седнаха около огнището. Един млад воин донесе калюмета – лула от черна и твърда пръст, дълга повече от една стъпка и украсена с груби фигури, изобразяващи двама мъже кану и томахавка. Червеният облак я напълни с предварително измит с ракия и после добре подсушен тютюн, запали я, няколко пъти всмукна дълбоко и издуха дима в четирите посоки на света като произнасяше някакви тайнствени думи. После я подаде на Бени, след което лулата обиколи присъстващите. Когато всички бяха пушили и лулата бе отново занесена в колибата на жреца каубоят взе думата сред дълбока тишина:

– Моят брат, Червеният облак, отгатна причината за мое то идване в лагера Големият ловец дойде тук, за да апелира към човешките чувства на червенокожите воители, да им напомни за обещанието, дадено пред Голямата майка, никога повече да не убиват бледолики хора и да заровят завинаги томахаваката на войната. Обещание, дадено и спазвано и от големите южни племена, които вече почитат желанията на Големия баща Вие сте нападнали един керван нещастни бледолики, които не бяха ваши врагове, убили сте ги подло и сте ги скалпирали, а най-младия сте взели в плен, за да го подложите на ужасните мъчения на стълба. Е, добре, аз, Големият ловец, дойдох да моля за свободата на моя бял брат в името на Голямата майка.

Червеният облак и неговите стари воители слушаха внимателно каубоя с присъщата им невъзмутимост, без дори да помръднат. Когато той свърши, големият вожд на Гарваните плю два пъти на земята и като отхвърли великолепното си наметало, каза:

– Големият ловец умее да говори и ние уважаваме добрите разказвачи, но той се е излъгал. Той каза, че Гарваните са убили белите мъже, които са идвали от изток, и това е вярно, но знае ли кои бяха тези бледолики?... Знае ли, какво желаеха те?... Огледайте се наоколо: едно време Гарваните, Плоските глави, Черните крака, Скъперническите сърца и Змиите живееха спокойни по земите си, преследваха бизоните – тяхната основна храна и кръстосваха доволни и щастливи безкрайната прерия,

оставена им от техните бащи Тези бели хора дойдоха от страни, където слънцето изгрява и от страни, където слънцето залязва, и разпръснаха стадата от бизони, като отнеха на бедния индианец стадата, от които той живееше Какво още?... Нахвърлиха се върху законните собственици на земята насила ги принудиха да живеят в резервати, като караха свободните синове на прерията да обработват земята като че ли са роби. Земи-те край Малкото Робско езеро принадлежат на хората от племето Гарвани. Белите започнаха да нахлуват и тук, за да прогонят червения човек и да го лишат от храна, да го подчинят или да го унищожат. Ние се защитихме, за да попречим на другите да тръгнат по следите на първите. Може би нямаме право?...

– Моят брат, големият вожд, говори добре, но и той на свой ред се е заблудил – каза Бени – Белите хора които твоите воители са убили, бяха мирни емигранти, които отиваха на запад в земите към брега на Голямото солено езеро. Те бяха приятели на червените хора Това го заявявам най-тържествено.

– Да, приятели като всички останали – каза вождът. – Големият ловец значи не знае колко много зло са причинили бледоликите на червенокожите?... Може би не ви стигат безбройните кости, които покриват просторната прерия, а сега служат за храна на вълците! За нас белите се оказаха врагове. За това говорих и на пратениците на Голямата майка, събрани във форта Ларами, когато отидох там заедно с Черния крак, големия вожд на Плоските глави, и с Мечешкия зъб. Племената ни намаляват и изчезват като снега върху планинския хребет, огрян от жарко слънце, а народът на бледоликите е многоброен като стръковете трева в прерията в началото на лятото и се увеличава непрекъснато, завладява земите ни и ни прогонва с пушки, сякаш сме кръвожадни зверове. Трябва ли бездейно да наблюдаваме настъплението на белите хора?... Ние уважаваме Големия ловец, защото винаги е бил наш приятел, но ще се борим с другите, които идват да унищожават стадата ни от бизони. Ти говориш за Голямата майка: какво направи тя за червените хора? Не ни даде оръжие за лов, не ни защити, никога не сме я виждали. Елате да чуете оплакванията на индианските племена, дайте им право и ние завинаги ще заровим томахащата на войната. Казах!

Логиката на индианския вожд бе убедителна, но Бени не загуби присъствие на духа Той разчиташе на заложника.

– Признавам правото на вожд Червения облак – каза той – и не мога да го виня. Не всички бели са приятели на червенокожите знам това но тези, които бяха убити от вашите воители, бяха приятели на Големия

ловец. Ти, големият вожд се инатиш и ги наричаш твои врагове. Така да е. Помисли обаче, че воините на Голямата майка са много и могат да нападнат Големите кореми и да отмъстят за скалпираните бледолики.

– Е, добре Червеният облак ще събере воините си и няма да се откаже от борбата – отговори вождът. – Гарваните са смели и все още многобройни. Ако се наложи, ще умрат, за да защитят ловните си земи, но преди това ще причинят на затворника хиляди мъчения и ще окачат на знамето като доказателство още кървящия му скалп. Какво ще каже Бялото око, който е най-старият воин на племето?

– Че вождът, Червеният облак, говори добре – каза запитаният.

– Големият ловец чу – каза вождът. – Занеси отговора на Гарваните на воините на Голямата майка! Аз казах!

– Не още – възрази Бени. – Тъй като Червеният облак не иска да пусне затворника ще му предложи размяна, която сигурно ще приеме.

– Каква замяна? – любопитствува индианецът, като го погледна внимателно, а челото му помръкна. – Какво иска да каже Големият ловец?

– Големият вожд Червеният облак не е ли забелязал твърде дългото отсъствие на един от неговите най-ценни воини?

– Шарената опашка?... – попита вождът с известен страх, който напразно се мъчеше да скрие.

– Да – отговори Бени.

– Какво се е случило с моя воин?... – извика вождът в неочакван изблик на гняв.

– Той е в ръцете на воините на Голямата майка.

VI ТАНЦЪТ НА БИЗОНИТЕ

При тези думи Червеният облак, Бялото око и всички останали скочиха като зверове хванаха томаховките окачени на поясите им, и изгледаха жестоко безстрашния каубой, което предвещавахе избухване на дива разпра. Бени не помръдна, само дясната му ръка се плъзна по коланна, където държеше скрит револвера си. Готов на всичко, той хвърли бърз поглед към изхода на палатката, за да се увери, че отстъплението му не е възпрепятствувано и че мустангът му все още стои завързан на кола.

– Ти лъжеш! – възкликна Червеният облак. – Шарената опашка е твърде опитен, за да се остави да бъде хванат от хората на Голямата майка. Внимавай, рискуваш скална си!

При тази заплаха по устните на каубоя пробягна усмивка.

– Как не! – каза той. – А може би Големите кореми не почитат вече гостите си, с които заедно са пушили лулата на мира?

Червеният облак не отговори: гледаше старците като че ли им искаше съвет, който можеше да реши съдбата на каубоя – живот или смърт. Ръката му все още стискаше томаховката, сякаш нямаше търпение да се хвърли в бой. Бени, гордо изправен, без сянка на страх, въпреки че бе разбрал, че животът му виси на косъм, очакваше отговора на вожда. В същото време държеше здраво револвера под дрехата си, готов да открие огън срещу червенокожите и да се измъкне светкавично от палатката. Червеният облак погледна въпросително всички воини, обърна се към каубоя и каза:

– Не, Гарваните няма да изменят на гостоприемството си и уважават Големия ловец, чието сърце е смело колкото на сивата мечка!

Бени си отдъхна Решителната битка с твърде малки изгледи да спаси скалпа си се бе разминала.

– Знаех си – каза той, – че Червеният облак е честен. Когато дойдох тук сам, сред двеста смели воини, аз дадох доказателство, че му имам доверие.

Вождът, разчувствуван от похвалата остави томаховката върна се при огъня и като седна каза:

– Нека Големият ловец седне и ме чуе!

– Целият съм само слух.

– Къде се намира Шарената опашка?
– В ръцете на воините на Голямата майка.
– Какво ще правят с него?
– Ще го убият, ако не освободиш бледоликия затворник, завързан на стълба на мъченията.

– Шарената опашка е един от най-добрите воини на нашето племе.
– Знам.
– Не искам той да умре.
– Освободи затворника и няма да умре.
– Кой ще ми гарантира?
– Аз, Големият ловец, приятел на червенокожите.
– Значи ти си натоварен с размяната?
– Да, Червен облак.
– Така да бъде, тази вечер ще заминеш, придружен от двадесет мои воини.

– Достатъчни са само двама.
– Защо не двадесет?
– Такова е желанието на воините на Голямата майка, за да се избягат всякакви възможни сблъсъци. Знаеш, че между бледоликите и червенокожите никога не е царяло разбирателство.

– Имаш право: много злоба съществува между нас. Но ти няма да заминеш преди танца на бизоните, който ще се състои тази вечер след залез слънце тъй като съм обещал на него да присъствува и затворникът.

Бени смръщи чело и помръдна неспокойно. Този жест не убягна от вниманието на вожда.

– О, Големият ловец не бива да се страхува. Има думата на вожда на племената на Гарваните и на Големите кореми. Освен това той трябва да знае, че танцът на бизоните няма друга цел, освен да ускори идването на стадата бизони. Моето племе вече няма никаква храна. През тази зима изяде почти всички кучета и ако бизоните не побързат да дойдат, ще гладуваме.

– Така е зимата тази година бе много студена – каза Бени, – но след танца големите животни ще се притекат да нахранят червенокожите.

– През това време Големият ловец нека си почине в моята палатка и да приеме гостоприемството на Червения облак.

– А затворникът?
– Ще бъде освободен от стълба и нахранен.
– Благодаря, вожде!

Червеният облак уведоми старците, че съветът е завършил, и

излезе, за да проследи подготовката за нощното празненство, което трябваше да привлече бизоните, за да поднесат те сочното си месо на гладните индианци.

След няколко минути един младеж влезе в палатката и поднесе на каубоя изпечено парче див пуяк, сухари, препечени семена от борова шишарка, превъзходни индиански гулии, големи колкото яйца, и половин бутилка уиски, или огнена вода, както го наричат индианците Каубоят, който бе яздил почти през целия ден и след сутрешната закуска не бе ял нищо освен малко малини, с охота прие храната, изпратена му от вожда, изгълта я лакомо, запали една лула, просна се върху бизон-ската кожа и търпеливо зачака залеза на слънцето. Тъкмо бе свършил втората си лула, когато навън се понесе адски шум – крясъци, придружени от неприятно и глухо думкане предизвикано от удари по мехове Бени прибра лулата в джоба си, стана и излезе. Сенките се спускаха бързо, като покриваха вече боровата гора, но около лагера бяха запалени огромни огньове в които гореше каучуково дърво и които хвърляха силна светлина. Повече от четиристотин индианци, надошли от околностите заедно с много жени и деца се бяха събрали в широк кръг. Червеният облак с голямото си наметало се бе настанил в средата пред четирима индианци, които неуморно удряха меховете в равен, монотонен ритъм. Срещу него, на десетина крачки разстояние седеше друг индианец, загърнат в огромна кожа от бял бизон, с глава, украсена с перушина. На гърдите си имаше гerdани от мечешки зъби, кости, гущери, жаби и опашки от кучета и вълци. Това явно бе жрецът на племето и в този момент представляваше „първият човек“ – нещо като Ной, отгървал се от световния потоп. Изведнъж осем мъже като тичаха бързо, се появиха отпред и се подредиха един срещу друг. Те представляваха бизоните, на главите си носеха рога от тези огромни животни, отзад имаха спуснати опашки, а на краката – привързани кичури коса. Телата им бяха голи, със странни рисунки в бяло и червено. Концентрични кръгове очертаваха челюстите им. Върху коремите им бяха нарисувани детски лица, а на раменете си носеха по един вързоп от върбови клони. Тези осем танцьори по даден от вожда знак започнаха да тичат приведени наоколо, после застанаха в първоначалното си положение, като се качваха един върху друг, тръскаха рогата си и се мятаха ту надясно, ту наляво. След като танцуваха около четвърт час под звуците на тази монотонна музика, те полегнаха сред тревата, а в това време в осветения кръг навлязоха други петнадесет-двадесет възрастни и една група момчета. Те представляваха животните и влечугите на перията – имаше бобри, които носеха

провесена отзад дълга опашка змии, целите голи, но изрисувани на петна и кръгове елените бяха оцветени в жълто и украсени с опашки; имаше планински овни, покрити с дълги кичури вълна не липсваха и мечките, представени от трима индианци, покрити с великолепно искрящо черни кожи от барибал. Всички започнаха да танцуват в пълно безредие свирачите усилиха музиката, а зрителите започнаха да пригласят с пълно гърло. Бизоните се катереха един върху друг, мечките преследваха антилопите и овните а змиите пълзяха след бобрите като се опитваха да ги настигнат. Когато празникът достигна кулминацията си, се появи един напълно гол индианец, който не носеше нищо друго освен бизонска опашка и кожен пояс боядисан в черно, с бели петна. Беше въоръжен с тояга, която завършваше с топче. Той олицетворяваше духа на злото, който искаше да стане господар на бизоните, за да накара индианците да страдат от глад. Като видяха този гений на злото, зрителите започнаха да крещат силно, а кучетата да го лаят. Жените се нахвърлиха отгоре му, обсипваха го с проклетия, хвърляха кал и се мъчеха да му изтръгнат тоягата. Всички го блъскаха, удряха хапеха и деряха с нокти, заплашваха да го разкъсат на парчета, но индианецът енергично устояваше на всичко това и се стремеше да се нахвърли върху бизоните. Червеният облак и неговите храбри воини, от своя страна го заплашваха с оръжията си, а жрецът се стремеше да се провере напред, носейки лулата на мира. Като видя лулата духът на злото реши да се оттегли и остави в ръцете на една млада жена счупената на две тояга. Поражението на злия гений бе поздравено с радостни викове от страна на цялото племе, а жените триумфално понесоха девойката, която го бе обезоръжила. Това момиче сега притежаваше съзидателната сила и имаше власт над живота и смъртта на всички. Провъзгласена за Майката на бизоните, сега тя имаше правото да ги призове или да ги възпре да дойдат.

Докато танцьорите възвръщаха силите си с няколко бутилки уиски, Червеният облак се приближи до Бени, който през цялото време спокойно бе наблюдавал танците.

– Белият човек е свободен – каза той. – Големият ловец може да го отведе със себе си, като обещае да върне Шарената опашка.

– Къде е той?

– Очаква Големия ловец извън лагера заедно с Бялото те ле и Празния рог.

– Имаш думата ми. Сбогом, Червен облак. Надявам се да те видя отново, преди снегът да покрие прерията.

– Големият ловец е приятел на червенокожите и винаги е добре

дошъл.

Бени възседна мустанга си, доведен от един индианец, увери се, че пушката му е още на мястото си, поздрави за после ден път Червения облак и напусна стана, придружен от едно момче, което му служеше за водач. В края на гората го очакваха затворникът, Бялото тепе и Празният рог – двама от най-добрите воители на племето, въоръжени с лъкове пушки и томахапки. Белият младеж бе яхнал един хубав кон, предоставен му от Червения облак. Щом видя каубоя, момчето свали шапка и каза на лош английски език:

– Господине благодаря ви за всичко, което направихте за мен.

– Хората от една и съща раса трябва да си помагат, момче – отговори Бени. – Сега се наложи аз да ви направя тази услуга, а утре може да се наложи вие да ми помогнете. Но нека побързаме в нашия стан ни очаква един човек...

– Един човек?... – поде затворникът с глас, примесен с почуда и радост. – Може би сте спасили още някого?

– Да, един висок мъж, мургав като вас и с черна брада.

– Чичо ми!

– Не знам дали е чичо ви, но ще ви кажа, че този добър човек, въпреки че е скалпиран, не само, че е жив, но е и на път да оздравее Косата му никога вече няма да поникне, но какво значение има това?

– Боже Господи!... Скалпирани ли са го?...

– Какво искате младежо?... Индианците все още имат лошия обичай да се кичат с косите на победените... Хайде в галоп!...

Четири коня препуснаха, следвайки брега на езерото. Бени, който не се доверяваше на воините на Червения облак, като минаха петдесетина крачки, започна да изоставя със своя мустанг и се отзова последен в редицата.

Опитваше се да гледа и назад като не изпускаше от погледа си Празния рог и Бялото теле. Нямахме никакво доверие на Червения облак и на уверенията му в приятелство към Големия ловец. Твърде добре познаваше индианците, за да разчита на дадената дума и да вярва в тяхната почтеност. Нещо повече, въпреки че препускаше, той продължаваше да се обръща назад и да оглежда внимателно гората, защото се страхуваше някой да не ги преследва или да не им устроят засада.

– Ух! – промърмори Бени, като поклати глава – Ако успее да стигна до лагера, без да загубя скалпа си, още утре ще се отдалеча колкото може повече оттук заедно с Бек и стадото. За нас вече духа лош вятър по тези места и Червеният облак скоро ще ми покаже това.

За щастие най-лошите му предвиждания, поне за момента не се оправдаха и групичката премина спокойно през цялата гориста част на брега на езерото. Без да срещнат някого, стигнаха до прерията. В края на последния завой на гората ездачите дадоха кратък отдых на конете, после, към полунощ когато навлязоха във висока трева тръгнаха отново в лек тръс. Бени се поуспокои, като не забеляза нищо съмнително в поведението на двамата индианци. Щом Червеният облак не се беше опитал да стреля по тях още в горичката, където лесно можеше да се направи засада, той започна да се надява, че и в прерията няма да ги връхлети някаква беда, още повече че на небето бе изгряла пълна, ярко светеща луна, която позволяваше от разстояние да се забележи ездач. Успокоен, Бени застана отново начело на групата и пришпори коня, нетърпелив час по-скоро да стигне до лагера. Трябва да бе вече един часът, когато на края на прерията зърна покривалото на каруцата като голямо бяло петно на фона на тъмнозелената трева. От гърдите му се изтръгна въздишка истинска въздишка на облекчение.

– Най-послед!... – възкликна той. – Да се надяваме, че не се е случило нищо лошо!

На стотина крачки от каруцата Бени спря и каза на двамата индианци: – Чакайте тук завръщането на Шарената опашка. Там има хора на Голямата майка и не трябва да влизате в техния лагер.

– Големият ловец не ни вярва? – попита Празният рог, без да скрива неодобрението си.

– Не, но така се уговорихме с Червения облак.

– Така да бъде, но ние няма да върнем затворника на Големия ловец, ако първо не пристигне Шарената опашка – каза Бялото теле.

– Това е справедливо – почакайте ме.

Бени тръгна към каруцата, около която се виждаха полегнали в безредие животни. Оставаха му няколко метра, когато забеляза в тревата някаква фигура. Човекът се прицели в него и извика:

– Кой е?

– Аз съм, Бек – отговори каубоят.

– Ти, Бени?!

– От плът и кръв.

– А затворникът?

– Спасен е Спи ли още Шарената опашка?

– Така мисля.

– Иди да го събудиш и го доведи тук. Предупреди скалпирания, че вода племенника му.

- След две минути ще съм при теб
- Още една дума: забеляза ли нещо съмнително?
- Абсолютно нищо, но...
- А!... Значи има и едно но?

– Не знам, но преди около два часа чух откъм гората да вият вълци, а после видях петнадесет-двадесет от тях да бягат през прерията.

– По дяволите!... – възкликна Бени, като смръщи чело и хвърли поглед на север. – Кой ли ги е изплашил?... Хм!... Мирише ми на предателство! Бек, побързай, след това впрегни конете в каруцата и събуди животните.

- Искаш да заминем?

– И то бегом, скъпи мой, или ще оставим тук скалповете си. Мексиканецът схвана бърза Спусна се към каруцата, пререза въжетата, които стягаха индианеца и с грубо разтърсване го събуди и му каза:

- Ей, приятелю, ставай, дошли са другарите ти, които те очакват.

Още сънен, Шарената опашка потърка очите после челото си, повдигна се бавно на крака, без да изрази нито радост, нито изненада при тези думи. Като забеляза групата неподвижни конници сред високата трева тръгна спокойно, ограничавайки се само да каже:

- Аху!

Празният рог и Бялото теле, като видяха Шарената опашка да се приближава, пуснаха бледоликия затворник. Той побърза да се качи на мустанга и да се приближи до Бени. Шарената опашка мина пред тях, с присъщото си спокойствие яхна черния кон на Червения облак, обърна се към каубоя и като протегна десницата си, му каза със заплашителен тон:

- Ще имам твоя скалп!

После дръпна юздите и се отдалечи в неударим бяг, като следваше Бялото теле и Празния рог, а Бени повдигна рамене и каза:

- Да, ако ме намериш...

VII БЯГСТВОТО

Когато Бени пристигна в лагера, Бек бе вдигнал вече говедата с камшика и впрягаше конете Той имаше навика да се подчинява на стария прериен скитник, защото знаеше, че е много предпазлив в случай на опасност. Бени остави младежа да се погрижи за скалпирания и започна трескаво да помага на другаря си. Беше много притеснен и искаше час по-скоро да тръгнат, с непогрешимия си инстинкт на ловец предчувствуваше предстояща изненада. Заплахата на Шарената опашка, бягството на вълците хищната алчност на индианците както и отмъстителният им нрав бяха достатъчни причини, за да подозира едно внезапно завръщане на Червения облак, който нямаше да се примири толкова лесно със загубата на пленника. На двамата мъже им трябваша само десет минути, да впрегнат конете и да съберат стадото. Тъкмо щяха да дадат знак за тръгване, когато се появи младежът, който бе разговарял със скалпирания. Той каза:

– Виждам, че се готвите да напуснете това място.

– Така е – отговори Бени. – Трябва да се предпазим от ново нападение на индианците.

– Къде отивате?

– Засега на западния бряг на езерото.

– Ще минете ли покрай нашата каруца?

– Налага ли се?

– Там има един сандък, който вероятно индианците не са успели да издънят и който по-късно за нас пък и за вас би бил от голяма полза, в случай че решите да ни последвате.

– По дяволите, какво ли има в него?... – попита Бени. – Чух чичо ви да говори за приказни съкровища.

– Не знам какво има вътре, но чичо ми ви моли да не го оставяте в прерията.

– Щом желае, ще минем покрай каруцата и ще се опитаме да го натоварим на нашата Как е чичо ви?

– Оплаква се от страшни болки, но той е силен човек, изключително издръжлив е и ми каза, че в случай на опасност можете да разчитате на него.

– Това е добро обещание, момко.

- В опасност ли сме?
- Страхувам се, че да...
- Можете да разполагате с живота ми!

– Не, млади момко, ще се помъчим да го съхраним – каза Бени, като се смееше – По дяволите! Струваше ли си наистина да изиграем така добре Червения облак и Шарената опашка, та после да ви хванат отново, а и да прибавят и нашите скалпове към останалите? Качете се на сандъка и водете каруцата, а аз и Бек ще се погрижим за животните Но... кажете ми, как се казвате?

– Армандо Фалконе.

– Отлично, Армандо. Хайде по местата и да побързаме с тръгването.

Каубоят изсвири и шестте коня потеглиха като раздвижиха каруцата, а Бек, въоръжен с дълъг камшик, чийто ремък не бе по-къс от пет метра шибаше енергично животните, за да тръгнат след тежката каруца Бени, като се увери, че всички са тръгнали, премина напред пред групата и измина в галоп неколкостотин метра, за да огледа тревата в прерията и да избегне опасността, която ги дебнеше. Луната бе вече залязла и върху безкрайната равнина бе паднал непрогледен мрак. На небето блещукаха само звездите, но тяхната светлина не беше достатъчна да пробие леката мъгла й да разпръсне мрака Бени с широко отворени очи и наострени уши се ослушваше внимателно и наблюдаваше наоколо, като следеше с поглед капризните огнени линии на светулките. Заслушваше се в монотонната песен на щурците в далечния вой на койотите, в мученето на говедата, които явно не бяха доволни от това не предвидено тръгване както и в скрибуцането на колелата на тежкия фургон. Той по навик държеше пушката си отпред на седлото, а сега дори бе повдигнал дрехата си и бе открил патрондаша, за да може по-лесно да зарежда оръжието. Докато оглеждаше терена каруцата водена от Армандо, напредваше бавно през прерията, клатушкайки се поради неравния терен. Отзад животните вървяха объркано, подканяни от камшика на Бек. От време на време някоя юница или теле излизаха от стадото, започваха да тичат из тревата, но мексиканецът не ги изпускаше от очи, настигаше ги бързо и с добре премерен удар ги принуждаваше да се върнат в редиците. Бени забеляза каруцата на емигрантите, която все още лежеше на същото място, върна се обратно и каза на Армандо:

– Стигнахме Тежък ли е сандъкът?

– Сигурно – отговори младежът.

– Смятате ли, че наистина е необходим на чичо ви? Няма да ми е

приятно да губим време точно в този момент.

– Препоръча ми да не го изоставяме.

– Защото съдържа някакво съкровище?

– Съмнявам се, но щом чичо ми държи толкова да не го оставя в прерията, сигурно има основания за това.

– Трябва да е така, но... кажете ми, вие не сте американец, нали?

– Не, господине.

– Усещам го по начина, по който изопачавате английския – каза каубоят, като се смееше.

– Ние сме италиански емигранти.

– А!... Италианци?... И откъде идвахте?

– От Блетълфорд, където чичо ми Гулиелмо беше директор на една фабрика, но тя бе унищожена при пожар.

– И къде отивахте?

– В Аляска.

– По дяволите!... Казахте?...

– В Аляска.

– Това е доста далеч, скъпи ми!... По дяволите! И вие сте имали куража да предприемете едно такова пътуване? Не знае те ли, че са необходими поне два месеца, за да се стигне до границите ѝ?

– Знаехме го и разчитахме, ако не се случи нещо непредвидено, да пристигнем към средата на юни или в началото на сега сме в началото на април, значи виждате...

– Тишина младежо...

– Какво има?

– По дяволите!... Още една глутница вълци, която бяга! Кой може да е подплашил тези разбойници?... Хм! Ето една загадка, която сериозно ме безпокой. Младежо, заемете се със сандъка и не забравяйте при първия изстрел да прережете ремъците на конете и да яхнете с чичо си по един от тях.

– Разчитайте на мен.

Бени подкара мустанга в галоп и се насочи към каруцата на емигрантите. Задмина я, спря на края на гората и се заслуша. Успокоен от тишината, която цареше наоколо, навлезе бавно в близките храсти и ги огледа. Бе направил едва няколко крачки, когато му се стори, че чува прошумоляване на сухи листа. Спря внезапно, насочвайки пушката си, но шумът бе заглъхнал. Остана неподвижен няколко мига, защото знаеше колко търпеливи са индианците в засада, но без резултат.

– Може би е бил див пуяк – промърмори той. – А!... Няма да

допусна непредпазливост и да вляза в гората, а ще остана в прерията до зазоряване

Върна се обратно и видя Бек и младия Армандо, които се мъчеха да смъкнат от изоставената каруца един дъбов сандък, дълъг метър и вероятно доста тежък.

– Това ли е? – попита.

– Да – отговори Армандо.

– Можете ли да го носите?

– Младежът е силен – отговори мексиканецът. – Ти наблюдавай и остави това на нас.

Докато двамата пренасяха сандъка. Бени се върна в гората. Бе любопитен да разбере кой раздвижи листата – животно или човек. Твърде неспокоен, той се тормозеше от липсата на койотите защото винаги бе срещал много на това място. Измъчван от безпокойство, навлезе отново сред дърветата като се оглеждаше наляво и надясно и спираше, за да се ослушва. Стори му се, че откъм езерото чу някакъв глух звук, предизвикан сякаш от ускорения бяг на голям брой подковани животни.

– Ту! – възкликна той. – Дали не са бизони?

Скочи от седлото, допря ухо към земята и се заслуша притаил дъх. Тъкмо щеше да се изправи, когато мустангът му започна да цвили.

– Това са коне!... – възкликна Бени. – Карибу има остър слух и ги е чул!

Метна се на седлото и пришпори коня, като се оглеждаше тревожно назад. Вече бе разбрал какво става: страховете му се бяха оправдали. Като стрела прекоси горичката и щом видя другарите си, които бяха натоварили вече сандъка и се готвеха да потеглят, извика:

– Да бягаме! Отрежете ремъците и оставете каруцата! Индианците ни нападат!

Бек се спусна към шестте коня, а младият Армандо се вмъкна в каруцата, за да предупреди чичо си за голямата опасност, която ги грозеше. Скалпирианият въпреки болките беше готов да напусне убежището си и каза с твърд глас:

– Дайте ми пушка!

– Можете ли да яздите? – попита го Бени, стигнал в този момент до него.

– Да.

– Бек, пушка и патрондаш за господина.

– Готово, Бени.

– А вие Армандо?

– Вече съм въоръжен – отговори младежът.
– В галоп, приятели, ако са ви скъпи скалповете!
– А сандъкът? – попита скалпираният. – Това е късметът ни.
– Ако имаме време ще се върнем да го вземем – каза Бени. – Хайде тръгваме и оставете конете да бягат сами. Те ще ни последват.

Четиримата ездачи препуснаха, последвани от останалите коне, които още влачеха прерязаните ремъци на каруцата. Бени и Бек, яхнали най-добрите мустанги, преминаха в ариергард, за да прикриват изтеглянето. Стадото, ужасено, че го изоставят, се разпръсна из прерията.

– Идват ли? – попита Бек, яздейки до Бени.
– След минута ще бъдат зад нас
– Много ли бяха?
– Не успях да ги видя, но не вярвам, че Червеният облак и Шарената опашка са толкова глупави, за да изпратят само група воители.

– И затова мислиш, че са много?
– Сигурно, Бек.
– Надяваш ли се да се спасим?
– Сега всичко зависи от издръжливостта на конете ни и от скалпирания. Този човек е пример за сила, щом издържа на ездата. Ако въпреки всичко успеем да стигнем бреговете на езерото, ще се присмиваме на яростта на Червения облак.

– Така ли?
– Знам едно скривалище, което ще ни скрие от него.
– Ще спасим кожата, но ще загубим стадото.
– Това засяга господин Харис Що се отнася до нас, ще последваме тези емигранти, които, както изглежда, са открили богата мина. А!... Ето ги!...

Бек бързо се обърна назад. В мрака забеляза четиридесет-петдесет конници, които излизаха от гората и с фантастична скорост се отправяха към прерията. Силно пришпорени, техните мустанги препускаха бясно през тревата в две дълги редици, като едва докосваха земята.

– По дяволите! – възкликна Бени. – Твърде много са за нас, дори и конете им да не са толкова отпочинали, колкото нашите. Ей, Бек, индианците са лоши стрелци, но все пак пази главата си!

– Ще се погрижа да бъда далеч от обсега на уинчестърите им. Техните дрънкулки не ме плашат.

– А, шегуваш се? Това е добър признак, приятелю мой! Ей, Карибу, ускори малко хода, ако не желаеш да получиш някой откос в корем. Така отлично! Хоп! Хоп! На лов, Червен облак! Бени и компанията му ще

те накарат да потичаш дълго!

– А скалпираният дали ще издържи, Бени?

– По дяволите! – извика каубоят, чието въодушевление се изпари изведнъж. – Не помислих за горкия човек!... Не, в положението, в което се намира абсолютно невъзможно е да понесе едно дълго препускане

– И така?

– И така забъркахме се в хубава каша Бек. По дяволите! Не помислих за него.

– Може и да припадне

– Наистина Без съмнение той е як и енергичен, но може да не му стигнат силите...

– Бени!

– Трябва да вземем решението преди пукването на зората и приближаването на индианците.

– Какво ще правим?

Каубоят, вместо да отговори, се извърна върху седлото и погледна назад. Индианците бяха образували широк полукръг и ускоряваха бяга – намираха се почти на миля разстояние. Бени погледна пред себе си и видя, че на около петстотин крачки се издига малко възвишение, което се простира в посока на горичките разположени край брега на езерото.

– Можем да се възползуваме от това – промърмори на себе си.

После се обърна към Бек:

– Познаваш ли добре бреговете на езерото?

– Да, Бени.

– Знаеш ли къде се намира Заливчето на вълците?

– Преди около две седмици бях там. То е зад големите борове.

– Знаеш ли огромния бор, който се издига на осемдесет, че и на повече метра над едно островче и е толкова голям, че може да побере четиридесет-петдесет души?

– Възхищавал съм се на този колос.

– Той е кух в основата си и откъм езерото има отвор, издълбан от дървесните червеи, а през него спокойно може да мине човек. Щом прекосим това възвишение, което за няколко минути ще ни скрие. От погледа на индианците, ти и скалпираният ще се вмъкнете в гората, ще се спуснете към брега на езерото и ще потърсите убежище в големия бор. Червеният облак не иска теб нито скалпирания, който няма вече никакво значение за индианците, след като няма скалп. Най-вероятно е никой да не се интересува от вас. За да успеете да се скриете, ние с Армандо ще ги накараме да ни преследват и ще ги отдалечим, а по-късно ще се

присъединим към вас

– Ще устоите ли на толкова хора?

– Нашите мустанги са неуморими бегачи, освен това с нас са и конете от каруцата, които ще ни последват. Остави на мен. Ще се погрижа Червеният облак и воините му да побягат по-дълго след нас

– Не смея да те оставя, Бени – развълнувано каза Бек.

– Искаш скалпираният да попадне в ръцете на индианците? Щом сме го взели, трябва да мислим и да го опазим. Ето хълмчето; едно последно препускане заедно и после ще се разделим. Хоп! Хоп! Напред, Карибу!

VIII ИНДИАНСКАТА КЛОПКА

Четири мустанга, последвани от конете от каруцата, които, макар и свободни, не изоставиха господарите си, изкачиха хълмчето. Без да забавят ход, те го прекосиха, преминаха през туфите от храсти, като ято гарвани се спуснаха по обратния склон и препуснаха сред прерията, която се простираше на север с леки гънки, образуващи така наречената вълниста равнина. Като се намериха извън погледа на индианците и на малко разстояние от горичката, в близост до източната страна на езерото, конниците решиха незабавно да се разделят.

– Побързай, Бек!... – изкрещя Бени. – Ако не се възползуваме от този миг, ще повлечеш след себе си цяла банда индианци. Хайде, свивай наляво, влизай в гората и отивай да ни чакаш в големия бор! Ако забележиш конници край езерото, ще ни настигнеш и тогава ще правим, каквото можем.

– Господин Гулиелмо, ще издържите ли още половин час?

– Надявам се – отговори скалпираният.

– Тогава последвайте приятеля ми.

– А племенникът ми? – попита механикът с известно безпокойство.

– Той ще остане с мен, но не се страхувайте за нас. Имаме шест коня на разположение и с толкова много крака ще поразиграем добре мустангите на индианците.

– Благодаря ви, че ме вземате с вас – каза Армандо. – Това е израз на доверие, което ме прави горд.

– Тръгвайте! – извика Бени.

– Бог да ви пази – отговориха Бек и раненият, като се отдалечаваха бързо.

– Напред, младежо! – каза каубоят.

Двамата конници, придружени от четирите коня, потеглиха в галоп през прерията, а другите двама потънаха в гората. Едва изминали петдесетина крачки, Бени и Армандо чуха зад гърба си силна врява. Обърнаха се, видяха, че групата индианци се спуска по хълма. Червенокожите воини, все още на около километър разстояние, не бяха усетили изчезването на другарите им поради далечината и сумрака и препускаха след шестте коня, галопиращи през прерията. Бени, който държеше под око индианците, забеляза, че те пак се разгръщаха в полукръг, като заемаха

едно пространство от поне петстотин метра и изтласкваха много напред страничните крила.

– Аха надяват се да ни обкръжат и да ни заловят! – промърмори той. – Е, ще видим, драги мои.

След това се обърна към Армандо, който препускаше от лявата му страна с пушка в ръка, и го попита:

– Нали не се страхувате, младежо?

– О, не – отговори момчето, усмихнато. – Чичо ми ме е приучил към опасности.

– Можете ли да си служите с пушката?

– Добър стрелец съм. Преди да се присъединя към чичо, служих две години като ловец при един „индиански агент“ във форта Кю Апел на Асинибойн.

– Сега разбирам защо така здраво седите на седлото. Прерията е добро училище

– Така е господин Бени.

– Ах! – възкликна каубоят, който се бе обърнал да погледне индианците. – Започнаха да ни настигат.

– Да пришпорваме ли?

– Още не, Армандо, ще ги оставим да се приближат и ще направим един добър двоен удар. Освен това имаме четири коня за смяна

– Учудва ме, че четирите коня ни следват непрекъснато.

– Научени са да не ме изоставят и няма да го направят дори когато чуят стрелбата. Дръжте пушката готова още на разсъмване ще ви потрябва.

– Вече започва да се развиделява.

– Да, след половин час ще пратим вест на Червения облак и Шарената опашка.

Докато двамата мъже си говореха така спокойно, сякаш че язدهа в лек тръс за удоволствие, индианците пришпорваха конете си, за да скъсат разстоянието. Но приближаваха само тези от страничните крила а не онези от центъра които, изглежда се мъчеха да не изтощават твърде бързо силите на конете си, за да успеят по-късно да продължат лова. Тези конници, израсли върху гърбовете на бързите прерийни коне, значително по-издръжливи и от най-неуморимите каубои, нямаха нужда нито от седло, нито от стреме, нито от шпори. Познаваха силата, на своите жребци и не бързаха да ги уморяват. Засега центърът се задоволяваше да поддържа разстоянието, като на крилата оставаше задачата да притиснат бегълците. Бени имаше предимство с конете си за смяна.

Чакаше индианците да се приближат, готов при първия признак на умора да изостави Карибу и да се хвърли върху някой от конете, които първаво го следваха. Зазоряваше, сенките се вдигаха, а над обширната прерия се разливаше светлина. Не бе далеч и първият слънчев лъч. Изведнъж Бени чу яростния вик на индианците.

– Ах! – възкликна той. – Забелязаха изчезването на Бек. Драги мои, той вече е на сигурно място. Хайде намерете го, де!

– Вярвате ли, че е стигнал до скривалището? попита Армандо.

– Залагам една карабина срещу щипка тютюн, ако сега не закусват с апетит.

– Няма ли да ги открият?

– Не се страхувайте, никой не знае, че този гигант, който открих случайно, е празен отвътре. Готов ли сте за един откос?

– Чакам само вашата команда.

– Браво, младежо!

Изведнъж Бени спря Карибу и се обърна назад. Конниците от дясното крило, които бяха по-напред, отколкото тези от лявото, се намираща на почти четиристотин метра от тях и пришпорваха конете си, за да скъсат по-бързо разстоянието.

– Доста далеч е, но можем да опитаме – промърмори Бени. – За мен индианецът на белия кон, който е начело, за вас – вторият, който язди черния кон с дългата опашка.

– Виждам го – каза момчето.

Обърнаха мустангите и се прицелиха едновременно с пушките, а останалите коне се възползуваха от краткото спиране, за да похапнат няколко стръка от сочната трева.

Индианците като разбраха, че са на прицел, хванаха своите уинчестъри, но бяха изпреварени. Индианецът, който яздеше белия кон, улучен от безпогрешния куршум на Големия ловец, разпери ръце и тежко се сгромоляса на земята, като изпусна оръжието си. Черният кон, прострелян от куршума на Армандо, се вдигна на задните си крака и падна заедно с ездача си Гневни викове последваха този двоен удар, а Бени и младият му другар отново препуснаха в галон. Един залп поздрави бързото им отдалечаване но не ги уцели. Почти всички индианци бяха посредством стрелци. Един от четирите коня от каруцата спря внезапно, явно леко засегнат от куршум, но после стремително се хвърли напред като изцвили продължителна

– Браво, младежо! – извика весело Бени.

– Не го ударих – отговори Армандо, като се изчерви.

– Като убихте коня, извадихте от строя и ездача, който сега не може да последва другарите си. Добре стреляхте драги ми, аз ви го казвам. Това бе изстрел, на който доста каубои биха завидели.

– Ще повторим ли?

– По-късно, Армандо. Сега ще се опитаме да ги поизморим.

Мустангите продължиха своя бяг през хълмистата прерия. Двата възседнати коня вече даваха признаци на умора, особено Карибу, пробягал голямо разстояние по брега на езерото. Индианските жребци явно не бяха в по-добро състояние Тези от страничните крила; след като се опитаха да скъсят разстоянието, малко по малко започнаха да изостават. Конете от центъра започнаха по малко да напредват, като образуваха голям триъгълник. Най-отпред препускаше прекрасният мустанг на Шарената опашка. Ловът на хора продължи още около половин час, огласяван от изстрели на уинчестъри, които не успяваха да улучат целта поради безредното препускане на коне те Бени чуваше тежкото дишане на Карибу и се приготви да даде команда за смяна на конете, когато изведнъж неговият жребец се строполи тежко, пръхтейки от болка. Той не успя да предвиди това и полетя напред от внезапното спиране. Армандо го видя да се преобръща два пъти във въздуха и да пада на главата си три метра напред във високата трева.

– Господин Бени! – изкрещя той, като с едно силно дръпване спря своя кон. Канеше се да скочи от седлото и да се притече на помощ на другаря си, когато видя двама индианци, въоръжени с пушки, които се показаха сред високата трева Бърз като стрела младежът се прицели в по-близкия и стреля. Мъжът се повали с разбит череп, но другият вече се прицелваше в Армандо от разстояние тридесет крачки. Като нямаше време да избегне изстрела младежът накара коня да се изправи на задните си крака и животното го закри с тялото си. Тази сръчна маневра го спаси. Индианецът бе стрелял, но вместо да улучи младия конник, куршумът премина през тялото на коня от край до край, като влезе през гърдите и излезе през гърба му. Простреляното животно рухна като повлече и Армандо. Младежът, въпреки че се бе ударил при падането, се канеше да стане, когато чу трети изстрел, последван от един глас, който каза:

– И двамата!... Благодарение на двуцевките ще се отървем от това стадо бесни кучета...

– Бени, вие ли сте? – попита младежът, като се надигаше.

– Да Армандо – отговори каубоят. – Станах тъкмо навреме, за да се възхитя от смелостта ви и да дам полагащото се правосъдие на Големия

дух – индианец, който се готвеше да ви скалпира.

– Ранен ли сте?

– Малко натъртен, но нищо сериозно. На конете или останалите ще ни настигнат!

Четири коня от каруцата бяха спрели около Карибу, който правеше отчаяни опити да се изправи.

– По дяволите!... – извика Бени с глас изпълнен с болка и гняв. – Конят ми си е счупил крака! Дълго ще съжалявам за това животно!

Той прехвърли бързо седлото на един от четирите коня. Армандо направи същото. Бени възседна мустанга си и изкрещя:

– Внимавайте! Пред нас има опънато въже!

– Къде? – попита Армандо.

– В тревата.

Изпънаха крака в шпорите придърпаха юздите конете направиха по един хубав скок и преминаха над ловко опънатото от двамата индианци въже.

– Видяхте ли го? – попита Бени.

– Да.

– Хитреци! Ако не бяха вашето безстрашие и изстрелът ви, някой от нас щеше да остави скалпа си.

– Дали има други засади?

– Не знам. Ще си отваряме добре очите и ще ги избегнем.

– Как тези двамата са успели да ни задминат?... Чудя се..

– Може би са тръгнали много преди другите А! Не виждате ли конете им как бягат през прерията? Скрили са ги в тревата, като са ги накарали да легнат. Хайде! Пришпорвайте смело и да се помъчим да ги изпреварим, за да завием към брега на езерото.

Двата мустанга, които досега ги следваха свободно, пришпорени, препуснаха бързо, като за няколко минути надминаха с повече от петстотин крачки изтощените вече коне на преследвачите. Другите два коня продължиха да галопират край тях, ту отпред ту отстрани на бегълците готови за смяна. След около една миля Бени се обърна.

От четиридесетте и повече индианци устояваха все още само десет – дванадесет. Останалите принудени да спрат, се виждаха из прерията на такова разстояние, което ги караше да загубят всяка надежда за скалповете на белите мъже.

– Отлично! – възкликна каубоят весело. – Все още са група, а след четвърт час ще бъдат двама-трима и тогава за после ден път ще накараме пушките ни да гръмнат. Изморихте ли се младежо?

- Малко, признавам си – отговори Армандо.
- Още половин час, а после ще си починете приятелю.
- Още ли сме напред?
- Вече сме на хиляда метра пред тях.
- Какви прекрасни коне имате!

– Избрани са много грижливо. По дяволите! В прерията от краката на коня зависи спасението на каубоя. Какво нещастие да загубя моя Карибу! Беше несравним кон, който няма да мога да заместя с друг. По дяволите тези проклетни индианци! Шарената опашка ще ми плати, това е думата на Бени Блайт!

Четири коня, пришпорвани от двамата ездачи, продължаваха своя бяг, преодолявайки хълмистата равнина. Прерията вече се променяше. След високите житни растения, след туфите салвия, пелин, сапунчета и бъфало грас следваха горички от диви орехи, прекрасни слънчогледи с големи жълти цветове, обърнати към слънцето, червени върби и бели канадски тополи.

– Близо сме до езерото – каза Бени. – Неволно описахме широк полукръг, който ни доведе до източния бряг на Малкото Робско езеро.

Обърна се да види индианците. Не бяха повече от трима, всички други бяха изостанали и вероятно се бяха присъединили към голямата група, отказвайки се от скалповете на белите.

– Ах!... Ах!... Най-после се решиха да се върнат! – възкликна каубоят.

– А тези тримата? – попита Армандо.

– Сега ще помислим за тях, още повече че виждам Шарената опашка. Този проклет индианец няма да се откаже от отмъщение. Сигурен съм. Но ние сме умели стрелци, така ли е Армандо? Да преминем това възвишение и да ги изчакаме в равнината Смелост! Още малко усилия. Горките животни!

Четири коня изкачиха възвишението, покрито с храсти, спуснаха се от другата страна и спряха до група черни дъбове край брега на малко блата. Бени и Армандо скочиха на земята с пушки в ръце и зачакаха появата на индианците.

– По хората или по конете да стрелям? – попита Армандо.

– По хората младежо. Трябва да убием и тримата иначе по-късно ще тръгнат по следите ни и ще ни нападнат в скривалището. А! Ето ги!

На върха на хълмчето се появи индианец, следван от Шарената опашка и от още един. Конете им, потънали в пяна не бяха вече в състояние да се държат на крака и от време на време се спъваха. Имаше

опасност, ако паднат, да не успеят да се вдигнат. Индианците видяха двамата бели на земята и нададоха победоносни викове като помислиха, че те са били принудени да спрат заради умората на мустангите. Шарената опашка сграбчи уинчестъра, а другите двама въоръжени със стрели и притежаващи издръжливи коне се спуснаха надолу по хълма прищипвайки ги яростно. Бени изскочи от горичката, последван от младия Армандо. Вдигна бързо пушката и се прицели в първия индианец, който се намираше само на триста крачки разстояние после стреля. Кон и конник паднаха и изчезнаха сред високата трева. След миг конят се изправи, побягна в галоп и остави господаря си.

– Ваш ред е Армандо! – извика Бени.

Младежът вече се целеше във втория индианец, който бе спрял нерешително на сред път. Изстрелът бе последван от вик, изпълнен с болка и мъжът падна. Шарената опашка спря коня си и откри истински картечен огън срещу двамата бели мъже, но на четвъртия изстрел го видяха как се олюлява и пада заедно с животното. Бени, който отново бе заредил пушката си, поднови стрелбата и както винаги куршумите му не отиваха нахалост.

Скочиха на конете и се отдалечиха с голяма скорост, без да чуят един глас, който им викаше заплашително:

– Ще имам скалповете ви!...

IX НА БРЕГА НА МАЛКОТО РОБСКО ЕЗЕРО

Половин час след това яростно преследване, от което като по чудо се отърваха, Бени и Армандо стигнаха до брега на езерото в една местност, защитена от големи борове и черни ели, извисили гордо върхове на повече от петдесет, та дори и на шестдесет метра височина. Тъй като бяха доста изморени, пък се страхуваха да не срещнат и друга банда по бреговете решиха да си отпочинат и да дадат време на индианците да се оттеглят. Бени и Армандо събраха малко малини и братски разделиха трите сухара, които за щастие намериха в джобове те си. После полегнаха в тревата, като наблюдаваха пасящите коне Мястото изглеждаше съвсем пусто. По тези брегове не се виждаше нито колиба, нито вигвам. Дори кану не браздеше спокойните води на езерото, нямаше и дивеч. Кацнали по дърветата, грачеха гарвани и от клон на клон прелитаха диви гълъби, а сред тръстиките се чуваше крещенето на двойки водни пастици Бени и неговият млад приятел постояха около половин час като напрягаха ухо да доловят и най-слабия шум – знак за завръщането на индианците После скочиха на седлата и препуснаха отново.

- Да отидем при другарите си – каза каубоят на Армандо.
- Сигурно доста са се притеснили от отсъствието ни и, кой знае може би вече ни смятат за убити и скалпирани.
- Смятате ли, че са стигнали до скривалището?
- Не сме чули никаква стрелба от брега, а това е добър знак. Но...
- Какво имате предвид?
- Знаете ли, тормози ме една мисъл...
- Каква?
- Виновен съм, че не се изкачих на хълма, за да се уверя, че Шарената опашка наистина е убит. Моята пушка обикновено не греша, но не съм напълно сигурен, че този мошеник е мъртъв.
- Дори да не е, мисля, че няма никаква надежда да ви хване.
- Ех, младежо! Не знаете индианците колко са упорити в отмъщението си!...
- Ще приемете ли един съвет, господин Бени?
- Кажете.
- Елате с нас в Аляска.
- Пътуването не ме плаши, уверявам ви, въпреки че е твърде далеч.

Но бих искал да знам какво ще правим там?

– Това ще ви каже чичо ми.

– Видите ли, за мен, стария прериен скитник, ловец и златотърсач, няма значение дали съм тук, или на оня свят, стига да мога да спечеля малко долари или стерлинги и да не съм затворен в града. Какво повече?... Безкрайно обичам свободния живот и на никаква цена не бих се отказал от него.

– В Аляска няма градове.

– Толкова по-добре.

– Ще дойдете ли с нас?

– Защо не?... Сега стадото е загубено и ако се върна в Едмънтън, ще трябва да изтърпя мърморенето на господин Харис, който въпреки своите милиони и безбройни стада много държи на говедата и конете си.

– Мисля, че нищо няма да загубите напротив, само ще спечелите. Отнася се до събиране на злато с лопати.

– По дяволите!... Ето една дума, която гали слуха ми. Сигурен ли сте в това?

– Чуйте чичо ми, Бени.

– Изостряте любопитството ми!... Ех!... Черен гръб хайде ускори малко крачка скъпи мой. Нямам търпение да видя господин Фалконе!

Конят, който Бени яздеше сякаш го разбра, ускори бяг, последван от този на Армандо и другите два от каруцата, и премина в галоп край боровата горичка. Препускаха още около половин час без мустангите да забавят нито за миг своя ход, въпреки че не бяха спирали с малки почивки от десет часа Изведнъж Бени, който се бе умълчал и съсредоточено оглеждаше гората възкликна:

– Там!... Погледнете Армандо!

– Къде? – попита младежът.

– Пред нас, не виждате ли онова островче, до брега на езерото, само на няколко крачки от тръстиките?

– Където расте огромният бор?

– Точно така. Вътре се крият Бек и вашият чичо.

– Да се надяваме, че ще ги намерим.

– Не се съмнявам. Хайде, Черен гръб, побързай, ако искаш да си починеш на легло от свежа трева и бъфало gras.

Двамата ездачи подновиха препускането и държаха в ръце пушките, защото не вярваха в спокойствието, което цареше на брега на езерото. Край гората тук-там започнаха да се мяркат животни, които бързо

побягваха при появата на конете Бяха предимно койоти, но от време на време се виждаше и по някой едър сив вълк. Те бяха опасни само в глутница, защото тогава се осмеляваха да се нахвърлят дори и върху въоръжени хора.

Очертанятия на грамадния бор нарастваха пред очите им. Това беше едно от онези огромни растения, наричани от американците секвоя, а от естествениците *Pinus albertina*, които често се срещат из западните части на Северна Америка и по-специално по склоновете на Сиера Невада, Нова Калифорния, Скалистите планини и по веригата на Водопадите. Тези колоси не могат да се сравняват с австралийските евкалиптови дървета, които достигат невероятната височина от сто двадесет и шест метра, но имат по-широка обиколка. Понякога диаметърът им е по-голям от този на прочутите баобаби в Африка. В основата си те са толкова грамадни, че четиридесет човека не биха могли да ги обхванат. Борът, в чиято вътрешност вероятно бяха намерили убежище мексиканецът и скалпирацията, не бе от най-могъщите въпреки че върхът му се издигаше на осемдесет-деветдесет метра от земята и в основата си бе толкова широк, че можеше да приюти удобно дванадесет души и още толкова коне. Извисяваше се над едно островче отдалечено на десет-дванадесет метра от брега, като го заемаше почти изцяло. Бени, стигнал вече на около двеста крачки, забеляза два коня да пасат спокойно на края на горичката и веднага ги позна.

– Това са конете на нашите другари – каза той. – Добър знак

Едва изрекъл тези думи, видя да се появява Бек, който извика радостно:

– Щастлив съм да ви видя!... От четири часа ме измъчва тревога. А индианците?

– Всички останаха назад.

– А Шарената опашка?

– Убит, поне така се надявам. Идвал ли е някой от тези бесни кучетата насам?

– А чичо ми? – извика Армандо.

– Почива си спокойно на хубава постеля от свежа трева. Оставете конете и елате и вие да си починете

Двамата слязоха от конете освободиха ги от сбруята, взеха пушките и револверите и побързаха да преминат малкия ров, където водата нямаше и половин метър. Мексиканецът се здрависа енергично с тях, после заобиколиха огромното дърво и спряха пред един отвор, широк едва две крачки, но много висок, резултат от бавната, но непрекъсната работа на

дървоядите

– Заповядайте в моята къща.

– Познавам я – каза Бени, като се смееше.

Промъкна се през отвора и се озова в нещо като пещера, издълбана в гиганта. Дървоядът бе унищожил вътрешността на бора и дървото – червено, прояждано от векове бе превърнато в прах, насъбрал се в основата. В единия ъгъл Бени забеляза скалпирания, излегнал се удобно върху купчина прясна трева, омекотена от дървесните стърготини. Той се повдигна и му протегна ръка.

– Доволен съм отново да ви видя жив – каза той.

– А аз, че можах да ви спася още веднъж, господин Фалконе – отговори каубоят.

– А Армандо?

– Ето ме чичо – извика младежът, скочи във вътрешността и дотича до него.

– Господине – каза Бени, като се обърна към скалпирания, който се усмихваше на племенника си, – можете да се гордее те с това добро момче казва ви го старият прериен скитник. По дяволите!... С подобен другар бих отишъл дори и оттатък Аляска, уверявам ви!

– О, не преувеличавайте господин Бени – каза Армандо.

– Мълчете по дяволите!... Каубоите никога не преувеличават, нито лъжат.

– Знам, че моят племенник е смел – проговори скалпираният и хвърли преизпълнен с гордост поглед към Армандо – А индианците? Оттеглиха ли се?

– Допускам, че Червеният облак вече се е примирил и ще ни остави на мира. От друга страна, той се страхуваше от глада а хубавата плячка ще го успокои и ще премахне горчивината му от това, че не успя да ни скалпира По дяволите!... Двеста глави говеда струват колкото сто бизона.

– Какво нещастие за вас! И всичко това, за да ни спасите.

– Нищо не сме загубили, господине, а и както преди малко казах на племенника ви, собственикът е толкова богат, че няма да усети тази загуба.

– Съжалявам обаче за сандъка.

– Още ли!? – възкликна Бени. – Толкова ли ви е необходим, за да отидете в Аляска?

– Да.

– Тогава ще се върнем да го вземем. Предполагам, че индианците

не са го изяли.

– В наш и ваш интерес е. Този сандък ще ни бъде безкрайно полезен, ако искаме да съберем много злато, и то много бързо.

– Злато!... Разбираш ли, Бек, господинът обещава много злата Е, какво сте открили в Аляска?...

– Приказни мини – отговори господин Фалконе.

– Почакайте!... Струва ми се, че в Едмънтън чух да се говори за мини, които щели да се откриват в старото владение на Руската империя, но никой не искаше да повярва, защото мислехме, че тези слухове са само за да привлекат нови заселници по тези земи.

– Истина е – каза Бек.

– Не приятели – възрази скалпираният. – Тези приказки са верни и аз получих доказателство за това от един ирландец, когото имах щастието да спася от сигурна смърт. Този човек се връщаше от Аляска след четиримесечно пътуване. Носеше със себе си сто и шестдесет килограма чисто злато, а ми каза, че е имал най-малък късмет от всички, работили по онези места

– По дяволите!... Толкова злато!... – възкликнаха Бени и Бек.

– Да и то събрани само за четиридесет работни дни!

– Къде се намират тези толкова богати места?

– В долината на Клондайк, реката, която извира от склоновете на планината Сент Елиа.

– Не я знам, никога не съм преминавал границите на древната руска колония, но съм прекосил целия северозапад и Британска Колумбия. Ако тази чудна река съществува... По дяволите!... Ще я намерим!...

– Това не подлежи на съмнение тъй като след Юкон тя е една от най-големите във водния басейн на Аляска

– Тогава идваме, господине. Аз и Бек разбираме от разработване на участъци, тъй като вече сме работили заедно в сребърните мини на Колорадо, а аз дълго време съм търсил златни жилки и по Фрейзър, в Колумбия.

– Ето ценна помощ, дошла ми като по чудо – каза скалпираният. – След три месеца ще можем да стигнем до Аляска в най-подходящия сезон и да съберем злато. Но ни е необходим сандъкът.

– Ще ни кажете ли най-после какво съдържа?

– Предмети, които вероятно не бихме могли да намерим по златоносните места на Клондайк и които ще са ни безкрайно полезни. Върте има един шлюз за промиване на пясъка, мотики, лопати, кирки и значително количество живак, необходимо за пречистване на безценния

метал.

– Шлюз и живак!... Твърде полезни неща, за да ги изоставим в пре-
рията. Трябва на всяка цена да ги вземем обратно. Утре аз и Бек ще оти-
дем да потърсим каруцата

– А индианците?

– Е!... Сигурно са се върнали в своите вигвами, за да пируват с ме-
сото от говедата на господин Харис.

– Смятате ли да вземем с нас каруцата?... Струва ми се, че при ед-
но такова дълго пътуване би била повече във вреда, отколкото от полза,
и бих ви препоръчал да използваме нашите коне. Добър ездач ли сте?

– Да, но раната ми още не е заздравяла и ми причинява ужасни
болки.

– Ще почакаме да оздравеете и понеже нямаме храна ще използваме
времето да ловуваме и да изсушим месо.

– Надявам се след десетина дни да съм в състояние да яздя, без да
страдам.

– И аз ви пожелавам това господине... Ей, Бек, няма ли да ни пред-
ложиш нещо?... Ние с Армандо умираме от глад.

– В момента нямам друго освен шише уиски, няколко сухара и се-
мена от борови шишарки.

– Засега ще се задоволим и с това нали, Армандо?... А утре ще се
опитаме да хванем някое животно, някоя прерийна мишка например, ко-
ито по тези места се срещат в изобилие.

– Има и по-добри животинки, Бени – каза мексиканецът.

– Какво си открил?

– Една боброва колония.

– Къде?

– В устието на рекичка, която се влива в езерото една миля на юг
оттук.

– Отлично!... Щом е толкова близо, тази вечер ще мога да ви под-
неса печено боброво месо. Ще дойдете ли с мен, Армандо?

– На ваше разположение, господин Бени.

– А сега да закусим, да подремнем и преди залез ще отидем да на-
мерим тези интелигентни гризачи.

X НА ЛОВ ЗА БОБРИ

Два часа преди залез слънце Бени и Армандо, които не бяха заситили напълно глада си със семената от борови шишарки, напуснаха островчето с надежда да се сдобият с питателна и вкусна вечеря. След като Бек им даде напътствия как да намерят заливчето, двамата възседнаха ситите и добре отпочинали мустанги и се отправиха към езерото. Те се движеха по края на гората, за да могат в случай на опасност да се скрият в нея, и изминаха разстоянието за по-малко от половин час. Стигнаха до една широка поляна, потънала сред тучната прерия, чиито житни растения бяха достигнали огромни размери може би поради изключително богатата почва

Старият скитник, щом я видя, каза на Армандо:

– Ето следите от работата на бобрите

Слязоха от седлата и завързаха конете за ниския клон на един черен дъб. После започнаха да се придвижват безшумно по брега на блатото, като се стремяха да се крият под храстите, които бяха в изобилие. То не беше много дълбоко, имаше около половин миля обиколка и явно се обитаваше само от пернати. Тук-там се виждаше горделив лебед, който плуваше сред водите някоя двойка ястреби, дебели грозни птици, прилични на пуйки, които когато са преследвани или ранени, повръщат върху ловците погълнатата храна и дългокраки птици, големи колкото чучулига. Бени и Армандо напредваха все така предпазливо, защото знаеха колко недоверчиви са бобрите. Бяха стигнали вече до противоположния край на заливчето и се канеха да навлязат в едно дере, което по всяка вероятност щеше да ги отведе до потока, когато чуха глух шум като че ли от падането на огромно дърво в блатото.

– Индианци?... – попита Армандо и бързо зареди пушката.

– Не – отговори Бени и се засмя. – Това са бобрите

– Те ли предизвикаха този шум?... – Повалиха огромен бор.

– Бобрите ли?... Тези тъй дребни животни? – попита изненадан Армандо.

– Учудва ли ви?

– Не смятате ли, че е за чудене?

– Вярвам ви, защото още не познавате бобрите и никога не сте виждали дигате, изградени от тези малки гризачи.

– Диги?...

– Които изглеждат сякаш са направени от хора, младежо. Тези чудесни строители, за да си подсигурят спокойни заливчета, защитени от пороите, и за да предпазят жилищата на колонията си от наводнения и разрушения, издигат срещу водните потоци невероятно здрави диги, препречващи течението. Когато водата се издигне бентовете променят посоката ѝ.

– С какви материали?

– С дървета, които първо прегризват в основата и така ги повалят, а след това ги тласкат в реката.

– Това е невероятно, господин Бени.

– Може и така да ви се струва, но по-късно ще видите, че не ви разказвам басни. Всъщност като гледате тези дига, които понякога са твърде дълги, е трудно да повярвате, че са дело на толкова дребни животни. Бобрите особено по тези места пък и по на север със своите бентове са причинили необикновени преобразувания в почвата, създали са езера и канали, наводнили са безкрайни гори и са унищожили дърветата в тях, променили са течението на много реки и са превърнали блата в плодородни прерии. Смята се, че тези животинки са потопили половината територия в околностите на Хъдсъновия залив.

– А дълга ли са тези диги?

– Някои от тях достигат една миля.

– След като наводняват такива територии, бобрите сигурно причиняват доста щети?

– Разбира се, но са подложени на упорито систематично изстребване и видът бързо изчезва. Кожата им е много търсена и затова ловците от Хъдсъновия залив и от американската компания в Аляска всяка година унищожават много от тях.

– Кажете ми, господин Бени, вярно ли е, че бобрите могат да си строят къщички?

– Вярно е и ще ви покажа след малко. Те са кръгли, здраво изградени от леко дърво, преди всичко върба и елха, а отгоре измазани с непрпусаща смес.

– И как ги правят?

– Служат си с дългите си опашки.

– Както зидарите използват мистрията...

– Точно така, млади момко. А!... Стигнахме.

Бяха в края на една долина, която завършваше със заливче, заобиколено с тополи, елхи, върби и ели и свързано чрез канал с малка

рекичка, вливаща се в езерото. Първото нещо, което Армандо забеляза, бе една дига, построена от дървени трупи, забити в залива. Бе дълга над шестдесет метра и разположена така, че да препречва достъпа до канала.

– И тя ли е построена от бобрите, господин Бени?

– Да, и както виждате, не позволява на водата, която идва от реката в канала, да се излива в залива.

– Прекрасна конструкция.

– Наистина.

– А къде са бобрите?

– Погледнете там. Забелязвате ли онези закръглени къщички, които се показват от водата?... Те са поне три групи.

– Да, виждам ги.

– А ето и бобрите на работа: вижте ги как плуват около онази голяма елха, която плува сред залива, и леко я побутват към дигата. По нея има клони, защото скоро са я повалили, но остриите им зъби веднага ще се захванат за работа и бързо ще ги прережат.

Армандо погледна в указаната посока и видя едно дърво, което плуваше на повърхността на езерото, заобиколено от множество бобри.

– А сега да се захванем с лова – каза Бени. – Ужасно ми се иска едно хубаво печено.

– Не се ли страхувате, че индианците ще чуят изстрелите на пушките ни?...

– Вече с положителност са стигнали западните брегове на езерото.

– А бобрите ще се оставят ли да ги доближим?

– Елате и ще видите. Ще ги изненадаме, докато работят. Но трябва да внимаваме да сме винаги срещу вятъра и да не вдигаме шум. Да побързаме, защото не е безопасно да оставяме конете си сами на края на гората. По бреговете на езерото има и мечки.

Промъкнаха се сред дърветата, които растяха край залива, и започнаха мълчаливо да напредват. Движеха се предпазливо, за да не обезпокоят малките работници, които имаха много остро обоняние. Бяха изминали вече двеста крачки, когато Бени спря и пошепна на Армандо:

– Мисля, че ще имаме още по-хубаво и доста по-тлъсто печено от бобровото. – Какво видяхте?

– Погледнете пред нас, на брега на заливчето.

Армандо погледна в посоката, която му сочеше каубоят, и видя едно животно, седнало на задните си крака. Луната вече бе изгряла и светлината ѝ се отразяваше във водите на езерото точно пред него. Армандо

успя да го огледа внимателно. Приличаше на малка мечка, но имаше нещо мише в него, поне така изглеждаше муцуната му. Бе дълго повече от половин метър, с опашка от около двадесет и пет-тридесет сантиметра, а козината му бе жълтеникава, нашарена с черно. Напълно успокоено от тишината, която цареше в гората, и несмущавано от бобрите, то бе седнало на ръба на заливчето и от време на време потапяше лапи във водата, придърпваше нещо оттам и го поставяше пред себе си.

– Какво прави? – удивен попита Армандо. – Бих казал, че това животинче мие нещо или лови риба.

– Този енот наистина е зает с миенето на вечерята си.

– А!... Какво казахте?...

– Преди да започне да се храни, това чисто животно измива и кестените си, и ларвите и рибата моллюска, с които се храни.

– Шегувате ли се?...

– Не Армандо. Енотът или миешата се мечка, ако така ви харесва повече, има този добър навик. Гледайте с каква сериозност и колко добре измива храната си. Събира я на брега, за да може после на спокойствие да я изяде

– Виждам, господин Бени. Какво нещастие че нямаме никаква храна.

– Така е, но сме гладни, а месото на енота е превъзходно.

Прицели се с пушката в животното, което на разстояние седемдесет-осемдесет метра спокойно продължаваше да мие и после натисна спусъка След изстрела отекнал в горичката и принудил бобрите да се разбягат, последва глух плясък. Бедният енот, грубо прекъснат в работата си от жестокия куршум на ловеца бе паднал във водите на залива. Бени и Армандо се спуснаха на брега и побързаха да го уловят, преди течението да го е отнесло в езерото.

– Горкото животинче – каза Армандо. – Убито, докато се готвеше да се храни.

– Ще послужи за вечеря на нае младежо, та дори и за закуска тъй като е доста едра Хайде да се връщаме защото вече чувам лая на койотите и воя на вълците.

Бени метна енота на раменете си и двамата тръгнаха като следваха брега на заливчето. Бе великолепна спокойна нощ. Луната се издигаше в небето с цялото си великолепие и осветяваше бобровата поляна и гората, а високо горе проблясваха милион звезди. Свеж бриз, наситен с острия аромат на пелин и мента, подухваше от близката прерия. Листата на черния дъб, върбите, елите и смърчовите леко шумоляха. В далечината

се чуваше цвърченето на големите щурци и от време на време – воят на вълк или лаят на койот. Бени и Армандо, обезпокоени за конете, които бяха оставили отгатак долинката, бързаха. Когато преминаха поляната на бобрите, прекосиха височините и достигнаха до противоположния край, чуха уплашеното цвилене на мустангите. Бени се разтревожи да не са нападнати от глутница вълци или от мечка. Спусна се по скалите в долината и изненадан видя конете свободни да подскачат на края на гората.

– Какво значи това? – запита се той, като сграбчи пушката – Че са имали сила да скъсат юздите?... Момче внимателно и пригответи оръжието!

С едно изсвирване повика конете които побързаха да се приближат, като се мятаха неспокойно и цвилеха

– Чакай да видим – каза Бени и хвърли подозрителен поглед наоколо.

Хвана поводите и веднага забеляза, че бяха прерязани наполовина.

– Хм!... – промърмори. – Каква е тази загадка?

– Скъсани ли са?

– Не Армандо, прерязани с нож – отговори каубоят с намръщено чело.

– От кого?

– Ето загадката: от кого? Доколкото знам, нито едно животно не може да пререже така толкова здрави ремъци.

– Сигурен ли сте?

– О!... Повече от сигурен.

– Значи някой е идвал тук.

– И аз така мисля.

– И кой?

– Кой!... Кой!... Да ме вземат дяволите, ако знам!

– Може би някой индианец?

– Възможно е.

– А защо не ги е взел със себе си?...

– По простата причина, че не му е стигнало време.

– Значи този човек трябва да е наблизо.

– Сигурно, Армандо, и може би ни следи.

– Какво смятате да правим?

– Веднага да яхнем конете и да се отдалечим в галоп, за да им попречим да ни проследят и да открият скривалището ни. Хайде, качвайте се!...

Скочиха на седлата Бени натовари миештата мечка, която изобщо не желаше да изостави, за последен път погледна към гората и като непрекъснато прищпорваха животните, бързо се отдалечиха. След половин час стремително препускане стигнаха до бреговете на езерото срещу гигантския бор, чийто връх сякаш докосваше звездите. Прекосиха водния канал и слязоха пред скривалището, където завариха Бек да привързва другите коне към едно коренище тъй като се страхуваше да ги остави свободни на края на боровата горичка.

– Нещо ново? – попита го Бени.

– Абсолютно нищо – отговори мексиканецът.

– Никакъв индианец ли не си видял?

– Не защо питаш?... Виждаш ми се неспокоен, Бени.

– Да, защото някой се мъчи да открие убежището ни.

– Вече?

– Ха!... Ще пазим внимателно, Бек. Ето един хубав еног, който ще ни осигури прекрасна вечеря.

– Нека е добре дошъл: огньят го очаква.

XI ТАНЦУВАЩИТЕ РАСТЕНИЯ

През нощта не се случи нищо, което да оправдае страховете на Бени. Сутринта двамата каубои решиха да прескочат до голямата прерия, за да приберат сандъка и някои предмети, останали в каруцата. Заръчаха на Армандо да пази внимателно чичо си по време на отсъствието им, възседнаха мустангите и навлязоха в гората, за да я огледат. Страхуваха да не би индианецът, прерязал ремъците да се крие там. Огледът не даде никакъв резултат. Убедени, че наоколо не обикаля шпионин, побързаха да стигнат до прерията вече опустяла след оттеглянето на воините на Червения облак и на Шарената опашка.

Лесно бе да се открият следите оставени от нощното приключение, въпреки че високата трева, изпогазена от лудо препускащи коне вече се бе изправила. Многого вълци, ръфаци трупове на хора и коне загинали по време на преследването, ясно показваха, че са на прав път. Трябваше вече да видят голямата каруца. След половин час на юг забелязаха бялото ѝ покривало, осветено от слънцето, което изпъкваше сред тъмно-зеления цвят на огромните житни треви и бъфалограса.

– Страхувах се, да не би да са я откарали индианците, защото разполагаха с толкова много животни.

– Погрижили са се повече за бифтеците, отколкото за предметите, които са били в каруцата – отговори Бени.

– Значи ще намерим сандъка.

– И нещо друго, Бек, поне така се надявам.

Ускориха бяг и след малко стигнаха при каруцата, която все още бе на мястото, където я изоставиха. Както се очакваше индианците я бяха претърсили, може би с надежда да намерят оръжие муниции и уиски. Сандъците бяха изхвърлени на се мята и отворени; буретата с храна – опразнени; платното бе отчасти разкъсано. Бени и Бек намериха обаче сандъка на Фалконе непокътнат. Явно индианците бяха опитали да го отворят, но солидните дъбови стени, заковани с големи пирони, бяха издържали на томахавете

– Ето, това наистина е късмет – каза Бени. – Щеше да ми е много неприятно, ако го бяха отнесли.

– А как ще го занесем до скривалището?... Тежък е.

– Ще го влачим, после ще разделим съдържанието в два или три

сандъка, за да ги натоварим на резервните коне За щастие имаме още шест яки мустанга.

– А мунициите ни?... Дали са ги намерили?

– Не вярвам.

Каубоят влезе в каруцата повдигна една маса, която се намираще в задната част и под която имаше скривалище разположено между двете колела на каруцата От гърдите му се изтръгна радостен вик.

– Не са чак толкова хитри – каза той.

– Там ли са още мунициите?

– Да Бек. Тук имаме петстотин патрона за пушките и двеста за револверите без това, което носим със себе си. Да вземем всичко, което би могло да ни бъде полезно, и да побързаме да се върнем при бора.

Като тършуваха намериха доста неща, убягнали от погледите на хитрите индианци: две метални тенджери, сухари, разпръснати из тревата няколко консерви с храна, малко сланина чай и някои дрехи, много полезни за тях, като якета обувки, а също така и завивки. Събраха грижливо всичко, вдигнаха дори платнището на каруцата, което можеше да им послужи за палатка, тъй като бе от много здраво и непромокаемо платно, поставиха всичко в няколко сандъка и ги провесиха от двете страни на седлата. После с яко въже завързаха сандъка на скалпирания, за да могат да го влачат до убежището си. Натоварени с всички тези скъпоценни неща, двамата каубои не без съжаление оставиха голямата каруца, която толкова време им бе служила за подслон. Тръгнаха отново и се насочиха към бреговете на езерото. По обратния път нямаха лоши срещи, но им бяха необходими не по-малко от три часа заради тежкия сандък, който конете влачеха, а те често повдигаха, най-вече при преминаването на горичката. По време на отсъствието им Армандо, който бе пазил непрекъснато островчето, не бе забелязал нищо подозрително. Той успокои Бени, който се страхуваше да не би някой индианец да се навърта още наоколо. През деня каубоите се разходиха до бобровата поляна, но отново без резултат. Изглеждаше, че червенокожите окончателно се бяха оттеглили в селищата си, разположени по западния бряг на езерото, и се бяха отказали от идеята за отмъщение, може би убедени, че Големият ловец е напуснал прерията и е преминал Атабаска. През следващите дни двамата каубои и Армандо се подготвиха за заминаването – нямаха търпение по-скоро да стигнат приказните мини на Аляска. Скалпираният оздравяваше пред очите им благодарение на хубавото време и пълната почивка. Огромната рана на главата му започваше да зараста, а кожата така жестоко отнета от индианския нож – се

възстановяваше, не така гладка както преди и за съжаление без косата, която вече никога нямаше да поникне върху обезобразения череп. Само след няколко дни щеше да бъде в състояние да се справя с неудобствата на дългото пътуване през пустите английски владения в северозападните райони. Двамата каубои изпразниха огромния сандък: извадиха кирките, мотиките, лопатите, шлюза и живака и разделиха всичко в четири по-малки. От платнището на каруцата направиха палатка която да ги приютява през нощите. Освен това изсушиха известно количество месо, имаха късмет и убиха още един енот, няколко бобъра и един голям лебед, тежък тридесет и пет либри. Рано призори на 18 април, т.е. петнадесет дни след като бяха загубили стадото, четиримата напуснаха огромния бор, решени да стигнат до залежите на далечния Клондайк. Денят обещавахе да бъде прекрасен, без да е твърде топло, а и конете добре отпочинали и след хубавата паша даваха надежди за дълго и спокойно пътуване. Бени и Армандо, станали неразделни приятели и поели задължението да снабдяват малкия керван с прясно месо, водеха колоната. След тях вървяха двата коня, натоварени със сандъците хранителните запаси, мунициите и накрая следваха Бек и Фалконе. След като напуснаха убежището си, започнаха да се придвижват по източните брегове на езерото, за да поемат по-късно на северозапад и да се доближат до голямата верига на Скалистите планини, която трябваше да ги заведе до границите на Аляска. Всички бяха весели и особено двамата каубои, които вече правеха сметка как с пълни шепи ще събират злато по земите на Клондайк. Не се притесняваха от индианците убедени, че Червеният облак и воините му са ги забравили, а Шарената опашка отдавна е разкъсан от вълците. Едно неочаквано събитие обаче им даде да разберат, че все още не бяха приключили с червенокожите. Изминаха две мили и се канеха да заобиколят последната част от езерото, за да свият на запад. Тогава Бени видя на края на гората да се развява един флаг, направен от кожа.

– Какво означава това? – запита се учуден. – Че някой ловец е убил животно и е оставил кожата му да съхне на този клон?...

– Идват ли тук ловци? – попита Армандо.

– Да, в разгара на сезона, но сега е твърде рано.

– Ей!... Бени!... – извика в този миг Бек. – Знаеш ли на какво прилича това странно знаме?...

– Кажи?

– На индиански тотем.

– По дяволите!... Имаш право, Бек!

Бени пришпори коня и се спусна към знамето. То висеше в края на клона на един черен дъб, но така поставено, че да не убегне от погледа на всеки, който се приближи към северния бряг на Малкото Робско езеро Бени и Армандо забелязаха, че това бе още недобре изсъхнала боброва кожа с рисунки на опаката ѝ страна.

– Сто хиляди мечки! – възкликна каубоят, пребледнял. – Още ли е жив този проклет хитрец?

– Кой?...

– Шарената опашка.

– По какво съдите?

– По това, че този знак принадлежи на неговото малко племе т.е. това е знамето му. Не виждате ли, че на него е изрисувана шарена опашка?

– Вярно, Бени.

– Карамба! – извика Бек, който се бе приближил – Не съм се излъгал... Това ще рече, че нашият неприятел е още жив и рано или късно ще ни намери, за да ни скалпира.

– Тоя човек ще ни създава ядове – каза Бени.

– Смяташ ли, че хората от племето му са с него?

– Кой може да каже, Бек?...

– Бени, да се махаме, и то бързо!

– Да, и трябва да преминем Мирната река – каза Фалконе. – Оттатък няма да ни е страх повече от Шарената опашка.

– И аз така мисля, господине – отговори Бени. – Ще напуснем бреговете на езерото и ще тръгнем на север, за да стигнем колкото може по-скоро реката. Там са земите на Плоските глави и Големите кореми не могат да нарушават границите, без да са обявили война.

– Кои са Плоските глави? – попита Армандо.

– Също индианци, но не толкова кръвожадни като Големите кореми и които, надявам се, ще ни посрещнат добре. Хайде да препускаме и да вземем преднина.

Групичката веднага напусна брега на Малкото Робско езеро и решително тръгна на север, като смяташе след преминаване то на Мирната река да се отправи на запад. Местността наоколо се променяше. След горичките, които обкръжаваха езерото, и след голямата прерия, простряла се на изток в посока на Езерото на Бизона следваха доста хълмисти терени. Едни от тях бяха покрити с буйна трева, която някой стопанин можеше да използва за храна на стадата. Други – с малки горички от бял бор, достигащ понякога огромни размери – обиколка около два

метра и половина и височина тридесет и пет метра; върби, от чиито корени индианците извличат червена боя и я използват за украса на бойните си костюми; диви череша, сливи и потънали в цвят храсти от френско грозде. Наоколо прелитаха безброй птици, привлечени от богатия улов на риба в обширните блата. По обед след бързо и почти непрекъснатото пътуване групата се спря за отпих в подножието на един хълм, по който сред високата трева се виждаха особени растения, нещо като големи балони, с обиколка повече от два метра и с изключително тънки за размерите им стъбла.

Бе излязъл доста силен и студен северен вятър и Бени нареди да вдигнат палатката, за да приютят господин Фалконе, който все още изпитваше силни болки. Канеха се да запалят лулите, когато чуха конете да цвилят и да удрят с копита като че ли разтревожени от нещо.

– Чуваш ли, Бек?... – попита Бени. – Дали мустангите не са забелязали някоя сива мечка?... По тези места още ги има в изобилие.

– Ще е добре дошла – каза Армандо – Казват, че месото ѝ било вкусно.

– Да, но знаят как да се бранят и карат и най-смелите ловци да се пазят от тях. Ако...

Преди да довърши изречението си, нещо много тежко падна върху палатката, разкъса я и Армандо и Бек, които тъкмо излизаха, подскочиха.

– По дяволите! – изкрещя Бени, когото мексиканецът събори. – Кой се мъчи да ни убие?

– Карамба!... извика Бек. – Бизон ли ни връхлетя? Дватама каубои се освободиха бързо от палатката, която ги бе покрила, и побързаха да се измъкнат навън с пушките, последвани от Армандо и чичо му. Пред очите им се откри странна гледка.

От върха се спускаха, търкаляйки се и подскачайки в безредие, стотици и стотици от растенията балони, които бяха забелязали на върха на хълма. Те трябва да бяха доста тежки, тъй като имаха метър и половина-два обиколка, премятаха се надолу и подтиквани от силния вятър, продължаваха дяволския си бяг нататък в равнината. Едно от най-големите се бе стоварило върху палатката и я бе повалило, а други го следваха заплашвайки да връхлетят върху групата. Хора и коне падаха на земята. Балоните прииждаха подскачайки на седем крака особено като срещнеха пречка по пътя си. Налетяваха като ураган върху мустангите, удряха бедните животни, връхлитаха върху мъжете, като ги блъскаха и бутаха и имаше опасност да ги повлекат надолу в шеметния си бяг. Фалконе,

целият натъртен, бе изтласкан сред един гъст храст, който за щастие го задържа. Бени попадна в една пукнатина, а Бек и Армандо, пометени по склона бяха отнесени към една групичка малки дъбове на триста крачки от палатката. Когато се изправиха всички малко или много контузени, видяха тези странни растения да тичат като обезумели по равнината да танцуват в безпорядък и да изчезват в горичките, които растяха в низината.

– По дяволите! – възкликна Бени, който умираше от смях, въпреки че бе целият в синини. – Ако беше продължило още малко, добре щяха да ни подредят. Танцуващите растения!

– Танцуващи растения?... – каза Армандо. – Може да ги наричате бомби!... Що за растения са това?...

– Наричат се *Cyclotoma ptyphyllum* – отговори чичо му.

– Име, което кара кучетата да кихат – допълни Бени. – Ние предпочитаме да ги наричаме танцуващи растения. Както видяхте това са огромни балони, образувани от влакна, приличащи на добре привързани и закръглени снопове слама. По тези места се срещат много, има ги и по на север, в равнините на Арканзас.

– Вятърът ли ги е изтръгнал от корените им? – попита Армандо.

– Да, младежа Вероятно скорошният студ е умъртвил „краката“ им, които са много тънки, и понесени, балоните са се изтръколили надолу.

– Хубава лавина беше!

– Която можеше да стане опасна, ако бе продължила, приятелю мой. Хора, изненадани от такава лавина, са оставяли живота си на дъното на урвата. Разказва се дори една любопитна история за ловци на бизони.

– Разкажете я, Бени?

– Един ден няколко мъже прекосявали прерията на лов за бизони. Изкачвали една много стръмна височина, когато видели сред облак прах огромни балони, които бързо слизали надолу. Като мислели, че това е очакваната плячка, ловците се разположили във верига и ги посрещнали с истински пушечен откос. За тяхна голяма изненада не видели нито един от бизоните да пада. Нещо повече, забелязали, че лавината ускорявала все повече дяволския си бяг и заплашвала да ги връхлети. Изплашени, те се помъчили да стигнат до конете си, за да не бъдат изкормени от рогата на тези мощни преживни или да бъдат стъпкани от копитата им. Изведнъж били обгърнати от прахоляк и усетили, че ги блъскат, удрят, преобръщат на всички страни. Вместо бизони оказало се че това били огромни танцуващи растения, които, подтиквани от вятъра,

продължили безумния си бяг, като оставили горките ловци контузени, натъртени, с разбити носове.

– Случайно да си бил и ти там?... – попита Бек.

– Не си спомням – отговори със смях каубоят. – Толкова много пре-междия съм имал през скитническия си живот, че е напълно възможно да ми се е случило и нещо подобно.

XII БОЙ МЕЖДУ ПЕРНАТИ

На следващия ден към залез слънце след като прекоси дългата верига от гористи хълмчета, групичката стигна бреговете на Мирната река – една от най-големите реки на Британска Колумбия, чиито извори водеха началото си от голямата верига на Скалистите планини и след един много дълъг и криволичещ път през равнините на Атабаска се влива в едноименното езеро. Реката беше плитка, защото още не бе започнало топенето на снеговете по Скалистите планини. Четиримата лесно намериха брод и преминаха на отсрещния бряг, като се разположиха за лагеруване на края на една горичка от червен бор и ели. Намираха се на ловната територия на Черните крака и на Плоските глави – две враждуващи помежду си племена, но и врагове на Големите кореми. Бяха извън територията на Червения облак и решиха да спрат за няколко дни, за да дадат малко почивка на господин Фалконе, чиято рана не бе още съвсем заздравяла и му причиняваше немалко болки. Трябваше и да полокуват, защото не желяеха да изразходват малкото храна, която все още имаха със себе си. Бени, който познаваше този район, бе сигурен, че ще направят добър удар и ще изненадат лопатарите, дивите пуйки, та дори и някой едър лос или елен. Току-що бяха свършили с вечерята, когато старият скитник, който имаше остър слух, направи знак на Армандо да си вземе пушката и да го последва.

– Луната е прекрасна – му каза – и вече се чуват тетраоните. Тази вечер те ще проведат доста шумно събрание с много оратори и с войнствени танци накрая.

– Това индианци ли са? – попита Армандо.

– Да, с птичи крака и перушина – отговори през смях каубоят.

– Става дума за герданести петли, Армандо – каза скалпирианият.

– Как?... Петли, които провеждат събрания, имат оратори и играят танци на войната?...

– Да, младежо, и ако ме последвате, ще ви покажа едно любопитно представление. Чувате ли? Започват да поздравяват луната, която изгрява зад хребета на планината, и се призовават за събранието.

От най-гъстата част на гората се чу остър писък, който приличаше на петльова песен, но много по-мощна. От всички посоки му отговориха други подобни звуци.

– Наблизо са – възкликна Армандо.

– Аз пък мисля обратното – каза Бени. – Сигурно ще трябва да изменим две-три мили, преди да стигнем до тяхното поле на честта. Гласовете им са толкова силни, че се чуват дори на разстояние четири мили.

– Да вървим, господин Бени. Любопитен съм да присъствувам на такъв спектакъл.

– Който ще ни достави и една превъзходна закуска – добави каубоят. – Месото на тетраоните струва колкото това на дивите пуйки.

Заръчаха на Бек и Фалконе да пазят добре, взеха пушките, навлязоха в гората и се отправиха в посоката, откъдето идваха крясъците на пернатите. Гората бе гъста. Огромни борове и брези извисяваха чудновато изкривените си стъбла почти едно до друго, заобиколени от храсти. На небето ярко светеше луната и двамата ловци можеха лесно да се придвижват, като намираха без усилие най-удобните места за преминаване. Бени вървеше отпред и гледаше в земята от страх да не настъпи някоя гърмяща змия – влечуги, които изобилствуват и в Атабаска и чието ухапване е смъртоносно – само няколко мига след това и най-якият мъж можеше да умре. Като напредваха бързо, те стигнаха след около половин час до върха на едно гористо възвишение, където най-често и най-силно се чуваха виковете на тетраоните. Изглежда там горе се бяха събрали доста от тези грациозни и войнствени пернати.

– Ще се придвижваме предпазливо и без шум – каза Бени.

– След малко ще стигнем до полето на честта на петлите.

– Недоверчиви ли са?

– Твърде много, Армандо, и провеждат събранията си на съвсем пусти места.

Започнаха да изкачват последното възвишение на хълма и преминаха през борове ели, черен дъб и елхи, водени от крясъците, които се чуваха все по-наблизо. После Бени изведнъж спря зад един клонест дрян и каза:

– Пристигнахме.

Намираха се на едно открито и съвсем равно пространство – хубава широка поляна заобиколена от високи борове и осветена от луната Армандо, който се бе придвижил по-напред, видя много прекрасни петли, високи почти две педи, с нещо като джобове на шията, провиснали и сбръчкани, оранжеви на цвят, които се издуваха при всеки мощен вик. Неповторима гледка: те имаха по четири вместо по две крила. Допълнителните бяха по-малки, разположени в основата на шията, с осемнадесет

пера, наполовина тъмни, наполовина черни. Тези красиви петли, които тежаха може би към два килограма, тичаха наоколо с приповдигнати крила и настръхнала червеникава перушина.

Изглежда преди да започнат нощното събрание и битката, искаха да се уверят в доброто състояние на полето на честта.

– Красиви са, нали? – попита Бени.

– Величествени! – отговори Армандо. – Има поне двеста.

– Събрали са се всички от района.

– И тетраоните ли имат райони?

– Така изглежда.

– Странни птици!

– Ето че започват.

– Събранието?

– Да и ще видите с каква сериозност ораторите ще произнесат своите речи.

– Жалко, че не можем да ги разберем.

– Ще опитаме обаче месото на ораторите и ще преценим качествата им по вкуса.

Мъжките и женските тетраони се разположиха в кръг и дълбока тишина замени гръмките крясъци на тези непоправими бърборковци. Без съмнение председателят изискваше дори никой да не диша преди откриването на събранието. За известно време останаха така мълчаливи и събрани накуп, след това един красив мъжкар, висок почти две и половина педи, излезе напред с комична важност. Проучи подозрително терена погледна към луната с две черни очи, обкръжени с оранжева линия, отиде в центъра и започна да крещи с всички възможни тонове, надувайки силно торбичките под гушата си. От време на време избухваше в истински смях, пред който смехът на пиян негър не бе нищо. Събранието го слушаше, без да го прекъсва абсолютно неподвижна. Най-много някой от тези сериозни петли да повдигнеше глава сякаш че одобряваше речта.

– Колко е смешно – промърмори Армандо. – Какво ли казва този бърборко?

– Вероятно възхвалява силата на човката и на шпорите си и красотата на перушината си...

– Или вкуса на месото си, усещайки нашето присъствие?

– Хайде, зевзек – каза Бени през смях.

След като свърши първата реч, за щастие продължила само няколко минути, напред излезе друг оратор, после трети, четвърти, всички

парадираха с песните си, коя от коя по-силни. След като мъжкарите свършиха с изказванията си, разделиха се на две групи и застанаха един срещу друг с превити шии, с надути гуши и разперени като ветрило пера на опашките си.

– Какво е това сега? – попита Армандо.

– Танцът на войната – отговори Бени.

– Ще присъствуваме ли на бой?

– Да, младежо, и точно тогава ще се намесим. Петлите започнаха танца, излизаха напред, комично полюлявайки се, като пляскаха с криле и крещяха с цяло гърло. С подскоци отстъпваха назад, обръщаха се и предизвикателно тръгваха насреща си. Изведнъж двете редици се хвърлиха една срещу друга, като подскачаха три педи от земята, и избухнаха в истински смях. После се скараха жестоко и започнаха да се кълват и ритат. Това бе очакваният от Бени момент. Той отчупи два клона и даде единия на Армандо, хвърли се по средата на борците и заудря безмилостно надясно и наляво. Не по-зле се справяше с това и другарят му.

Петлите бяха толкова заети в битката, че не усетиха веднага присъствието на неприятелите. Когато видяха многото жертви и усетиха ударите на дърветата, се разбягаха бързо в различни посоки, изпреварени от зрителите. На полето на честта останаха единадесет мъртви и шест ранени, които Бени събра, а Армандо побърза да му помогне от страх да не избягат.

– Каква хубава закуска ще ни поднесат – каза каубоят. – Много са вкусни, уверявам ви, а също и много търсени – в градовете плащат скъпо и прескъпо за тях.

– А онези? – попита Армандо, като отскочи назад и бързо хвърли птиците, които държеше в ръцете си.

– Кои?

– Погледнете!...

– По дяволите!... – възкликна Бени, като отстъпи назад – Семейство gleze. Армандо, хващай пушката!

На края на сечището между два огромни бора се бе появила група мечки, мъжкар, който се отличаваше с големината си, след него женската и малките от двете ѝ страни. Бени не се лъжеше това бяха равнинни мечки, или както още ги наричат жълти мечки, поради оттенъка на козината. Те са страшни животни, надарени с изключителна мускулна сила много по-опасни от черните мечки, които са със спокоен, често дори игрив нрав. Бени и Армандо прекосиха бързо поляната стигнаха до храста, където бяха оставили пушките си и се приготвиха за защита. Очакваха

скоро да бъдат нападнати.

Но четирите мечки сякаш не бързаха нещо повече по-скоро изглеждаха изненадани, отколкото ядосани от тази среща. Бяха спрели на края на поляната и засега се ограничаваха да гледат само ту двамата ловци, ту купчината петли, които лежах в средата на полето на честта.

– Като че ли се страхуват – каза Армандо на Бени.

– Да се страхуват?... Хм!... Не се доверявайте на спокойствието им, младежа. Не са като гризли, но не са толкова миролюбиви, колкото ви изглеждат, и ви уверявам, че скоро мъжкарят ще ни посети.

– Нали имаме пушки.

– Така е, но тези туловища понасят много куршуми, преди да паднат. Лоша среща, аз ви го казвам.

– Какво смятате да правим?...

– Засега ще почакаме.

– А ако побегнем към лагера?

– Ще ни последват и тъй като тичат добре скоро ще ни настигнат.

– Ах, дяволи! Да дойдеш на лов за петли и да намериш четири мечки!...

– Които изобщо няма да се смутят, ако изядат нашата плячка. Ех!... Внимавайте младежо!...

Сякаш ядосан от неподвижността на двамата ловци, мъжкарят с тревожно ръмжене направи няколко крачки напред. След това отново спря, погледна женската, приближила се до него, оставяйки малките на края на гората. Убедил се че има подкрепа, изведнъж обхванат от изблик на гняв, той прекоси тичешком поляната и смело се хвърли към храста, зад който бяха ловците. Това чудовище с изключителна сила внушаваше страх. С отворена уста, с дълги бели зъби, с настръхнала козина и горящи очи, мечката напредваше готова да изпита здравите си нокти. Когато я видя на десет метра от себе си, Бени насочи бързо пушката си и предупреди Армандо:

– Не стреляйте!...

За нещастие предупреждението дойде твърде късно. Младежът, видял и женската да се хвърля напред, бе вдигнал пушката и двата изстрела отекнаха почти едновременно.

Когато димът се разпръсна, с голям ужас двамата ловци съзряха мъжкия, изправен на задните си крака, само на няколко метра пред тях, а женската, която бе паднала на едната си страна, вече се изправяше Тъй като нямаха време да заредят отново, Бени и Армандо се спуснаха към един голям дъб зад тях, вкопчиха се в един нисък клон и със завидна

пъргавина се изкачиха горе.

За нещастие пушките им останаха долу, в основата на дъба.

– По дяволите!... – изкрещя Бени, който твърде късно се бе усетил за проявената непредпазливост.

Като видяха, че мечката се хвърля срещу дървото, двамата ловци се погрижиха единствено да спасят краката си и се изкатериха нагоре по стъблото и яхнаха един дебел клон, който се намираше на тридесет стъпки височина. Мечката, ядосана от това, че жертвите ѝ се изплъзват, и като нямаше с кого друг да се захване, се хвърли срещу стъблото и с огромните си ноктища откърти две дълги парчета кора. Женската се бе приближила, куцайки и оставяйки следи от кръв по земята. Изглежда куршумът на Армандо бе счупил лапата ѝ. Мъжкарят също бе ранен, защото под него се образува локва кръв.

– Сега се подредихме – каза Бени. – Без пушки и е две побеснели чудовища, все още много силни.

– Готвят се да ни обсадят ли? – попита Армандо, който като че ли не разбираше нища.

– Сигурен съм, че няма скоро да н оставят. Тези животни са твърдоглави.

– Могат ли да се покатерят?

– Не вярвам, стъблото е много гладка.

– Ако се опитат, ще се защитаваме.

– Нямаме нищо друго освен ловджийските си ножове, а те не помагат в борбата с тези животни.

Мечокът все повече се ожесточаваше може би от болките причинени от раната; реवेशе така, че гората се тресеше и се хвърляше срещу дървото, като се мъчеше да достигне първите клони, които не бяха чак толкова високи, но не можеше да се хване за тях. В това време женската и двете малки тичаха наоколо, сякаш изведнъж ги бе обхванала лудост. Бени и Армандо, с ловджийските ножове в ръка, се държаха за здравия клон, готови да се покатерят и по-нагоре, ако се наложеше. Вече се страхуваха, че рано или късно трябва да влязат в допир с животното, което, изглежда, бе решено да ги достигне и там. За късмет звярът, след като се хвърли четири-пет пъти и обели почти цялата кора на дървото на височина два метра и като се убеди, че силите му не стигат, реши да се откаже от двубоя.

След един последен и още по-яростен скок явно се успокои, хвърли заплашителен поглед на двамата ловци и реши да се оттегли. Все още ръмжейки, отиде и се сгуши до един бор, който растеше наблизко, и

започна да ближе гърдите си, потънали в кръв от раната Женската не закъсня да се присъедини към не го и като легна също започна да облизва ранената си лапа. Малките мечета, които изобщо не се интересуваха от страданията на родителите си, се въргаляха в един хрусталак, играеха си и се хапеха като две малки котета.

– Млади момко – каза Бени, – ето, че сме обсадени.

– Виждам – отговори Армандо.

– Ще прекараме една лоша нощ.

– А утре?...

– Вероятно ще се намираме в същото положение.

– Наистина ли мислите, че няма да си отидат на разсъмване?

– Почти не вярвам.

– Предполагам, господин Бени, че няма да останат тук цяла седмица. Гладът рано или късно ще ги принуди да си отидат.

– Ще се сменят, а те са животни, които се задоволяват с горски плодове и борови семена, а тази гора е пълна с тях.

– Лоша перспектива, нямаме дори един сухар. Поне да бяхме взели със себе си някой петел... Наистина ли ще трябва дълго да гладуваме?

– Без съмнение, ако никой не ни се притече на помощ;

– Бек и чичо ми ще тръгнат да ни търсят.

– Надявам се, Армандо Като видят, че не се връщаме, ще си помислят, че ни се е случило нещастие;

– Далеч ли сме от лагера?

– Най-малко на четири мили.

– Както виждате разстоянието е малко;

– Но първо ще трябва да се срещнат с мечките. Ах!... Да можех да се добера до пушките!...

– Нямате ли въже?...

– Имам, Армандо, кожения ми колан.

– Да го нарежем и да се опитаме да вземем едната пушка!

– Идеята не е лоша: да опитаме.

XIII

ОБСАДЕНИ ОТ МЕЧЕШКОТО СЕМЕЙСТВО

Тази дълга обсада започваше да омръзва вече на каубоя. Притесняваше се, че Бек и Фалконе ще се разтревожат от отсъствието им Той се захвана за работа, въпреки че не вярваше в добрия изход. Храстите и високата трева щяха да попречат на хвърлянето на ласото. Свали широкия си колан от овнешка кожа, който обхващаше бедрата му, разряза го на тънки ленти с ловджийския си нож и ги свърза здраво, за да стане по-издръжливо въжета Направи възел и възседна един клон, който бе издаден доста напред. Разгледа внимателно двете пушки, отстоящи на около четири крачки една от друга. Намираха се сред високи храсти, които почти изцяло ги покриваха.

– Хм!... промърмори Бени. – Мисля, че само си изгубихме времето. Не би успял дори Бек, който е изключителен ласохвъргач.

Завъртя два-три пъти ремъка и го хвърли, но безрезултатно. Повтори опита седем-осем пъти отново без късмет: храстите възпираха ласото и му пречеха да закачи пушките.

– Хайде – каза Бени ядосан. – Нищо няма да излезе.

– Не се знае – отговори Армандо.

– Имате ли някаква надежда?

– Защо не?... Кажете ми, Бени, здраво ли е въжето ви?

– Кожено е и то от най-добър материал.

– Мислите ли, че може да издържи тежестта на човек?

– Не се съмнявам.

– Тогава можем да опитаме.

– Какво предлагате Армандо?

– Вие да държите въжето, а аз да слеза и да се опитам да взема поне едната пушка.

– Вие сте луд!... А мечките?...

– Ако се раздвижат, ще побързате да ме издърпате, а и аз, от своя страна, ще се помъча да си помогна както мога Вие сте силен, а аз не тежа много.

– Възхищавам се на смелостта ви, но се подлагате на голяма опасност, а няма да стигнете до пушките.

– Да опитаме – каза Армандо. – Да не искате да останем тук цяла нощ?... Възвишението е гористо, лагерът – далеч, и кой знае кога чичо

и Бек ще успеят да ни намерят.

– Така е, но мечките може да захаят краката ви. Погледнете мечокът не ни изпуска от поглед нито за миг, а и женската ни наблюдава.

– Аз съм подвижен, Бени, пък и не липсват клони, за които да се хвана. Нека опитам.

– Така да бъде – каза прерийният скитник след кратко колебание – А ако видя, че сте в опасност, ще хвърля въжето и ще скоча на земята при вас с нож в ръка.

– Ще направите каквото смятате за нужно Ето, погледнете мъжкарят затвори очи. Вероятно ще подремне.

– Хм!... И се доверявате на този хитрец!... Не забравяйте ножа.

– В пояса ми е.

– Наистина ли не се страхувате?

– Не – отговори Армандо твърдо.

– Добро момче!

Бени привърза въжето около клона и пусна свободния му край надолу. Армандо огледа първо мечото семейство. Мечокът се бе сгушил до един клен на десетина крачки от дървото и, изглежда, спеше; мечката бе полегнала до един храст и облизваше ранената си лапа, а мечетата продължаваха да играят. Младежът прецени разстоянието, което го отделяше от пушките, и започна решително да се спуска.

Оставаха два метра до земята и Армандо се готвеше да скочи, когато Бени изкрещя:

– Качете се!... Качвайте се! – Мъчеше се да издърпа нагоре младежа, въпреки че се намираше в много неудобно положение върху клона и се излагаше на опасността да падне долу.

Мечокът, който се правеше на заспал, за да заблуди обсадените като видя младежът да слиза, изведнъж стана и се втурна към дървото. Мечката се затича след него.

– Хванете се за клона!... – изкрещя Бени, който разбра, че не може да издържи тежестта.

Армандо не се уплаши. Видя двете мечки да се хвърлят към него, изправени на задните си крака, и се помъчи да се изкачи отново нагоре. Разбра, че времето няма да му стигне с един отскок се хвана за първия попаднал му клон и веднага прибра краката си. Но мечката го достигна, протегна се и го сграбчи за единия крак.

– Бени – изкрещя нещастникът, като усети, че го теглят надолу.

Каубоят не губеше време За миг отчупи с херкулесова сила един сух клон и се спусна по стъблото. Удари с него муцуната на животното

един, два, три пъти с удвоена сила и го принуди да пусне плячката си. Щом почувствува, че е свободен, Армандо се повдигна и достигна Бени, който викаше с цяло гърло и заплашваше мечките, като се протягаше колкото можеше за да ги удря.

– Ранен ли сте приятелю? – попита каубоят.

– Не – отговори Армандо доста пребледнял. – За щастие дебелината на кожата ми издържа на ноктите.

– По дяволите!... Само миг закъснение и мечката щеше да ви смъкне от дървото!... Никога не съм изпитвал страх, но този път, повярвайте ми, кръвта ми се смрази във вените.

– Благодаря ви за помощта, Бени!

– Гръм и мълнии! Излагате живота си, за да ми върнете пушката, и ми благодарите!... Много сте смел, момчето ми, това ви го казва старият прериен скитник! А! Тези италианци!... Колко такива опознах, добри и честни, на участъците в Колорадо!

– Горд съм да чуя такива думи за съотечествениците си, но аз въпреки всичко не успях да направя нищо.

– Какво искате да кажете?

– Че пушките ни са още долу и обсадата продължава!

– Ще се въоръжим с търпение и ще чакаме другарите ни да дойдат да ни освободят.

– Няма ли тези проклети мечки да решат да си ходят?...

– Инати са, приятелю.

– Знаете ли, че седим тук вече три часа?

– Да.

– И че бих изгризал едно сухарче?

– Значи опасността отваря апетита ви? – попита през смях Бени.

– Може би е от свежия нощен въздух.

– Както и да е, засега се задоволете да съзерцавате звездите.

– Предпочитам да гледам мечките.

– Ще ги наблюдаваме заедно и ще напругаме слух да чуем очаквания изстрел, който ще извести скорошното ни освобождение.

Настаниха се колкото могат по-добре сред клоните на дървото, въоръжиха се с търпение и зачакаха разсъмването. Надяваха се, че със светлината ще дойдат Бек и Фалконе. След като се увериха, че не могат да достигнат плячката, мечките заеха отново местата си, но не откъсваха поглед от дъба. Изглежда, животните се досещаха, че двамата искаха да се доберат до оръжието, защото мечокът от време на време отиваше към храста и душеше ту едната, ту другата пушка. Двете мечета

продължаваха играта си безгрижно, оставяйки на родителите си да ги пазят. На Армандо започваше да му втръсва тази обсада и не намираще положението за особено забавна Вече се зазоряваше, а не се бе случило нищо, дори изстрел не се чуваше от върха или от долината. Какво бе станало с Бек и механика?... Невъзможно бе да не са тръгнали да търсят другарите си. Бени се умисли.

– Дали не се е случило нещастие в лагера?... – попита се той. – Вече дванадесет часа сме тук и никой не ни е потърсил.

– Дали не са тръгнали да ни търсят в друга посока? – попита Армандо.

– Би трябвало снощи да са чули двата изстрела.

– Да не са се загубили?...

– Не вярвам, Бек може да се оправя с посоките.

– Тогава от какво ви е страх?

– Не знам, но ви казвам, че нещо се е случило в лагера.

– Да не би да са нападнати от индианците?

– Плоските глави не са врагове на бледоликите винаги са били техни приятели.

– Дали не ги е нападнало някое животно?

– Щеше да има стрелба, а аз не чух нищо...

– Неспокоен ли сте?...

– Много, Армандо, и бих искал да си тръгнем веднага.

– А тези твърдоглави мечки не си отиват.

– Да, Армандо, погледнете, майката и мечетата отиват в гората, сигурно за да потърсят нещо за ядене.

– Да бяха поканили и нас!...

– Ако после предложите краката си за отплата!

– Още държа на тях, Бени.

– Тогава, щом сте гладен, стегнете колана.

– Бени!...

– Армандо?

– Женската изчезна.

– Да върви по дяволите!

– Да опитаме ли отново?

– Не виждате ли, че мечокът е готов да се хвърли отгоре ви?

– А ако се втурнем в отчаяна битка?...

– С нашите ножове?... А женската?... Мислите ли, че се е отдалечила много?... При първия зов на мечока ще дотича отново.

– Ех!...

– По дя...

Неочаквано в гората на двеста-триста крачки от поляната на тетраоните проехтя изстрел. Мечокът, който стоеше до дъба скочи разгневен и изръмжа силно и прегракнала.

– Другарите ни!... – извика Армандо като се готвеше да скочи долу.

– Почакайте – каза Бени и го възпря.

В този миг проехтя втори изстрел, по-далечен, последван от рев, който се задържа за дълго сред дърветата.

– Мечката е простреляна!... – извика каубоят.

Като чу предсмъртния и рев, мечокът се изправи на задните си крака и без да мисли за обсадените се втурна през гората като ръмжеше свирепа.

– На земята!... – изкомандува Бени.

Двамата обсадени скочиха едновременно. Трябваше им един миг да стигнат пушките да ги напълнят и да се впуснат бързо напред. Прекосиха тичешком поляната на тетраоните бързо събраха останените от мечките убити птици и като стигнаха до срещуположната страна се поспряха да видят дали Бек и Фал коне не се показват отнякъде. Каква бе изненадата им, когато вместо Бек видяха да се връща обезумялата мечка. Старият мечок, обхванат от яростен гняв от бягството на двамата мъже и от смъртта на женската, се готвеше да отмъсти. Той забеляза Бени и Армандо, спрели до една ела, и се отправи към тях с настръхнала козина и разтворена уста.

– Младежо – каза каубоят, – целете се точно или сме загубени!

– Ще стрелям пръв – извика Армандо и вдигна пушката.

– А аз след вас – отговори Бени.

Мечката бе само на двадесет крачки, изправена на задните си крака готова да се хвърли върху противниците си, за да ги смаже в силната си преградка Армандо излезе крачка напред, прицели се и стреля.

Улучен в гърдите, мечокът се завъртя и падна, но веднага се изправи и се хвърли яростно срещу Бени, който бе застанал пред Армандо.

– Още веднъж!... – извика каубоят, насочвайки бързо оръжието.

Изстрелът изтреща и бе последван от жесток рев. Мечокът, уцелен отново в гърдите, падна на земята като риташе яростно с крака и напразно се мъчеше да се изправи.

– Да го оставим сам да се оправя – каза Бени. – Бързо, да намерим другарите си.

Заредиха отново пушките и се затичаха към гората като се насочиха

към мястото, където бяха чули двата изстрела. Поляната продължаваше да ехти от все по-отслабващия рев на мечока. След като подминаха групичка борове, Бени и Армандо забелязаха следи от кръв, оставени вероятно от женската.

– Трябва да е паднала някъде наблизко – каза каубоят. – Не чувам нашите приятели.

– Сигурно са заети с плячката си.

– Да последваме ли кървавите следи?

– Да Армандо Ех!...

– Какво има?

– Вижте там, до онази група брези.

– Двете мечета?

– И майка им, полегнала.

– Мъртва?

– Така ми се струва.

– Гръм и мълния!

– Какво?

– Погледнете!... Не виждате ли как двете малки пият кръвта, която блика от раната й?

– Изненадва ли ви това?... По дяволите!... Но къде са чичо ви и Бек?

С четири скока каубоят премина през храста. Мечетата се разбягаха. Той стигна до мечката но не видя никога

– Нима вече са се отдалечили? – се запита.

– Сигурно са чули гърмежите ни, Бени.

– Без съмнение, но не ги виждам.

– Странно!...

– Необяснима загадка Армандо.

– Да не е бил някой ловец?...

– Не би изоставил плячката си.

– Имате право.

– Да се опитаме да дадем сигнал.

– Да ще опитаме. Сигнал за тревога в прерията са три последователни изстрела дадени на равни интервали от време – Каубоят вдигна пушката си и стреля един път. Почака половин минута като внимателно се ослушваше после стреля втори път, а малко по-късно още веднъж. Не бяха минали и пет минути, когато в далечината откъм основата на възвишението, се чуха три изстрела един след друг.

– Това е Бек – каза Бени и лицето му се успокои.

- Далеч ли са?...
- Поне на миля.
- Значи не те са убили мечката.
- Ако бяха те щяха да са наблизно.
- Къде ли е избягал този ловец?
- Не знам, но имам подозрения.
- Какви?
- Може и да е мания, но се страхувам, че някой ни следи.
- Кой?
- Почакайте.

Бени приближи до мечката и внимателно я огледа. Горкото животно бе получило нова рана близо до муцуната. Вероятно куршумът бе проникнал в черепа и засегнал мозъка. Бени грижливо огледа раната, после започна да оглежда тревата наоколо, като постепенно разширяваше кръга. С победоносен вик извести на Армандо, че бе намерил това, което търсеше.

- Вижте тази гилза – каза каубоят.
- Вече употребена?
- Да от уинчестър.
- Какво е заключението ви?

– Ловецът трябва да е индианец, защото белите използват друго оръжие, когато стрелят по големите прерийни животни. Младежо, да си отваряме добре очите: може да се лъжа, но инстинктът ми подсказва, че Шарената опашка не е бил разкъсан от прерийните вълци и е по следите ни.

- Все още?...
- Да вървим, Армандо. Нямам търпение да намерим другарите си.

XIV

ШАРЕНАТА ОПАШКА ОТНОВО СЕ ПОЯВЯВА

Половин час по-късно по средата на пътя Бени и Армандо срещнаха Бек и Фалконе. Чули изстрелите, те се бяха запътили нагоре през гората в посока на звука. Обезпокоени от дългото отсъствие на ловците стояли будни почти цяла нощ а след това тръгнаха да ги търсят. Но друг изстрел от върха на един хълм ги бе подвел в грешна посока. Ако подозренията на Бени бяха основателни, то вероятно бе стреляно от неизвестния ловец, убил по-късно и мечката т.е Шарената опашка. Вероятно този изстрел бе имал за цел да попречи на мексиканеца и механика да се притекат на помощ на обсадените и да ги отклони от верния път. Притеснени от близостта на този опасен противник, златотърсачите решиха веднага да тръгнат и да се отправят към веригата на Скалистите планини, сигурни, че Шарената опашка няма да ги последва чак дотам. Искаше им се да останат няколко дни, за да одерат двете мечки и да изсушат крехкото им месо, но страхът от неприятна изненада ги накара да побързат с отпътуването и да навлязат в териториите на Плоските глави. В десет сутринта след хубавата закуска с месо от тетраони, умело приготвени от стария ловец, се качиха на конете и поеха на запад, за да стигнат до първите разклонения на гигантската верига на Скалистите планини. След като преминаха няколко възвишения, местността отново стана равнинна, с малки хълмчета. Поляните се редуваха с малки горички от бреза, ела, червен и черен ясен, населени от множество дребни горски птици, които кръжаха над равнините. Големи потоци, притоци на Мирната река пресичаха терена и проблясваха като безкрайни сребърни ленти, простиращи се на юг. Вероятно бяха пълни с риба: големи бели пъстърви, които стигаха до тридесет и повече либри, извънредно вкусна планинска пъстърва, шуки, шарани и още най-различни видове. Всички те осигуряваха изобилна храна на индианските племена, които скитат из тези обширни и малко заселени територии, граничещи на изток с езера, а на запад с величествената верига на Скалистите планини.

Като пришпориха мустангите, четиримата мъже, следвани от останалите два коня, натоварени с инструментите, прекосиха хълмиста равнина и стигнаха в края на една горичка с големи дървета, кората на които имаше хубав червеникав цвят. Бени слезе от коня, даде знак на другарите си да го последват и навлезе в гората, следван от Армандо и

Фалконе. Бек се зае да запали огън и да издигне палатката, тъй като решиха да останат до следващия ден.

– Тук ли се намира сладкият извор? – попита Армандо.

– Да – казаха механикът и Бени през смях.

– И къде е?

– Скрит е в стъблата на тези дървета.

– Шегувате ли се?

– Ни най-малко, попитайте чичо си.

– Бени казва истината – потвърди той.

– О!... Би било интересно!

– Почакайте да направя няколко съда, а след това ще ви дам да опитате сладката вода.

– Къде ще намерите съдове?

– Тук индианците намират всичко необходимо за събирането на сок. Ето едно дърво, точно каквото ни трябва.

Каубоят се приближи до една висока и дебела бреза взе ножа и отдели няколко широки ленти здрава, но гъвкава кора Много бързо направи нещо като фуния, която спокойно можеше да побере четири галона течност.

– Вижте колко е лесно – каза той, като продължи да изрязва още ленти от кората – От тази бреза индианците правят леки канута, които превозват четири-пет души, и с тях дръзват да прекосяват дори бързеите на големите реки. Аз ще се задоволя да направя три-четири съда и няколко тръбички, които да използвам като канелки.

– С каква цел?

– О!... Ама че любопитко!... Сега ще научите.

Като направи четири фунии и препъна няколко кори в конусовидна форма той се приближи до едно голямо дърво с червеникава кора и с ножа си направи дълбок прорез. Пъкна в него канелка, подложи един от съдовете и продължи странната си операция върху други три.

– Сезонът е много подходящ – каза той, след като свърши.

– Точно през пролетта индианците събират захарта. Колкото по-топли са дните, толкова повече е и сокът, защото топлината увеличава отделянето му. Погледнете, Армандо!...

Младежът се доближи любопитно до дървото и видя, че по канелката, която каубоят бе прикачил, течеше струя течност, която доста бързо се събираше в поставения отдолу съд. Бени потопи своята кожена чаша напълни я със сок, подаде я на Армандо и му каза:

– Пийте до насита. Преди да дойде утрешният ден, това дърво ще

ни даде около три галона сок.

Армандо първо опита после жадно и с голямо удоволствие изпи остатъка и каза:

– Прилича на медена вода.

– Значи превъзходно?...

– Прекрасно, Бени.

– Знаете ли как се наричат тези дървета?

– Не.

– Това е клен.

– А!... Вече съм чувал да се говори за него.

– А сигурно сте яли и захар от клен, като сте мислели, че е от захарна тръстика. По тези места още доста я използват. Едно време производството бе много голямо и от тези дървета се печелеха хиляди долари, така ли е, господин Фалконе?

– Можете да кажете и милиони – отговори механикът. – Канада изнасяше стотици тонове, но тази индустрия се развива само от индианските племена

– Колко сок дава всяко дърво, Бени? – попита Армандо.

– Средно двадесет галона.

– А колко сок е необходим, за да се добие един килограм захар?

– Осем или девет галона.

– Загубата на толкова течност не вреди ли на растението?

– Не, щом продължава да дава същото количество и през следващите години.

– Но това е голямо щастие за индианците!...

– И като си помислите, че всеки с помощта на семейството си през пролетта събира не по-малко от шестстотин либри захар.

– А как се извлича?

– Слагат течността да заври, а след това я охлаждат. Утре ще ви дам да опитате, тъй като ще поостанем тук няколко дни, за да си набавим захар. Имаме малко, а не обичам горчив чай. Нека оставим дърветата да си отделят сока, а ние да отидем да закусим. По-късно ще направим още съдове и ще сложим тенджерите на огъня.

Върнаха се в лагера, където бяха приятно изненадани с готова закуска. С голям апетит изядоха лакомо последния тетраон и едно прерийно куче, което имаха късмет да убият сутринта и чието крехко месо много прилича на месото на малко теленце. След това се опънаха под свежата сянка на група дървета, за да изпуснат по една лула и да си побъбрят. Армандо, който не можеше да стои на едно място, се възползува

от краткотрайната почивка и тръгна към горичката. Бе забелязал следи от лопатар, наречен лапач на дърво, защото имаше навика да яде младите клони на върбата и клена. Навлезе в горичката с надеждата да изненада някой от тези и да направи един прекрасен подарък на приятеля си Бени, който много пъти бе хвалил вкусното им месо. Докато минаваше предпазливо от клен на клен и се спираше от време на време, за да се ослуша той бе успял да се отдалечи около половин миля от лагера. Тогава му се стори, че чува откъм бреговете на едно малко езеро или по-скоро някакво блато да прошемоляват клони. Гъсталакът беше много плътен – предимно от върба и храсти, и не можа да разбере веднага какво става. Затова се спря и послуша. Стоя неподвижен няколко минути с пръст върху спусъка готов да стреля, но като не чу нищо повече, запълзя по посока на блатото, убеден, че сред храстите се крие дивеч. Беше на петдесетина крачки от брега когато отново видя, че клоните се движат.

– Там се крие – промърмори.

Той вдигна бавно пушката и когато му се стори, че забелязва сянка сред листака натисна спусъка. Гърмежът едва беше заглъхнал, когато чу вик, който му заприлича по-скоро на човешки. Видя, че високите върхове се раздвижиха бързо, сякаш някой се мъчеше да си проправи път, след това настъпи покой.

– Хиляди дяволи!... – възкликна младежът побледнял. – Дали не убих някой индианец?... Това беше човешки вик!

Страхуваше се да не се забърка в някоя каша и затова постоя нерешително няколко мига. Той не чу повече никакъв шум и не видя храстите да помръдват. Зареди отново пушката и се насочи към мястото, където му се бе сторило, че вижда неясна сянка. Като разтваряше внимателно храстите, стигна до младата върба, чието стъбло бе прекръснато точно на височина човешки бой.

– Пречупено е от куршума ми – си промърмори. Огледа се и забеляза в тревата наоколо съвсем пресни кървави следи.

– Някой е ранен – каза си. – Човек или животно?... Не бих искал да съм убил някоя беззащитна Плоска глава.

Армандо видя пред себе си в тревата широка следа и тръгна по нея. На няколко места имаше капки кръв, а по-нататък, полускрита в храстите, една томахавка, която сигурно бе паднала от ранения.

– Няма съмнение – каза си огорчен. – Аз си мислех, че стрелям срещу лопатар, а съм ранил индианец! Дали този нещастен случай няма да ни навлече някоя беля?... Боже, да се връщам!...

Той прибра томахавката, хвърли неспокоен поглед наоколо, после

бързо се отдалечи през гората, като искаше час по-скоро да бъде при другарите си. На няколко крачки от лагера вдясно от себе си чу известното: „По дяволите“, последвано от порой проклетия.

– Приятелят ми Бени! – възкликна младежът. – Явно е побеснял.

Отправи се в тази посока и видя, че каубоят хвърляше наляво и надясно големите фунии, които бе закачил към кленовете, за да събират сладкия сок.

– Ей!... Бени, какво правите? – попита изненадан Армандо.

– По дяволите! – извика ловецът. – Бих искал да зная кой е негодникът, свършил тази работа!

– Какво се е случило?

– Преобърнал е съдовете, които вече трябваше да са пълни!

– Кой?

– Кой!... Кой!... Знам ли?!...

– Да не е животно?...

– Да, но на два крака... По дяволите! Сигурно е бил той!

– Може би Шарената опашка?

– Да, това куче, което се инати и продължава да ни следи! – викна Бени още по-разгневен. – Никога няма да ни остави на мира ако не го прогоня!

– Възможно ли е да ни преследва още?

– Убеден съм, Армандо! Кой, мислите, че ще ни прави напук?

– Хиляди дяволи!... Дали не съм стрелял по него?...

– Какво казахте? – попита Бени, като го погледна – Стреляли сте по него?

– Да господин Бени. Мислех, че е лопатар, а раних някакъв индианец, който избяга.

– А!... И само го ранихте?...

– Да, защото не успях да го открия.

– Сигурен ли сте, че е бил индианец?

– Взех томаховката му.

– Дайте ми я!

Армандо бързо се приближи и я подаде на каубоя.

– По дяволите!... – възкликна Бени. – Това е томаховката на Шарената опашка!

– Откъде знаете?...

– Погледнете, приятелю: ето тук, на дръжката, е изрисувана опашка.

– Вярно, Бени, този проклетник още ни следи.

– Армандо, трябва или да се отървем от този човек, или да изчезнем, защото може, когато най-малко очакваме, да ни нападне и да ни скалпира.

– Какво смятате да правите?... Ще го търсите ли?

– Ще загубим твърде много време и може би безрезултатно, тъй като тук има много гори. Затова ще препуснем с най-голямата скорост, на която са способни конете ни, и ще се помъчим да направим така че да загуби следите ни.

– Веднага ли тръгваме?

– Смятам, че ще е най-добра.

– А нашата захар?...

– Пак ще си направим, ако не намерим при Плоските глави.

XV ЛОВЪТ НА БИЗОНИ

В три следобед малката групичка отново пое през ловните полета на Плоските глави, нетърпелива да се отърве от проклетия червенокож. Този обширен участък е равнинен и само на запад граничи с веригата на Скалистите планини. Само тук-там се виждаха прекрасни горички от диви череша, всякакъв вид клен, червена върба черна и бяла ела борове и конусовидна мирта. Тук няма обработени земи, защото индианците смятат, че това е под достойнството им. Вместо да се навеждат и да копаят с мотика всяка педя, предпочитат да преследват дивите животни. Стигаше им понякога жените да посадят малко бакла. Ядяха я варена с меча лой, или краставици, които растяха много добре и раждаха огромни плодове.

Групичката продължи да препуска чак до залез слънца като прекосяваше поля и горички, без да срещне жива душа. После спря в една гориста местност, нещо като дефиле между два хълма, покрити с огромни борове, наречени колумбийски, които извисяваха върхове на повече от сто метра височина. Мястото изглеждаше съвсем спокойно и те опънаха палатката с надежда да прекарат нощта необезпокоявани, а на разсъмване да продължат лудешкото си препускане. Навечеряха се изпушиха малко тютюн, завързаха конете към един кол, забит в земята, и се вмъкнаха в палатката, като предвидливо оставиха оръжието до себе си. Докато си почиваха и сънуваха, че са пристигнали в Аляска и събират злато с пълни шепи, Бени, който по стар навик спеше нащрек, внезапно се събуди от виковете. Те явно идваха от края на дефилето, последвани от цивиленето на коне.

– Я! По дяволите тези четирикраки разбойници! – възкликна той. – Отдавна не са ни правили такава серенада!

Като знаеше колко са смели големите прерийни вълци, значително по-високи и силни от койотите той отхвърли вълненото одеяло, с което се бе загърнал, взе пушката и се измъкна от палатката. Луната бе вече залязла и наоколо бе толкова тъмно, че на десет крачки не можеше да се различи нито предмет, нито животно. Освен това духаше и силен северен вятър, който разклащаше дърветата и не можеше да се види ясно напредването на хищниците.

– Вечерта е подходяща за тях! – каза Бени. – Могат да ни отвлекат

някой кон, без дори и да се усетим.

Посъбра въглените които бяха позагаснали, раздуха ги. Хвърли отгоре няколко сухи клона и се отправи към конете Завързаните мустанги бяха неспокойни – цвилеха, удряха с копита и опъваха ремъците като се мъчеха да ги скъсат.

– Какво ще рече това? – запита се разтревожен каубоят. – Не може нашите коне да се уплашат от присъствието на няколко вълка, защото умеят да ги държат на разстояние с копитата си.

Погледна към двата изхода на пролома, но не забеляза не що, което да оправдае страха на животните. Откъм върха на едно възвишение се чуваше монотонният и зловещ вой на няколко вълка, вероятно доста големи, ако се съди по силата на звука, но като че ли не бяха повече от пет-шест.

– Дали пък не е някоя гризли? – промърмори Бени. – Тези огромни мечки не са рядкост по тукашните места.

Нощта бе студена, а той не желаше да се отдалечава много в непрогледната тъмнина. Затова отиде взе вълненото одеяло загърна се хубаво и седна близо до огъня, като държеше пушката между краката си. Конете видяха, че стопанинът им е с ден, и малко се успокоиха, но непрекъснато гледаха на север, сякаш инстинктът им ги предупреждаваше, че опасността идва оттам. Каубоят, сгъшен зад палатката, която плъснеше на вятъра като платно на ветроход от време на време отваряше очи и внимателно се вслушваше във воя на вълците, в свистенето на ледения вятър, който духаше яростно, в скърцането на клоните и в шумоленето на листака. Хищниците вече бяха извън дефилето, а други се чуваха подалеч и тези зловещи и страховити викове се отдалечаваха ту в една, ту в друга посока като че ли зверовете тичаха и се преследваха в горите и в прерията.

– Сякаш ловуват – промърмори Бени, като се ослушваше с нарастващо безпокойство.

Изведнъж воят, който ставаше все по-остър, бързо се приближи към дерето, сякаш глутницата се канеше да навлезе в него и да се впусне към лагера. Когато разбра, че са толкова наблизко, Бени отхвърли покривалото и скочи на крака. Разпалваше огъня, когато Армандо каза:

– Каква е тази шумотевица Бени?... Заплашва ли ни някаква опасност?

– Вие ли сте, младежо? – попита каубоят. – Елате да ми правите компания и си вземете завивка, защото нощта е доста студена Духа севернякът, който щипе кожата.

Армандо го послуша и бързо се измъкна навън, като носеше и пушката си.

– Вълчи концерт – каза той.

– Да и не са обикновени койоти. Това са сиви вълци. Лоши животни, момко, и много опасни, когато са повече на брой.

– Застрашават ли лагера?

– За момента не, мисля, че са заети с ловуване.

– На някое голямо животно?...

– Може би на някой отделил се бизон или северен елен...

– Ако става дума за голям бизон, ще съм доволен да можех да им го отнема.

– Ако го подгонят насам, ще направим всичко възможно да стане наш Чувате ли?... Те приближават.

Един продължителен див вой отекна пусто в пролома. Като че ли сто вълка се бяха спуснали между двете високи скалисти възвишения и тичаха през храстите. Бек и Фалконе, събудили се от този шум, излязоха навън, а уплашените коне се изправяха на задните си крака и цвилеха.

– Вълците ли ни нападат? – попита механикът, като прилича към Бени.

– Още не знам. Стойте всички до огъня и да не губим конете от поглед.

Воят се приближаваше. Явно вълците настървено преследваха едра плячка и с този дяволски концерт отбелязваха предстоящата победа. Сигурно не бяха повече от две глутници, но тъй като дефилето бе тясно, изглеждаше, че са шест пъти повече.

– Внимавайте! – изкрещя изведнъж Бени, който стоеше пред всички.

Огромни черни животни нахлуваха в галоп и мучаха отчаяно следвани от вълците които се нахвърляха отстрани и ги оглушаваха със страхотни резове.

– По дяволите! – възкликна Бени.

– Какво е това чудовище?... – попита Армандо разтревожен.

– Младежо, утре ще преядем от пържоли! Внимавайте или ще бъдем разкъсани.

Огромната маса, която не се различаваше ясно поради мрака, препускаше бясно към палатката с надеждата да избегне нападението на изгладнелите неприятели.

– Бизон!... – изкрещя Бени. – Бек, внимавай за конете!...

Премина от другата страна на огъня, последван от Армандо и

Фалконе бързо се прицели и стреля от разстояние петдесет крачки. Животното, явно улучено от безпогрешния куршум на ловеца, измуча продължително, но продължи своя бяг.

– Огън! – извика каубоят.

Армандо и чичо му почти едновременно изпразниха пушките си. Бизонът издаде още едно продължително мучене измина петнадесет-двадесет крачки по инерция и падна тежко на земята.

– Мъртвъ!... – възкликна Армандо.

– Да, но както изглежда – отговори Бени – останалите хищници не искат да изпуснат плячката си.

Вълците като истински ловци, нямаха намерение да се оставят да им бъде отнет преследваният от тях дивеч. Въпреки че чува трите изстрела, те не се отдалечиха А напротив! Като видяха бизонът да пада и разбраха че ще загубят вкусното месо, се събраха наблизко и започнаха да ръмжат заплашително. Бяха петнадесет-двадесет сиви вълка – високи, с нервни и тънки крака със здрави челюсти, въоръжени с дълги и остри зъби. Образуваха полукръг извън светлината хвърляна от огъня, и лаеха с цяло гърло, а горящите им очи блестяха като въглени в тъмнината която цареше сред скалите и дърветата.

– Ще ни нападнат ли? – попита Армандо, заредил отново пушката си.

– Ако не го направят, поне ще се опитат да заменят загубената плячка с един от нашите коне – каза Бени. – Ако не гореше огънят, щяха да се опитат да ни нападнат. Смели са тези крадци.

– Да стреляме, за да успокоим малко гнева им.

– Тихо!

Наведен напред Бени се ослушваше В далечината се чуваше глух грохот, който напомняше малко на яростно нахлуване на река или на морски вълни, разбиващи се в скалите.

– Чуваш ли, Бек? – попита Бени.

– Да – отговори мексиканецът.

– Това е бяг на бизони.

– И аз така мисля, Бени.

– Сега разбирам защо са тук тези големи вълци. Успели са да изолират бизона, за да го убият и изядат.

– Много ли са бизоните? – попита механикът.

– Стотици, а може би и хиляди.

– Дерето е много подходящо за една хубава засада.

– Какво искате да кажете?...

– Че сигурно индианците са решили да ги притиснат в тази част.

– Индианците?...

– Да, господин Фалконе.

– Мислите, че са на лов?

– Сигурно ги преследват. Където има бизони, има и индианци.

– Да се надяваме, че няма да срещнем Големите кореми!

– Не се страхувайте от това, намираме се в ловните полета на Плоските глави.

– Ще отидем ли и ние на лов, Бени? – попита Армандо, който вече не можеше да стои на едно място.

– Не искам да пропуснете такъв удобен случай, младежо, но ще трябва да почакаме изгрева, а освен това вълците са затворили пътя ни.

– Не отстъпват...

– Скоро ще си отидат, обещавам ви. Знаят, че ще спечелят повече с бизоните, отколкото ако се захванат с нас. Ей, Бек, пригответе конете за тръгване докато ние вдигнем палатката.

Без да се интересуват повече от вълците, които само виеха, но не смееха да се приближат до огъня, четиримата оседлаха конете пристегнаха здраво ремъците натовариха сандъците и малкото провизии, които все още имаха, и събраха палатката.

Шумът ставаше все по-ясен като че ли бизоните приближаваха. Отвъд хълмовете се чуваше глухо мучене, неясен грохот и шум, сякаш идващ от удрянето на стотици и стотици рога. Сред тази шумотевица се чуваше острият вой на вълците. Тези хищници следваха винаги бизоните в тяхното преселение готови да се хвърлят върху животните, които изоставаха било от умора или от старост, било от рана. Те ги разкъсваха свирепо или отнемаха малките от женските.

Хищниците останали в пролома, привлечени от далечния вой, се върнаха в прерията за голямо удоволствие на Армандо. Сигурно бе вече към три сутринта когато сред нарастващия шум ясно се чу пушечен изстрел.

– Индианците!... – възкликна Бени.

– Сигурно се готвят да нападнат бизоните? – попита механикът.

– Да.

– Дали са много?...

– Всички воители на племето. На седлата приятели!... Да вървим да вземем участие в битката!...

Те скочиха на конете и въпреки че бе още тъмно, препуснаха през храсталците и скалите. Първият изстрел бе последван от втори, след

което започна истинска канонада. Тези огромни животни бяха обзети от паника, защото не осъзнаваха своята изключителна сила. Сред тяхното мучене се чуваха объркани човешки гласове и цивилени на коне Бени бе начело на групата и се мъчеше да ускори препускането. Теренът бе извънредно труден, с много дупки, скалист и покрит с гъсти храсти. Като слушаше все по-честите изстрели и виковете старият ловец не се съдржаше и непрекъснато подканяше другарите си. Бяха на неколкостотин крачки от края на дерето, когато чува пред себе си оглушителен шум. Сякаш унищожителен ураган нахлуваше между двете възвишения, по-митайки всичко по пътя си. Бени възпря коня си:

– Бизоните идват насам!... – изкрещя той. – Спасявайте се! Конете уплашени, заотстъпваха бързо назад и побягнаха панически през къпините и камънака, а от края на дерето се виждаше как навлизат първите групи бизони с приглушен грохот. Бени с няколко силни пришпорвания отново застана начело на групата и се заоглежда за някакво убежище. Като забеляза пукнатини, водещи към върха на една много стръмна скала той пришпори мустанга си в тази посока изкачи се и спря. Другарите му го последваха като викаха и удряха с камшици мустангите си. Скоро шестте коня бяха горе и трябваше да застанат един до друг, за да се поберат.

– Залегнете и бъдете готови за стрелба!... – извика Бени. – Ще присъствуваме на ужасен спектакъл!...

XVI ПЛОСКИТЕ ГЛАВИ

Гонени от индианците и изплашени от изстрелите, които вземаха доста жертви, бизоните препускаха объркано, като се блъскаха, ритяха, нараняваха. Когато стигнаха до пролома, огромните животни влетяха в него, помитаха всичко по пътя си и унищожаваша младите дръвчета и храсти. Първите лъчи на слънцето обагриха небето. Вече се различаваха гигантските мъжкари с огромни глави и страшен вид, с мощни рога, излизащи от челната кост и толкова здрави, че можеха да върнат обратно куршум, с много гъсти гриви, стигащи до гърба. Женските, по-дребни на ръст и по-малко страшни, напразно се мъчеха да закрилят своите малки. Животните бяха поне петстотин и всички се опитваха да избягат напред, за да се спасят от притискането на останалите и изстрелите и лъковете на индианците. Първите за кратко време стигнаха до скалата и изчезнаха от другата страна на дерета. Един от тях, едър стар мъжкар, въоръжен с чифт дълги рога, стигна до пътеката, малко преди това прекосена от конете изкачи се тичешком, без дори да забележи присъствието на хората. Като го видя, Бени скочи отпред и извика:

– След мен, приятели, или сме загубени!...

Бек, Фалконе и Армандо се прицелиха в гиганта. Един след друг прогърмяха три изстрела и се смесиха с мученето на втората група бизони, която на свой ред нахлу в дерета. Стариият бизон, вероятно ударен в черепа не се спря. Още по-уплашен и разярен, той продължи към пукнатините и имаше опасност да падне и да повлече всички в дерето. За щастие Бени още не бе стрелял. Пъргав като елен, той скочи в един процец, за да може в случай на опасност да се оттегли, и се прицели почти от упор. Резултатът бе светкавичен. Бизонът, улучен в окото, падна на колене измуча яростно, после се обърна на една страна и се претърколи по стръмнината надолу, като повлече с огромната си тежест едно малко бизонче, което също бе тръгнало към скалата, за да се скрие там.

– Хубав изстрел! – извикаха Армандо и чичо му.

– Приятели – изкрещя каубоят. – Огън!

По-голямата част от стадото бе навлязла в дерето. Четиримата се готвеха да започнат стрелбата, когато в далечината видяха да се появяват тридесет-четиридесет полуголи конници, окичени с шарени пера, конски и вълчи опашки и въоръжени със стрели и пушки.

– Плоските глави!... – изкрещя Бени. – Не стреляйте, може да убием някой ловец.

Част от тези диваци, като видяха групата на белите, поздравиха с високи кръсци и размахване на оръжието, после пришпориха конете си след последните редици от бизони и започнаха истинска сеч над изостаналите животни, които се опитваха да избягат сред скалите. За да не убият индианците, Бени и Армандо насочиха пушките си към отделилите се от стадото бизони. Улучиха някои от тях, но стрелбата им не продължи дълго. Гигантските животни бързо изчезнаха в завоя на прохода, последвани от червенокожите. Сред трънаците и унищожените храсти останаха доста трупове и ранени бизони. Няколко индианци изостанаха, за да ги довършат с томаховките си, а други скочиха на земята и веднага се захванаха да режат опашки и да ги размахват победоносно. Вече бе безполезно да преследват бизоните тъй като наоколо имаше месо, достатъчно да изхрани хиляда души цели три седмици. Ако някои още не бяха прекратили преследването, то бе само от ловна страст или още поточно, от желание за разрушение. Един индиански главатар с бродирани мокасини от жълта кожа, украсени със скалпове облечен с нещо подобно на рубашка от боядисана кожа на лопатар, пристегната в кръста с колан, от който висяха две торбички с амулети, пристъпи към белите като носеше език от бизон. Бледоликите ловци получиха от Изгорения гръб вожда на Плоските глави, този подарък в знак на приятелство и в очакване да изпушат заедно лулата на мира.

– Благодаря, вожде – отговори Бени, който любезно прие подаръка.

– Там долу бизонското месо е в изобилие – продължи индианецът.
– Моите братя, бледоликите мъже ще получат своя дял.

– С благодарност ще го приемем.

– Оттатък това дърво отвъд прерията, се намират нашите вигвами, добре защитени от северния вятър: бледоликите ловци ще имат своята палатка там и сърдечно гостоприемство като уважавани и скъпи приятели.

– Ще дойдем, вожде – каза Бени. – Гостоприемството на Плоските глави ни е доказвано много пъти и аз никога не съм имал повод да се оплаквам.

Вождът поздрави с ръка и слезе отново в долината, където вече бяха дошли още стотина индианци, за да съберат цялото това месо – немного лесна операция, защото не всички могат да разрязват огромните животни. С ножовете си сваляха най-напред кожата. Тя не биваше да се поврежда, за да могат да получат повече от агентите на компаниите за

обработващи кожи. Остриетата потъваха в бизонската плът зад плешките и с неподражаема сръчност месото бе отделяно от огромните ребра. След като отвореха стомасите, влизаха смело сред тази кървяща маса и внимателно изваждаха вътрешностите на животните. Слагаха ги настрана, защото бяха предназначени за по-нататъшна обработка – от тях щяха да направят прерийни наденици. След това с томахаските разрязваха трупове на четири, струпваха месото на купища, а други индианци го товареха на многобройните коне събрани в края на дефилето. Бени, Армандо и другарите им бяха слезли, за да присъствуват на тази сеч.

– Каква сръчност!... – каза Армандо. – Нашите касапи са начинаещи в сравнение с тези.

– Нито един прерийен ловец не може да се сравнява с тях – отговори Бени. – Много работят, но са и големи лакомници и газии вечер ще види какъв пир ще направят с това месо.

– Кажете ми, Бени – внезапно попита Армандо, който се бе замислил за миг. – Наистина ли главите им са плоски? Перата, които носят, не ми позволявах да видя добре.

– Наистина са плоски, приятелю.

– Как получават тази деформация?

– По не твърде приятен начин, докато са малки деца.

– Може би по система подобна на китайската, която пречи на краката на девойките да растат? – попита Фалконе.

– Нещо подобно, господине След като се роди детето, майката поставя на челото му нещо като възглавничка от кора, която пристяга с ремъци към люлката и не я маха цяла година.

– Но това е истинско мъчение!

– Сигурно – отговори Бени. – Виждал съм много деца с превързани по такъв начин чела. Лицицата им изразяват постоянна болка, очите им са изхвъркнали от орбитите си, мускулите им са напрегнати, с пламнали бузи и стиснати устни. Казват, че изпитват само лека болка, но аз не вярвам, че е толкова безобидно, както го представят индианците.

– И след година челото наистина ли е съвсем плоско?

– Да, господине, и главата вече никога не може да придобие закръглена форма.

– Защо се обезобразяват по този начин?

– Защото някои вярват, че така стават по-красиви, а други по този начин искат да се различават от другите племена.

– Много ли са Плоските глави?

– Все още, и може да се срещнат дори и в околностите на

Ванкувър, по границата на британските владения с територията на Вашингтон, Съединените щати.

– Значи не е вярно, че червенокожите бързо намаляват – каза Армандо.

– В британските владения индианците все още са много на брой, защото имат на разположение безкрайни земи, където ловуват, но в Съединените щати работите не стоят така. Тук намаляват, повярвайте, дори от непрекъснатите войни, които водят помежду си, и поради злоупотреба с огнена вода, както индианците наричат уискито, което купуват от ловците от компаниите.

– Така е, Бени – потвърди Фалконе. – Според едно проучване през 1866 година червенокожите на териториите на Съединените щати са били около триста и шест хиляди, а през 1870 година двеста осемдесет и седем хиляди. Днес сигурно не са повече от двеста хиляди.

– Какъв стремителен спад! – възкликна Армандо.

– Типично явление, откакто белите започнаха да общуват с червенокожите – продължи механикът. – Много от племената, някога могъщи, са изчезнали след влизането им в контакт с бялата раса. Например дилауърите, които до преди няколко века можеха да изведат на бойното поле цяла армия, сега са не повече от няколко човека Манданите, мохиканите, племената крийк, които населяваха земите от устието на Мисисипи чак до Големите езера, са измрели от вариолата. Къде са племената на семинолите, смелите защитници на Флорида от американските нашественици, предвождани от генерал Джаксън?... Кой знае дали още е жив някой от тях?! А шестте племена от Канадските езера?... Идете и пребройте колко са останали от ирокезите и от алгонкинците, които храбро се сражаваха рамо до рамо с французите срещу англичаните в Канада? А какво стана с племената натшез?... Последните оцелели от тях продават зеленчуци по пазарите на Нови Орлеан, както и последните ирокези едва изкарват прехраната си, като карат канута по бързеите на Сан Лоренцо. И така Армандо, нашата раса винаги е била гибелна за другите и ще унищожи всички, освен една: жълтата

– Вина имат и индианците – каза Бени.

– Не твърдя, че нямат. Ако се бяха подчинили, ако се бяха отказали от тези ловни територии, където дивечът е на изчезване, и се бяха опрели на земята щяха да са още многобройни. Процъфтяват някои племена посветили се на земеделие. Например Алчните сърца са създали един вид много преуспяваща земеделска република. Също и чероките, които са основали свой вестник – „Феникс на чероките“, и дори имат

библиотека също чикасомите, чаактаките и някои други. Не мислете обаче, че индианците, затворени в резервати, увеличават броя си, напротив. Това бе само една надежда, защото те за шестдесет и повече години от сто хиляди, колкото бяха тогава днес наброяват едва петдесет. Някои филантропи мечтаеха дори да съберат индианците, разпръснати из Съединените щати, и да основат федерация на червенокожите, но скоро трябваше да се откажат от тази идея, защото по-многобройните племена дадоха да се разбере, че нито ще се смесят с другите, нито ще им се подчинят. „Искаме да живеем, както сме свикнали – казваха всички вождове с удивително единодушие. – Не ни говорете нито за резервати, нито за федерации, нито за обработване на земя. Оставете ни да отидем там, където са бизоните, и изпратете вашите белокожи да обработват земята. Ние препускаме през прериите на лов за лопатарии, мечки и бизони; не обичаме да правим друго.“

В този момент Изгореният гръб се приближи и прекъсна разговора им.

– Нека белите хора ме последват – каза той. – Събирането на месо-то привърши и жените от племето очакват завръщането ни край огньовете.

– Да вървим – каза Бени. – Ще имаме вкусен обяд.

Плоските глави вече бяха тръгнали, а отстрани се движеха конете, натоварени с огромни парчета кървящо още месо и с чудесни кожи, навити на рула, които трябваше да бъдат специално обработени, за да станат по-меки и да се запазят по-дълго време. Хора и животни бяха изпоцапани с кръв. Пера мокасина, дрехи, оръжие, гривии и опашки бяха обагрени в червено, сякаш всички бяха участвували заедно в жертвоприношение Бени и другарите му последваха вожда украсил мустанга си с бизонски опашки и огромни езици. Не след дълго излязоха на една широка поляна където индианци деряха кожата и режиха на парчета убитите животни. Други водеха каруци, препълнени с кървящи трупове и огромни купища месо. Прекосиха в галоп равнината и навлязоха сред няколко гористи хълмчета, над които се виеха стълбове дим. Чуваха се женски викове, детски писъци и кучешки лай, които показваха близостта на индианския лагер. Вождът, следван от група воини, чиито коне бяха окичени с езици и бизонски опашки, прекоси една долинка с многобройни поточета. В далечината по възвишенията се виждаха конниците, които се грижеха за общата сигурност. След това вождът се обърна към Бени, показа му една падинка, която като че ли се губеше между две огромни скални маси, и каза: – Лагерът.

XVII НЕОЧАКВАНАТА ОПАСНОСТ

Лагерът на Плоските глави, или Тилат Хеандо, както още се наричат тези индианци, бе разположен в края на една мрачна долина, която огромните колумбийски борове правеха още по-дива и зловеща. Състоеше се от стотина вигвами с конусовидна форма, построени от колове и бизонски кожи и обитавани от семейства, наброяващи общо шестстотин-седемстотин души. Когато вождът се появи, придружен от бледоликите и от воините, които носеха първите трофеи от големия лов, в лагера се разнесоха неопишуеми радостни викове. Мъжете жените децата, дори и кучетата се спуснаха към конниците оспорвайки си опашките и езиците, които веднага бяха сложени на огромните огньове запалени около лагера. Вождът слезе от коня и поведе гостите си към своята палатка – най-хубавата и най-широката, и ги накара да седнат пред един голям огън, върху който вече се печаха прерийни наденички и парчета бизонско месо. Старците на племето – седем или осем индианци, които поради възрастта си и получените през многобройните битки с Черните крака рани не взеха участие в преследването, вече се бяха събрали и внимателно наблюдаваха приготвянето на месото, което издаваше апетитен аромат. Вождът накара да раздадат на бледоликите метални чинии, закупени от ловците на компаниите или от форт Вермилон. Поднесоха им изпускащи пара късове месо в такова количество, че десет души не можеха да го изядат. Бени и другарите му, с изострен от миризмата апетит, окуражени от примера на вожда и на старите индианци, смело нападаха вкусните наденички от добре накълцани филе и езици, натъпкани в бизонски черва, преди това обърнати, за да може мазнината по тях да остане от вътрешната страна.

Изгорен гръб нареди отново да напълнят чиниите с планина от месо, печени езици, царевични питки и да донесат бутилки с лошо, но много ценено от индианците уиски. След като свършиха с храненето и лулата на мира обиколи всички, за да заздрави приятелството между бледоликите и червенокожите, преялият вожд се изтегна блажено на тревата, за да си почине от обилното хранене. Той покани и гостите да го последват, за да се подготвят за следващото ядене.

– Нека го оставим да почива, както му е угодно – каза Бени. – Не сме дошли тук да преживяме бизонско месо и да се тъпчем като

животни.

– Щом се събуди, пак ли ще започне да яде? – попита Армандо.

– Докато има прясно месо, тези индианци ще продължават да го поглъщат с животинска ненаситност, дори с риск да се пукнат.

– Няма ли да си оставят запаси?...

– Една част ще изсушат, за да го направят на пемикан, но дотогава тези купища месо ще намалеят доста.

– Толкова ли са непредвидливи?

– Не се грижат за утрешния ден, приятелю. Напротив, през голямата част от годината гладуват, защото много често дивечът е малко или изобщо липсва.

В този миг се чу глухо барабанене, придружено от монотонно и тъжно припяване от един вигвам в края на лагера, чиито бизонски кожи бяха несръчно изрисувани в червено и черна.

– Какво става там? – попита Бек. – Да не би да танцуват?

– Не – каза Бени. – Не виждате ли жреца на племето, който се е отправил натам?

– Жрец! – възкликна Армандо. – Бих казал мечка!

– Наистина прилича – отговори каубоят, смеейки се. Един индианец, покрит с Огромна кожа от сива мечка, чиято муцуна покриваше главата и голяма част от лицето му, украсена с жаби, змии, опашки от прерийни вълци, еноти и бизони, бързаше към вигвама, следван от група викащи жени и няколко мъже, които яростно удряха по барабаните.

– Там има умиращ – каза Бени. – Вероятно някой е на-ранен от бизон.

– Жрецът ще може ли да го излекува? – попита Армандо.

– Уверявам ви, че след няколко минути нещастникът ще бъде мъртъв.

– Защо? – попита Фалконе.

– Защото тези магьосници имат такъв метод на лечение, че могат да пратят на оня свят дори и здрав като бик човек.

– Може би ги бият?...

– По-лошо, Армандо. Цялото умение на тези самозвани лекари се състои в това да натикат в устата на умиращия едно бяло камъче. След това грубо натискат костите и гърдите на нещастника, като му казват, че това камъче е лошият дух, който иска да го умори.

– По-далеч от такива доктори!... – каза Бек.

– А ако след изваждането на камъчето болният умре? – попита механикът.

– Толкова по-зле за него. Жрецът никога не се признава за виновен, затова бърза да каже, че някой зъл дух тайно се е вселил у болния.

– Какви измамници!... – възмути се Армандо.

– Друг начин да прогонят злото е да накарат някого да се качи върху вигвама и да вика с цяло гърло, като едновременно бие силно по барабана. Плоските глави най-чистосърдечно вярват, че този шум плаши злия дух и го принуждава да бяга.

– А вярват ли в по-добър живот след смъртта? – поинтересува се Фалконе.

– Да – отговори Бени. – Добрите и смелите, които не са загубили скалповете си, отиват в плодородните поля на Големия дух, населени от бизони и всякакъв дивеч; лошите пък са осъдени за известно време да обитават снежни пустини и да страдат от глад и студ. След като изтърпят това наказание за опре делен брой години, известно време се превръщат в животни и най-после им се дава право да си починат в полята на добрия Маниту.

– Значи вярват в прераждането на душите?

– Така изглежда, господине. Знам, че Плоските глави почитат бобрите.

– Но каква е причината?

– Вярват, че тези животинчета се индианци, осъдени да бъдат бобри не знам за какви прегрешения, извършени преди векове.

– И скалпираните ли не отиват в големите прерии? – понита Армандо.

– Не – отговори Бени. – Големият дух отблъсква с презрение всеки воин, който му се представи без коса и ако не му поднесе скалпа на неприятеля, който го е скалпирал.

След обилния обяд те си почиваха и разговаряха, а индианците заситили глада си, бяха образували големи кръгове и разгорещено споряха, пушеха отличен тютюн с лули и изпразваха една след друга бутилките огнена вода. Жените с помощта на децата продължаваха да пеят огромни парчета бизонско за всички и по повод големия улов не правеха никаква икономия. Четиримата видяха, че вождът и старците продължаваха блажено да похъркват и отидоха да посетят различните групички. Навсякъде ги посрещаха чистосърдечно и с почтително гостоприемство. Знаеха, че ги покровителствува тотемът на племето и от страх да не обидят тези чувствителни хора приемаха да изпият чашите с огнена вода, която изгаряше дори и гърлото на стария прерийен скитник. Към три часа, когато Изгорен гръб и старците се събудиха, сякаш че по

команда групичките се разтуриха и всички заедно се отправиха към обширно оградено място, в центъра на което бе забит кол с човешки бой. Най-добрите воини на племето, окичени с пера от див пуяк, бизонски опашки, сребърни и медни гривни, дрехи от кожа на лопатар, боядисана в жълто, и мокасини, украсени с ресни и бродерии, вече се бяха събрали там с оръжието си в ръка: ножове, томахавки, стрели и пушки от всякакъв вид и калибър. Осем барабанисти започнаха да думкат някакъв марш – тъжен и много бавен отначало, който по-късно щеше да стане главозамайващ.

– Това ли е танцът на кучето? – обърна се Армандо към Бени.

– Да – отговори той. – Това е един много важен обред, защото танцуващите се заклеват да си помагат в битките с предано приятелство.

– А какво значение има кучето?...

– Нима това животно не е символ на верността?

– Така е Бени.

– Ще видите после, че и кучетата ще участвуват.

– Ще танцуват ли?

– Да, но тяхната участ не е за завиждане – отговори каубоят, като се смееше – Горките животни ще са по-доволни, ако господарите им не ги включат в танца.

По команда на вожда, който се бе настанил върху един бизонски череп, а от двете му страни бяха застанали жреците на племето, воините се наредиха в четири колони и започнаха танца си, подскачайки и пеейки около кола. Това бяха безпорядъчни движения напред и назад. Скоро обаче всички, като че ли обхванати от неочакван изблик на гняв, се разделиха на две групи и се нахвърлиха един срещу друг, като крещяха с пълно гърло и размахваха яростно оръжията си. Барабаните биеха все по-силно и по-силно. Танцьорите се нападаха заплашваха се нахвърляха се един върху друг и отстъпваха със същата скорост, изпразваха пушките си с голяма вероятност да се ослепят, стреляха със стрели, хвърляха томахавките, но изключително умело избягваха ударите. Вьодушевната публика не можеше да стои спокойна Мъже, жени и деца крещяха и се суетяха около тях. Дори вождът бе станал прав, стискаше в ръка томахавката си, сякаш всеки момент ще се хвърли в ръкопашен бой. Възбудени от битката воините започнаха да се нараняват. Двама или трима улучени от томахавки, паднаха на земята облени в кръв, и бяха изнесени извън ограденото място. Вождът обаче разбра навреме, че воините му водят сериозна борба, и за голямо неудоволствие на всички накара музиката да спре. Възбудени от огнената вода бойци донесоха в

заграденото място едно едро космато куче. Горкото животно сигурно предчувствуваше тъжния си край, защото лаеше скръбно и силно се съпротивляваше. Двата жреци се хвърлиха отгоре му като стрели, убиха го с два мощни удара на томахавите си, изкормиха го, извадиха сърцето и още топло го забиха на върха на кола. Воините се строиха, а музикантите започнаха да удрят своите барабани, извличайки все по-остри и монотонни звуци. След кратка реч за приятелството, произнесена от вожда бойците подновиха танца си около кола върху който още туптеше сърцето на горкото куче. Когато минаваха близо, те го подушваха близваха го и показваха силно желание да захаят този къс сурово месо. След това продължаваха танца, като крещяха и размахваха оръжията си. Изведнъж един от тях, може би най-добрият воин на племето, се хвърли към кола отхапа парче от сърцето, подскочи назад и го глътна с голямо удоволствие. Последва го друг, втори, трети и така докато се изредиха всички.

– Ух!... – промълви Армандо. – Да ядеш кучешко сърце!

– О, по-късно ще изядат и тялото, уверявам ви. Когато индианците привършат запасите си, слагат в тенджерите кучетата си и ги изядат без никаква погнуса.

– Свърши ли танцът? – попита Фалконе.

– Има още време ще изкормят още кучета, но... къде е вождът, не го виждам тук?...

– Вероятно е отишъл да изяде някое хубаво парче бизонско – каза Бек. – Сигурно ще го предпочете пред дивото кучешко сърце

– Можеше да ни покани – каза Бени. – Засега да ги оставим и да отидем да вечеряме.

Тъкмо се канеше да се отдалечи от индианците, когато усети, че две силни ръце го хванаха и го повалиха на земята.

– Ооо!... Какво означава това?... – развика се той.

Десет-дванадесет от най-яките индианци се хвърлиха върху четиримата бледолики и ги обезоръжиха, преди да успеят да хванат оръжието си. Бени се обърна назад и като видя да повалят и другарите му, изкрещя:

– По дяволите!... Какво може да означава тази измяна!... Долу лапите, мошеници!...

– Бени!... – крещеше Армандо, който напразно се опитваше да се съпротивява. – Ние сме предадени!

Танцът бе грубо прекъснат от този неочакван инцидент. Публика и танцьори се впуснаха към дванадесетте индианци, които с ласо за

ловене и опитомяване на прерийни мустанги завързаха здраво белите. Не само Бени и другарите му бяха изненадани от това неочаквано нападение, а и воините взели участие в танците. Те се питаха един друг каква е причината за връзването на тези мъже допреди малко почетни гости на техния вожд. Дванадесетте индианци, които явно се бяха подчинили на заповед на вожда, без да отговарят нито на едните нито на другите взеха четиримата задържани и тичешком прекосиха лагера. Занесоха ги, хвърлиха ги в големия вигвам и застанаха отвън да пазят, за да не влезе някой.

– По дяволите! – извика Бени, който още не бе дошъл на себе си от изненада – Дали вождът не е полудял? Какво означава това грубо нападение?

– Дали не сме го обидили неволно? – попита Фалконе – Не мога да си обясня тази промяна

– Не е възможно!

– Да не би да искат да ни откраднат оръжието? – попита Бек.

– Не мога да повярвам – отговори Бени. – Плоските глави винаги са били лоялни и никога не са изневерявали на законите на гостоприемството.

– Дали не ни смятат за врагове?...

– Не Армандо, защото не са воювали с белите. Нещо повече винаги са били в отлични отношения с ловците от фортовете на Вермилон, Врангел и Провиденца. По...

– Какво ви става Бени? – попита Армандо.

– Подозирам нещо.

– Какво? – попитаха всички.

– Забравихте ли Шарената опашка?...

– Твърдоглавия индианец?...

– Да приятели!... Може да се лъжа, но мисля, че този пошурял индианец има пръст в тази работа.

– Мислите, че вече ни е настигнал? – попита Фалконе.

– Не бих се учудил, ако сега е тук.

– Големите кореми приятели ли са с Плоските глави?

– Съюзници, господине.

– И вие мислите, че този хитрец е дошъл тук, за да ни вземе от вожда на Плоските глави?

– Подозирам.

– И той е способен на такава измяна?

– Ще видим, господине. Не сме хора, които лесно ще се оставят да

бъдат скалпирани.

– По дяволите! Ако се освободя отново, можеш да се погрижиш за душата си, Шарена опашке!...

– Ако Изгорен гръб ни освободи – каза Армандо.

– Като разбере за какво се отнася и кой е Шарената опашка, ще ни оправдае Индианците каквото и да се говори по техни адрес по душа са честни и винаги са зачитали гостоприемството.

– А!... Ето го вожда!... Добре дошъл!

Главатарят на Плоските глави повдигна едната завеса на палатката и влезе следван от седем старци от племето и един жрец. Лицето на индианеца бе много мрачно, а погледът му издаваше близка заплаха. Седна срещу Бени, а другарите му се наредиха в кръг. След като гледа няколко мига затворниците, каза със строг глас:

– Братя мои, белите мъже изпушиха с нас лулата на мира, но Изгорен гръб бе измамен, а ако знаеше това по-рано, по-скоро щеше да натроши тази лула, която от векове се пази в моето племе и да разпръсне на вятъра тютюна.

– Спокойно, вожде – каза Бени. – Обясни ми преди това как сме те измамили. Допреди няколко минути бяхме твои гости. Какво те накара да ни смяташ за врагове, нас които винаги сме били приятели на червенокожите?...

– Ти излъга – отговори Изгорен гръб – Един човек, който дойде от южните земи, от бреговете на Малкия роб ни донесе вестта, че сте врагове на Плоските глави и че преди няколко седмици сте пушили лулата на мира с Черните крака – нашите смъртни вековни врагове.

– Ах! – извика Бени, без да губи спокойствието си. – Така ли се говори? Е добре вожде и вие старци, чуйте ме и аз ще ви накарам да разберете колко нечестно сте измамени от Шарената опашка, воин на Червения облак, вожда на Големите кореми.

XVIII ДВУБОЯТ

При тези думи, произнесени много сериозно, но и с лека ирония, Изгорен гръб и старците произнесоха едно Аха!..., което изразяваше донякъде съгласие, донякъде учудване. Може би ги изуми фактът, че белият човек говори за Шарената опашка, защото би трябвало да не знае името на индианеца, дошъл от юг, след като все още не бе го видял. Бени почака да премине изненадата им, после отново заговори:

– Аз и другарите ми дойдохме тук като честни приятели и приехме гостоприемството, оказано ни от вожда Изгорен гръб, защото знаем, че Плоските глави никога не са воювали с прерийните ловци. Вярно ли е това, или не?

– Вярно – отговориха в хор индианците.

– Шарена опашка ни е обвинил, че сме приятели на Черните крака и че сме пушили с вашите вечни врагове лулата на мира. Учудвам се как Изгорен гръб и неговите съветници, които се славят като най-мъдрите бойци на племето, са могли да повярват, че бледоликите мъже ще имат смелостта да се оставят в ръцете на техните неприятели, когато можеха да откажат предложеното им гостоприемство и да се отдалечат. И още успял ли е някой бял да влезе в някакви отношения с племето на Черните крака, без да остави в ръцете на тези жестоки индианци скалпа си? Не Изгорен гръб!... Не старейшини!... Вие сте изиграни от един отмъстителен индианец, който от петнадесет дни упорито ни преследва от бреговете на Малкото Робско езеро чак дотук. Никой от нас не познава Черните крака, никой от нас не е пушил с тях лулата на мира, както и никой от нас не е стъпвал по техните ловни полета.

– Ние идваме от юг, никога не сме посещавали тези места.

– Добре – каза вождът и изгледа старейшините като че ли търсеше подкрепата им – Моят бял брат говори добре а аз смятам, че е и честен, но ще ми каже ли защо воинът на нашия съюзник Червен облак го преследва така упорито и защо го мрази.

– Защото Шарената опашка бе мой пленник. Погледни този мъж и този младеж, вожде Те идват от далечна страна, където изгрива слънцето, оттатък Голямото Солено езеро, за да се отправят на север, където ги очакват. Никога преди не бяха виждали червенокожи хора, следователно не биха могли да бъдат техни врагове Е, добре една нощ воините на

Червеният облак с измама нападнали тези нещастници, убили другарите им, откраднали конете и ограбили каруцата им. Искаш ли доказателство за коварството за Големите кореми?... Погледни!...

Бени с бърз жест свали баретата от енотова кожа, която покриваше главата на механика, и показа на вожда и на останалите черепа, скалпиран жестоко и със следи от незараснали рани.

– Виждаш ли? – попита той.

– Истина е – отговори Изгорен гръб – Този човек е скалпиран, въпреки че Голямата майка на белите забранява на червенокожите воители да осакатяват по този начин нейните поданици. Червеният облак не е удържал своите обещания и е постъпил лошо.

– Аху! – извикаха в хор старците и по този начин се съгласиха с думите на вожда.

– Възмутен от този факт, аз взех под закрилата си моите бели братя и започнах отчаяна борба, за да ги спася, подпомогнат от другаря си, който присъствува тук. Трябваше обаче да бягам, след като загубих повече от двеста животни, поверени ми от един богат животновъд от Едмънтън.

– А Шарената опашка защо те преследваше?...

– Закле се да ме скалпира, защото бе мой пленник за двадесет и четири часа.

– Разбирам – отговори вождът.

– Вярваш ли сега, че съм приятел на Черните крака?

– Не, дори и преди не вярвахме, защото знаем колко много тези индианци мразят белите хора.

– Ще ни освободиш ли тогава?

– Да, но... а Шарената опашка?

– Изгони го от своя лагер.

– Ще се върне в племето си и ще каже на Червеният облак, че сме лоши съюзници, а ти знаещ, че Големите кореми са доста по-силни от нас.

– Това ли те притеснява? Вожде, между мен и Шарената опашка съществува дълбока омраза, която може да бъде заличена само със смъртта на един от двамата.

– Бени, какво искате да правите? – попита Фалконе.

– Оставете ме да се изкажа господине. Ако не се отървем от този мошеник, някой от нас ще загуби скалпа си.

– Искате да предизвикате Шарената опашка?

– Да, господин Фалконе.

– А ако ви убие?...

– О!... Не се страхувайте!... Аз ще унищожа този негодник.

– А аз съм готов да отмъстя за Бени, ако се наложи – каза Бек.

– Аз също – намеси се и Армандо.

– Надявам се, че няма да стане нужда, приятели. Разчитам на безпогрешната си карабина. – И като се обърна към вожда, каубоят продължи: – Ще кажеш на Шарената опашка, че го предизвиквам на двубой в открито поле с пушка или с нож.

– Ти си смел – отговори вождът, – а аз обичам смелите хора. Да ти ще се биеш с воина на Червения облак и каквото и да се случи, ние, въпреки че сме съюзници на Големите кореми, няма да се намесим. Казах!...

Индианецът стана и излезе, последван от старейшините, които изглеждаха удовлетворени от това разрешение, обещаващо прекрасно зрелище, много ценено от тези диви воители.

– Бени – каза механикът, когато останаха сами, – наистина ли искате да заложите живота си срещу този на Шарената опашка?

– Това е единственият начин да се отървем от него. Знайте, че Големите кореми са съюзници с много племена и ние бихме могли рано или късно да бъдем нападнати неочаквано и скалпирани. Плоските глави никога не са били врагове на белите; но подобно нещо не може да се каже и за другите племена, през чиито ловни полета ще трябва да преминем.

– Чуйте ме, Бени. Скалпираният съм аз, значи имам по-голямо право да премеря сили с Шарената опашка. Затова оставете на мен да се справя с него. Аз съм добър стрелец и не се страхувам.

– Не, господине – отговори каубоят решително. – Вие сте водачът на експедицията и не можете да рискувате живота си в битката срещу този негодник. От друга страна, вие не познавате всички хитрости на индианците и той ще има предимство.

– Истина е – потвърди Бек.

– И така, оставете на мен и ще видите, че куршумът ми, ако друг път не е стигнал до целта днес ще уцели.

Този благороден спор, който можеше да продължи безкрайно, бе прекъснат от завръщането на вожда.

– Последвайте ме – каза той, след като преряза връзките, с които още ги държяха като пленници. – Шарената опашка ми каза, че е готов да се бие с Големия ловец.

– Вие чухте – каза Бени на Фалконе. – Аз съм този, когото в очаква.

Навън стояха мустангите им със завързани към седлата пушки и

един ескорт от петдесет индианци в пълно бойно снаряжение Сред тях Бени забеляза Шарената опашка, въоръжен с уинчестър, томахава и нож, възседнал прекрасен бял мустанг, вероятно даден му от Изгорен гръб. Като съзря смъртния си враг, индианецът го изгледа с очи, които хвърляха мълнии, размаха томахава си и извика:

– Ще имам скалпа ти, Голям ловецо!...

Каубоят повдигна рамене и не сметна за нужно да отговори. Вождът даде сигнал и колоната препусна към единия край на долината, за да отиде в прерията. Бени, отдавна свикнал да рискува кожата си срещу индианците бе спокоен. Приказваше си с другарите си, шегуваше се и дъвчеше голям къс тютюн, без да удостои дори и с поглед Шарената опашка, който, от своя страна, не го изпускаше от поглед дори за миг, сякаш се страхуваше да не избяга В края на долината срещнаха цялото племе. Старци, жени и деца научили за двубоя между воина на Червения облак и белия мъж, се бяха втурнали вкупом към прерията, за да не изпуснат кръвопролитното зрелище. Като ги видяха всички нададоха приглушени възгласи, без обаче да показват симпатия нито към единия, нито към другия, въпреки че борбата трябваше да се решава между червенокож и бледолик. За битката бе избрана една хубава тревиста равнина без издатини, с площ около четвърт квадратна миля, заобиколена с високи горички от борове и брези. Плоските глави застанаха от едната страна като се струпаха в края на гората. Ескортът се разположи наоколо, за да предотврати бягството на някой от противниците и да не допусне намесата на племето или приятелите. Вождът се обърна към Шарената опашка и Бени и каза:

– Полето е ваше!

Каубоят отиде да стисне ръцете на другарите си, каза им да запазят пълен неутралитет по време на битката, за да не си навлекат гнева на цялото племе внимателно огледа ремъците на седлото и юздите след това пришпори енергично мустанга и се отдалечи.

– Страх ме е за него – каза Фалконе на Бек. – Знам, че е смел, но този индианец е способен на всичко.

– Не се страхувайте за Бени – възрази мексиканецът с усмивка – Не за пръв път предизвиква индиански воители, доказали своите качества, и ги побеждава. От своя страна Шарената опашка поне за момента ще се бие почтено, уверявам ви, защото Плоските глави няма да му позволят да прибегне до клопка.

– А ако Бени бъде убит?...

– По-късно ще отмъстим за него, но не се страхувайте. Бени държи

на косата си и ще я защитава храбро.

Каубоят препусна на юг, а Шарената опашка се отправи на север, като яздеше със заучена гордост белия мустанг. Първият изглеждаше спокоен и решителен. Индианецът също, въпреки че червенокожите бяха лоши стрелци, и може би не разчиташе много на пушката си, а повече на томаховката – това прочуто оръжие, което хората от неговата раса могат да хвърлят безпогрешно на разстояние тридесет и дори четиридесет крачки. Като стигнаха края на гората, двамата се обърнаха бързо кръгом и хванаха пушките си. Вгледаха се един в друг, за да определят разстоянието помежду си, после пришпориха бързо конете. Разделяха ги деветстотин-хиляда метра, но те можеха да бъдат преодолені бързо с пъргавите коне.

Приглушените възгласи на племето бяха заменени от дълбока тишина: всички следяха двамата бойци, които препускаха, приведени над гърбовете на конете, стиснали оръжието си. Армандо, и чичо му дори не дишаха, Бек спокойно пушеше цигарата си. На триста крачки Бени изведнъж смени посоката и насочи мустанга си през прерията Ловецът искаше да бъде сигурен в попадението си. Страхуваше се, че ако стреля фронтално, може да улучи главата на белия кон, зад който се криеше индианецът, и възнамеряваше да стреля отстрани. Щом го видя да минава от дясната страна, Шарената опашка вдигна пушката и я изпразни от разстояние двеста и петдесет метра. Победоносният вик на каубоя му извести, че не бе улучил целта.

– А!... А!... – извика Бек, като хвърли цигарата – Знаех си, че индианецът няма да улучи.

Бени, отгървал се като по чудо, веднага се изправи на седлото и се прицели в индианеца, който в този момент премина отстрани в луд галоп. Пушката му замръзна за миг, после куршумът излетя.

– Мълнии! – възкликна побледнял Бек. – Не улучи!... Наистина В този върховен момент безпогрешният ловец не уцели противника си. Онзи, като видя, че е на прицел, с една изключителна маневра присъща на хората от неговата раса, се отпусна от другата страна на коня, вкопчен в гривата само с една ръка. Така избягна куршума в момента, когато той прелетя над седлото.

– Не улучи! – извикаха на свой ред Армандо и чичо му, които не вярваха на очите си.

– Да – отговори Бек. – Това трябваше да се очаква от хитрец като Шарената опашка.

– Струва ми се, че Бени не е разтревожен.

– Имат още куршуми, Армандо – каза мексиканецът. – Ако Шарената опашка е жив, малко му остава.

– Стига да не повтори играта.

– Бени ще внимава.

След първите си неуспешни изстрели двамата конници продължиха за няколко минути своя бяг, но скоро се върнаха със заредени пушки. Този път Бени не се хвърли срещу противника си с предишната разпаленост. От време на време възпираше коня и явно търсеше удобен момент за един майсторски изстрел. И Шарената опашка бе по-предпазлив. Хитрият дивак така добре се бе сгушил зад врата и главата на коня, че не излагаше нито сантиметър от тялото си и се стремеше винаги да е срещу противника, за да не бъде ударен отстрани. Като видя, че Бени отново тръгва срещу него, той увисна отстрани, хванал се само с една ръка за гривата, и с един крак в стремето, за да се прикрие. После бързо седна на седлото и вдигна пушката. Победата трябваше да бъде негова, но не бе разчел пъргавината на каубоя.

Бени възпря коня си с рязко дръпване на поводите, накара го да се наведе почти до земята, с яростно пришпорване го вдигна и го принуди да се изправи на задните си крака.

Тази смела маневра го спаси. В момента, когато мустангът, полудял от ударите на шпорите, се вдигна нагоре, индианецът стреля. Горкото животно, ударено в гърдите, изцвили от болка и падна.

Всички помислиха, че и каубоят е ранен от същия куршум, но останаха излъгани. Преди още конят да се сгромоляса, Бени с чудесно превъртане скочи на земята. Да възстанови равновесието си, да се прицели и да стреля, бе въпрос на един миг. Точно в този момент Шарената опашка, галопирайки яростно, мина пред него на разстояние само сто и двадесет крачки. Изстрелът бе последван от вик, на който отговори ехото на лудото – ура, изкрещяно от Бек. Уцелен в челото, индианецът падна върху коня си, като продължи да стиска шията на животното. Кръвта му пръскаше по тревата. Остана така, докато мустангът направи десет-дванадесет крачки. С отчаян жест разпери ръце, падна тежко на земята и остана там неподвижен.

Вождът, Бек и двамата златотърсачи се спуснаха през прерията към Бени, който изглеждаше повече загрижен за смъртта на коня си, отколкото за неприятеля си.

– Ти си храбрец – му каза Изгорен гръб.

– Благодаря – отговори Бени.

– Скалпът му ти принадлежи.

– Не знам какво да правя с него.

– Може да послужи на другаря ти, който е оставил своя в ръцете на Големите кореми. Големият дух с удоволствие ще го приеме във великите небесни полета.

– Нашият Голям дух не желае скалпове.

– Тогава ще бъде мой.

Вождът извади ножа си, бавно се приближи до Шарената опашка, направи около черепа му една дълбока резка, която да пререже кожата, хвана дългата коса и силно я дръпна към себе си. Вдигна отвратителния кървящ трофей, погледна го няколко мига с удоволствие и си отиде, мърморейки си:

– Ще послужи за украса на мокасините, които бродира дъщеря ми!...

XIX КАНАДСКИ ЕЛЕНИ

На следващия ден Бени и другарите му напуснаха племето на Плоските глави, отгървали се от упорития отмъстителен индианец. Бяха нетърпеливи да стигнат до голямата верига на Скалистите планини. Доволен от прекрасния скалп на Шарената опашка, а така също и за да покаже възхищението си от храбростта на каубоя, Изгорен гръб им даде много храна и преди всичко изсушено месо и пемикан. На победителя подари белия мустанг, останал невредим след сражението – едно прекрасно и смело животно, което достойно можеше да замени убития кон. Като напуснаха долината, четиримата конници, следвани от двата коня, натоварени с провизиите и инструментите, завиха на изток, прекосиха голямата равнина, затворена между Черната река и изворите на Мирната река. Преходът бе направен за четири дни и мина без лоши срещи. На петия ден достигнаха до първите разклонения на Скалистите планини, чиито високи върхове, покрити още със сняг, се простираха докъдето стига поглед на север и на юг. Тази огромна верига, най-голямата в Северна Америка, се съединява с Кордилерите, а започва от Аляска. В началото е доста ниска и вместо планинска верига по-скоро представлява серия от непрекъснати хълмове, които колкото повече слизат на юг, толкова по-бързо придобиват гигантски измерения.

Уморени от четиридневното препускане, нашите приятели не искаха да изтощят до краен предел конете, на които разчитаха, за да стигнат по-бързо. Доста път ги делеше от англо-американската граница. Решиха да отдъхнат някой и друг ден и да се снабдят с малко прясно месо. Направиха си лагер в покрайнината на едно хубаво ждрело, което навлизаше между възвишенията на голямата верига. Местността беше богата на вода и горички, пълни с дивеч. След като се нахраниха Бени и неговият неразделен приятел, младият Армандо, взеха боеприпаси и напуснаха лагера. Те повериха охраната на Фалконе и на мексиканеца и поеха по височината решени да не се връщат с празни ръце. Видяха един поток, вероятно приток на Черната река и решиха да се изкачат по десния му бряг с надеждата да ударят някой голям лебед или някой белоглав орел, ако не намерят друг дивеч. Бреговете на реката бяха гористи, но растенията не бяха толкова гъсти и преходът не бе труден. Около час двамата ловци вървяха мълчаливо и предпазливо заобикаляха дърветата, за да не

изплашат дивеча. Изведнъж от края на долината се чу продължителен вой.

– Вълците! – възкликна Армандо. – Животни, които не ни вършат работа така ли е Бени?

– Да, но ще ни предоставят месото на дивеча, който преследват – отговори каубоят, след като се послуша.

– Според вас преследват някакво животно?

– Иначе посред бял ден нямаше да вият така. Не чувате ли как воят им ту се отдалечава, ту се приближава?

– Наистина Дали не преследват някой бизон?

– О! Бизони тук?! Те не напускат големите прерии.

– Тогава сигурно лопатар или планински овен?

– Мисля, че става дума за нещо друго – каза Бени, който от минути внимателно наблюдаваше няколко върби.

– Някое по-голямо животно?

– Канадски елен.

– Какъв е той?

– Много по-голям от обикновените.

– И по какво съдите?

– По клоните на тези върби, останали без пъпки скоро, защото сокът все още сълзи.

– С тези пъпки ли се хранят?

– Да Армандо... Ех!... Воят приближава към нас. Може би канадският елен се движи насам, за да се спаси чрез плуване.

– Добри плувци ли са?

– Могат да преминат и най-широките реки, без да се удавят.

– А вълците не ги ли следват във водата?...

– Хм!... Ще си помислят малко, преди да вземат такава баня. Тох!... Не чувате ли, воят все повече приближава?

– Дали вълците са много?

– Глутница.

– Значи не са страшни. Надявам се. Да влезем сред тези диви лешници и да видим дали наистина е някой канадски елен или лопатар, който яде дърветата.

– Ето още едно животно, което не познавам.

– По на север ще срещнем цели стада. Чувате ли? Вълците вият още по-силно, а това означава, че настигат плячката си.

Двамата се скриха сред лешниците около огромен бряст и зачакаха появата на преследваното от вълците животно с пръст на спусъка.

Воят на вълците приближаваше. Очевидно горкото животно, елен или лопатар, вместо да се движи в права линия, променяше посоката, за да спечели малко преднина или търсеше позната пътека, която да го изведе на брега на реката – единственото място, където можеше да избяга от зъбите на упоритите преследвачи. Не бяха минали и петнадесет минути, когато Бени чу бясно препускане сред гората придружено от силно шумолене на листака.

– Ето го!... – извика той и се изправи бързо.

Беше едно прекрасно животно с елегантни и изящни форми много високо, с кафяво-червеникава гъста козина. Главата му бе украсена с разклонени рога в сивкави оттенъци и кадифен отблясък. Те изглеждаха направени по-скоро от някаква ципеста материя, а не от кости. С изключителна пъргавина и грация еленът изскочи от един гъсталак и се насочи към тревистата равнина. Горкият, сякаш в този последен скок бе изразходвал и последните си сили, защото веднага се спря с наведена глава и протегнати рога. Бе потънал в пот и кървава пяна, очите му бяха разширени от страх и дишаше тежко. Краката му трепереха като че ли всеки момент ще се подгънат.

Веднага след него се появи огромен сив вълк с настръхнала козина и отворена уста, от която се подаваха остри и дълги зъби. Не се стъписа от заплашителната поза на нещастния елен, а се хвърли с голям скок върху него и го захапа за врата с победен вой.

– Ах!... Подлец!... – изкрещя Бени и се надигна побеснял.

От храстите проехтя изстрел и вълкът, ударен в главата се претърколи на земята сякаш поразен от гръм. За съжаление тази помощ дойде много късно. Животното бе паднало на земята и издаваше жален рев, а от разкъсаното му гърло бликаше кръв. Останалите вълци също се приближаваха. Не се уплашиха от смъртта на другаря си и от страхотния изстрел, а яростно се нахвърлиха върху елена, като се вкопчиха в него от всички страни и го покриха с телата си.

Армандо и Бени изскочиха от храстите. С точни изстрели убиха още два звяра и смело се спуснаха към гладната glutница, като удряха наляво и надясно с прикладите на пушките. Вълците най-после усетиха присъствието на хората, които трошаха глави и ребра. Те се отдалечиха бързо, като се зъбеха и ръмжаха. Най-едрият от тях не искаше да остави плячката без съпротива и се хвърли към каубоя, като се опита да достигне гърлото му, но получи такъв удар, че отхвъркна на десет крачки с пречупен гръб

– А!... Отвратителни лакомии!... – изкрещя Бени. – Осмелявате се

да ми се зъбите?... Ще си го получите!...

Последваха един след друг пет револверни изстрела, които повалиха още две животни. Това накара другите бързо да се отдалечат с подвиги между краката опашки.

– Горкото животно! – каза Армандо, който се бе навел над елена. – Веднага са го одрали. Тези лакомници имат стоманени зъби! Защо канадският елен не се е защитил с рогата си?

– Защото рискува повече да навреди на себе си, отколкото на враговете си.

– Бих казал, че са от сиво кадифе набраздено от червеникави вени.

– Това са ципести рога, през които преминават кръвоносни съдове, и много често, вместо да го защитават, са истинска беда за горкия елен. Ако го удариш с голяма тояга, има опасност да му причиниш такива рани, че да умре.

– Значи му служат само за украса?

– Не, Армандо. През есента ципите падат и вътрешността става толкова здрава, че може да съперничи на костите. Но през януари и февруари рогата падат и тогава животното остава беззащитно пред вълците и другите зверове. През есента обаче използва рогата си и се защитава много храбро. По това време мъжкарите влизат в истински битки помежду си.

– Хубаво ли е месото им?

– Хм!... Малко е жилаво, но е много хранително. Най-вкусната част е езикът и затова ще се задоволим с него за момента Другото ще оставим на вълците.

– Те очакват трупа, Бени. Не виждате ли, че ни следят.

– Ах, да!... Е, ние пък ще ги накараме да си заслужат това месо.

– Как?...

– Сега ще видите – отговори със смях каубоят.

Той хвана своя ловджийски нож и с майсторски удар разпори корема на горкия елен. Отворът бе толкова голям, че вътрешностите се изсипаха веднага.

– Идете да ги измиете – каза на Армандо.

– Искате да ги ядете?...

– Нямаме нужда от тях – отговори ловецът. – Ще уплашим с тях вълците.

– Шегувате ли се Бени?...

– Послушайте ме и ще видите.

Младежът взе купчината черва и ги завлече до една малка

локвичка. Натопи ги, за да влезе вода вътре. Ловецът се доближи до едно дърво и отрязва клон. С шомпола на пушката избута сърцевината му – операция, която не бе трудна, защото тя бе хлъзгава, и направи малка тръба. Извика Армандо, който бе приключил с миенето.

– Завържете края на едно черво с някаква връв – каза каубоят.

– Готово.

– Отлично, пригответе се, когато ви дам знак, да го върже те и от другата страна.

Каубоят се захвана да надува червата с приготвената от него тръбичка. Те бързо се разширяваха и заизвиваха, но Бени продължи дотогава докато започнаха да изглеждат така сякаш ще се пукнат от съгъстения въздух. По даден знак Армандо стисна другия край и здраво го завърза.

– Ето едно прекрасно плашило за вълците – каза ловецът, като се смееше.

Взе надутите черва и ги закачи на един нисък клон над трупа на елена. Те се полюшваха на вятъра, като блестяха на слънчевите лъчи. Вълците стояха все още наблизко в очакване хората да си отидат, за да се нахвърлят лакомо върху голямата плячка. Те започнаха да ръмжат и да вият яростно.

– Страх ги е – каза Бени.

– От това черво ли? – попита учуден Армандо.

– Уверявам ви. Заради това черво дълго време няма да посмеят да се доближат до елена. Когато ние ловците искаме да спасим улова си от вълците зъби, правим това и винаги сме сигурни, че при връщането ни ще го намерим непокътнат. А сега скъпи ми Армандо, да се връщаме в лагера, за да закусим.

С няколко удара Бени разряза гърлото на елена, взе езика и го окачи на цевта на пушката. Тръгнаха. Искане да огледат околностите и затова вместо да вървят по същия път, двамата ловци започнаха да се изкачват по едно ждрело, което според техните сметки трябваше да ги заведе точно в лагера. Криволичейки, то пресичаше Скалистите планини и бе по-диво и по-непроходимо от първото. Тук растяха огромни ели и борове, високи повече от петдесет метра, чиито стъбла не се виждаха от твърде гъстия храсталак – отлично убежище за дивеча. Бени подозираше, че там може да се крие някое опасно животно, например сива мечка и за да може пушката да му е под ръка закачи езика на колана си.

– Не се знае кого можеш да срещнеш – каза той на Армандо. – Сивите мечки обитават Скалистите планини.

– А прерийните ловци не стигат ли дотук? – попита младежът.

– Хм. Кожите на гризлите струват много по-малко от кожата на бизоните и поради опасностите не рискуват да идват дотук. Бизоните се оставят да бъдат убити много по-лесно и с грация, без да протестират, а сивите мечки се защитават и още как!... Знам го от опит, защото един ден едва не оставих кожата си в лапите на едно от тези опасни животни.

XX НАПАДЕНИЕТО НА СИВАТА МЕЧКА

Бени и младият му приятел се намираха в най-дивата част на тази тясна долина, или още по-точно, на това дълго ждрело. Въпреки че бе едва пладне между отвесните скали се процеждаше слаба и зловеща светлина. Скалите бяха покрити с пълзящи растения, мъх и бодливи храсти, подгизнали от влага.

Ловците се движеха сред гъсти и сенчести дървета. Под надвисналите скали от двете страни се простираха гъсти и тъмни гори от дъб, бор и вековни брези с чепати или гладки стъбла, покрити поради изобилната влага с лишеи и мъх, издигаха се нагоре и със своята сянка правеха дерето още по-мрачно. Не се чуваше цвърчене на птици, нито крясък на сокол или ястреб. Само глух и непрекъснат шум в далечината свидетелствуваше за водопад, който се спускаше от най-високата част на скалата Бени и Армандо с пушки в ръце се ослушваха затаили дъх. На лицата им, обикновено спокойни при среща с опасност, бе изписано смътно безпокойство, причинено от дивото величие на това ждрело и от самотата. От дясната им страна сред група високи борове от време на време се чуваше шумоляването на сухи листа, сякаш предпазливо се придвижваше някакво животно

- Какво ли е това? – попита Армандо.
- Нищо не виждам – отговори канадецът.
- Все пак някой се приближава.
- И се мъчи да не вдига много шум – добави Бени.
- Може би животно?
- Вероятно.
- По тези места няма ли индианци?
- Има, но много малко, те предпочитат северните равнини. Ей!...
- Какво има, Бени?
- Бих се заклеял, че чух ръмжене.
- Значи там има мечка.
- Може да е и язовец. Те се срещат често из ждрелата на Скалистите планини.
- Какви животни са?
- Истински хищници: ненаситни, кръвожадни, но не трябва да се страхуваме от тях. Казват, че храбро могат да се сражават дори с

черните мечки, но аз не вярвам.

– Искате ли да навлезем в онзи гъсталак?

– Защо? Нямам никакво желание да попадна в зъбите на някое опасно животно. Нищо ли не чувате Армандо?

– Не – каза младежът.

– Аз също.

– Дали не ни следи?

– Възможно е – отговори Бени. – Нека го оставим да се забавлява както си иска, докато се престраши да се покаже. А ние ще продължим пътя си.

Успокоени от тишината двамата поеха отново, но често се обръщаха, за да видят дали някой ги следва. В тази си част ждрелото започваше леко да се разширява, а гранитните скали от двете им страни ставаха полегати.

По склоновете започнаха да се появяват величествени брястове, които по тези места достигат височина от сто и повече стъпки с обиколка петнадесет-двадесет стъпки. Заедно растяха бял ясен, зелени лаврови дървета диви кестени, дрян и малинови храсти. Земята ставаше все по-влажна и от двете страни на скалите се чуваше ромонът на поточетата, които лъкатушеха под зеленината. Двамата бяха подновили разговора си, когато изведнъж Бени възкликна:

– Проклет да съм, ако се лъжа!

– Какво има? – попита Армандо.

– Знаете ли, че това започва да ми дотяга?

– Не ви разбирам.

– Някой упорито ни следва.

– Къде е?.

– Изминали сме тридесет крачки, а вече за трети път чувам прощу-моляване на листа.

– Къде?

– Вдясно от нас.

– Още ли? Да не би да е животното, което чухме да ръмжи?

– Да, Армандо. Трябва да е то, а ако ни следва, значи няма добри намерения. Иска да ни изненада, сигурен съм.

– Какво смятате да правим, Бени?

– Да потърсим убежище и да го накараме да се покаже. Ето там! Погледнете, Армандо, една пещера, която е точно за нас.

На петнадесет стъпки от тях, в основата на скалата, се откриваше широка пукнатина, която явно навлизаше дълбоко в планината.

Можеше да послужи за убежище, но имаше вероятност да е нечия бърлога. Канадецът, без да мисли за опасностите, се насочи натам, като отмести клонките от дрян и малини. Прегракнало ръмжене от вътрешността го възпря да влезе навътре.

– По дяволите! – промърмори той, като отстъпи назад. – Щях да попадна в ноктите на опасно животно. Отлично! Ето ни между два звяра: кой е по-безопасен?

Наведе се да види какво можеше да се крие в тази пещера и в тъмнината видя две светещи очи.

– Армандо, пушката ви заредена ли е?

– Да – отговори младежът.

– Пазете ме откъм гърба.

– А вие?

– аз ще се помъча да измъкна този звяр. Трябва ни бърлогата му.

– Бъдете предпазлив, Бени!

– Да, но трябва да се спасим. Животното, което ни преследва, явно е по-опасно от този мързеливец, който не желае да си покаже дори муцуната. Още ли се движат листата?

– Виждам, че клоните се клатят.

– Ще трябва да поемем двойното нападение. Бъдете хладнокръвен и се целете точно.

Канадецът отчупи един голям клон, мушна го в бърлогата и заудря енергично. Собственикът на мрачното жилище се измъкна с глухо ръмжене.

– Сега знам кой е обитателят. Любопитен ли сте да видите един язовец.

– Не сега, Бени. Знаете ли кой ни преследва?

– Не.

– Мечка.

– Сива? – попита с разбиране канадецът.

– Истинска гризли.

– По дяволите!... Ако не влезем в бърлогата, тя ще ни разкъса на парчета.

Без да се бави, Бени насочи цевта на пушката си в пукнатината. Животното, което бе вътре, се хвърли върху нея, захапа я и започна да я дъвче. Каубоят това и чакаше. Чу се глух изстрел, дупката се изпълни с дим и последва хъркане.

– Бени, мечката идва!... – изкрещя в този момент Армандо.

Без да се интересува дали животното, в чиято уста бе изпразнил

пушката си, е живо, Бени влезе вътре последван от Армандо. Спъна се в косматото тяло, което все още се мяташе на земята, разтърсвано от последните конвулсии на агонията.

– Върви по дяволите! – извика той, надигна се веднага и се обърна към отвора, за да види дали мечката ги бе последвала.

Погледна навън, но не видя нищо. Какво бе станало? Дали гризли се бе върнала в бърлогата си, или се бе скрила зад скалата, за да се нахвърли върху тях, щом се покажат от пещерата? Въпреки че бе смел, надеждът усети, че го облива студена пот при тази мисъл.

– Започвам да мисля, че сме попаднали в истински капан – промърмори той.

Обърна се към Армандо. Без да осъзнава голямата опасност, наведен, младежът разглеждаше убитото животно.

– Оставете мъртвите. Да мислим за живите – каза каубоят.

– Какво искате да кажете Бени?

– Знаете ли, че не виждам гризли.

– Толкова по-добре за нас.

– По-зле.

– Защо, добри ми ловцецо?

– Трябва да се е скрила зад външната стена с вдигнати лапи и чака да се покажем, за да се нахвърли отгоре ни. Бих предпочел фронтално нападение

– Ще я оставим да почака.

– По дяволите!... – извика Бени. – Искате да останем тук с дни, в тази зловеща дупка?

– Ще се умори да чака.

– А!... Вие не познавате ината на тези зверове.

– Забравихте ли, че имаме две пушки и един револвер освен нашите ловджийски ножове?

– Пушките!... Ох!... Ще трябва топ, за да повали тази маса.

– И така? – попита Армандо със спокоен глас.

– Хванаха ни, момко.

– Блокирани сме – поправи го италианецът.

– Както и да е Не можем да излезем, без да попаднем в ноктите на проклетото животно Колко ще продължи тази обсада?

– Не ни липсва храна Бени.

– Да имаме еленовия език.

– А и това животно.

– Уф!... Да ям язовец? Да ме вземат дяволите, ако се докосна до

това вонящо месо. Дори индианците, които никак не са гнусливи по отношение на храната не биха го хапнали.

– Бени, какво ще правим?

– Засега нищо. Ще чакаме чудовището да покаже муцуната си, за да изпратя куршум в черепа му.

– Вие ли ще пазите на входа?

– Да, Армандо.

– Тогава аз ще разгледам по-добре язовеца.

Канадецът повдигна рамене и се усмихна възхитен от хладнокръвието на своя млад приятел. Армандо, без повече да се интересува от страшната гризли, запали парче прахан, наведе се и заразглежда с любопитство убитото животно. Наричано от ловците росомаха, то имаше огромно туловище покрито с гъста и сплъстена козина, която му придаваше неугледен вид.

Куршумът, изстрелян в устата бе разбил така черепа му, че не можеше да се разпознае от какъв вид беше.

След като задоволи любопитството си, Армандо се приближи до Бени, който съсредоточено се вслушваше в шума, идващ отвън.

– Е, какво? – го попита.

– Нищо – отговори тихо ловецът.

– Близко ли е гризли?

– Скрила се е до изхода на дупката. Чух я да диша.

– Няма ли начин да я прогоним?

– Как? Щом някой от нас си подаде главата мечката ще се хвърли отгоре му. Тази вечер ще почакаме

– А другарите ни, Бени?

– Ще ни чакат в лагера.

– Ще се безпокоят от отсъствието ни.

– Хайде де!... Бек знае, че не съм човек, който ще се остави да бъде разкъсан. Да си легнем със заредени пушки и да се въоръжим с търпение, момко!

Разположиха се върху все още топлото тяло на язовеца, за да се предпазят от влагата в бърлогата, и търпеливо зачакаха да се случи нещо, което да прогони мечката. Напразна надежда. Спокойна за своя пай, тя изобщо не бързаше. Ловците обаче знаеха, че стои в засада, защото от време на време я чуваха да ръмжи и да сумти. Изглежда и чудовището разбираше че нещата вървят малко мудно. Минаха часове дълги като векове и всичко наоколо потъна в мрак Бени и Армандо се вираха напрегнато, защото се страхуваха, че мечката може да се възползува от

тъмнината и да ги нападне.

– Очаква ни безкрайна нощ! – каза Армандо, като се прозяваше.

– И то без да можем дори за миг да си починем – добави Бени. – Кой би се осмелил да затвори очи при близостта на това чудовище?

– Положението не е за завиждане Бени.

– Повече от лошо.

– Именно затова трябва да направим нещо.

– Кажете какво.

– Сигурен ли сте, че мечката е отвън?

– Подозирам.

– Нека я принудим да се помръдне.

– По какъв начин?

– Мисля, че знам как.

– Хайде казвайте или да умра от нетърпение тиранино?

– Начинът е съвсем прост.

– Продължавайте.

– Ще си свалия дрехата, ще я окача на цевта на пушката и ще я покажа навън. Ако мечката още ни дебне, без да се двоуми, ще се хвърли върху нея, а през това време вие ще изпратите един куршум в черепа ѝ.

Канадецът погледна младежа с изненада.

– По дяволите! – възкликна той. – Блестяща идея, която никога нямаше да ми хрумне, уверявам ви. Момко, хитър сте и ще постигнете много. Аз, старият прериен ловец, ви го казвам.

– Тогава да не губим време!

Армандо бързо свали горната си дреха и я окачи на пушката. В това време канадецът сложи пред себе си ножа и револвера коленичи и се приготви да стреля в страшната мечка.

– Готов ли сте Бени? – попита Армандо.

– С пръст върху спусъка.

Младежът пропълзя към отвора, като държеше пушката в дясната си ръка, показва я навън и развя дрехата си наляво и надясно. Канадецът очакваше да види как мечката ще захапне парчето плат с дългите си нокти и зъби, но за негово голямо учудване животното не помръдна...

– О!... Хитра е!... – промърмори той. – Дали не си е отишла? Ако беше наблизко, нямаше да закъснее да се хвърли.

– Какво значи това?

– Младежо, дръпнете пушката и се облечете, преди да ви хване някоя простуда – посъветва го канадецът. – Хайде, бързо да се махаме от тази гнусна дупка.

– А мечката?

– Трябва дяволът да я е отвел. Армандо прибра пушката, облече се и стана.

Двамата ловци останаха неподвижни в колебание няколко мига, но после Бени решително тръгна напред с пръст върху спусъка. Със скок излезе навън и бързо се огледа наоколо.

– Нищо – каза той и въздъхна облекчена.

Армандо го последва веднага, готов в случай на опасност да му помогне.

– А мечката?

– Изчезнала е – отговори Бени.

– Навярно отдавна си е отишла.

– Кой може да каже?

– Можеше да ни спести тревогите!

– А, признавате, че не беше приятно? – попита Бени през смях.

– Сега да.

– Аз също, Армандо. Може да си смел и пак понякога да те побиват тръпки от страх.

– Къде ли ще е отишло това проклето животно? – попита младежът, като оглеждаше с безпокойство близките гъсталаци.

– Може би да утоли жаждата си.

– Какво ще правим, Бени?

– И ме питате? Ще си плюем на петите момче.

– Не търся нещо по-добра.

– Да си вървим тогава.

Двамата ловци огледаха отново храстите и се спуснаха тичешком към долината. Луната току-що бе изгряла и показваше кръглото си лице над един остър връх. Ярките ѝ лъчи почти отвесно падаха в мрачното и диво ждрело, а върху неравната повърхност се отразяваха белезникави петна. Потоците течащи по склоновете блестяха като ленти стопено сребро. Наоколо цареше дълбока тишина, нарушавана само от непрекъснатия шум на водопада, който бучеше в дъното. Като се криеха под мрачните сенки на боровете, брезите и огромните брястове, Бени и Армандо ускориха крачки, нетърпеливи да напуснат това ужасно място и да пристигнат в лагера. От време на време се спираха, за да си поемат дъх и да се ослушат, защото се страхуваха да не ги преследва мечката. Бяха почти на триста крачки от водопада, когато до ушите им достигна вик.

– По дяволите! – извика Бени и спря.

– Вик? – попита Армандо.

– И то човешки – каза канадецът.

– Не се ли лъжете?

– Не, Армандо.

– Да не би да е Бек, тръгнал да ни се притече на помощ?

– Не, твърде добре познавам гласа му.

– Да чуем, Бени.

Напрегнаха слух с надеждата да чуят друг вик, но наоколо цареше тишина Единствено грохотът на водопада ставаше все по-силен.

– Странно – каза Бени, след като помълча малка – Кой ли извика така?

– Мълчете! – възкликна Армандо.

Остър вик на уплаха, последван от два изстрела, отново се чу в края на долината.

– Напред! – изкрещя Бени. – Някой е нападнал!

Двамата ловци се затичаха и изкачиха стръмния склон. Теренът бе неравен, осеян с дупки, коренища и храсти, но двамата смели мъже бързо напредваха и ловко прескачаха препятствията. Изведнъж на върха на една скала видяха очертанията на гигантски силует. Огромна мечка се мъчеше да се изкатери по склона. Изправена на задните си лапи, изглеждаше по-дълга от два метра и половина. Явно бе раздразнена. Сивкавата ѝ козина бе настръхнала, очите ѝ искряха като два горящи въглена, а от гърлото ѝ излизаше глухо ръмжене.

– Гризли!... – възкликна Бени и спря.

Мечката, която имаше извънредно остър слух, чу човешкия глас и веднага се обърна. Тя видя двамата ловци и със страшен скок се хвърли от скалата. Изправи се на задните си лапи и със скорост, невероятна за тежкото ѝ тяло, се спусна насреща им. Това животно всяваше страх. Предните му лапи се движеха в празното пространство, виждаха се ужасните нокти, а устата, широка като на тигър, бе покрита с кървава пяна.

– Внимание Армандо! – изкрещя Бени. – Стреляйте след мен!

Бени бързо посочи пушката, прицели се за част от секундата и изстреля един куршум. Мечката го посрещна с открити гърди. Веднага отстъпи назад като скърцаше със зъби и ревеше от болка и яд, но не падна, а продължи да тича, за да се хвърли върху дръзкия ловец Армандо стреля на свой ред като се целеше в главата. И втората рана не беше достатъчна за този гигант. Двамата ловци нямаха време да заредят отново, а мечката бе само на пет крачки.

– Бягайте! – извика Бени.

Те побягнаха през глава надолу по склона и търсеха подходящо място да се скрият, за да напълнят отново пушките. Мечката, освирепяла от болка, се спусна след тях, като оставяше кървави следи, а със страховития си рев огласяваше долината. След петнадесет крачки канадецът се обърна и се прицели.

– Ето ти!... – извика той.

След този гърмеж последва още един – четвърти. Този път мечката падна и размаха лапи. С револвер в ръка, Вени приближи до нея. Мислеше че е смъртно ранена.

Изведнъж гризли се изправи светкавично и с едната си лапа сграбчи непредпазливия мъж, като се мъчеше да го притисне до себе си и да счупи костите му в силната си прегръдка Армандо изкрещя от ужас и смело се хвърли на помощ на другаря си. Канадецът не изгуби самообладание. Вместо да окаже съпротива на животното, чиито нокти се впиха между колана и патрондаша той се остави да бъде повлечен. Щом се усети върху косматите гърди на чудовището, допря револвера в тях и изстреля един подир друг шестте куршума. Мечката надупчена като решето, отпусна лапи и изрева страхотно за последен път. Воят отекна продължително. После падна тежко назад.

– Мъртва? – попита Армандо, като стискаше ловджийския си нож.

– Дяволът отнесе душата ѝ – отговори канадецът, бършейки студената пот от челото си.

– По дяволите!... Мислех, че си отивам от този свят!

XXI СКАЛИСТИТЕ ПЛАНИНИ

След като отново заредиха оръжието си, Бени и Армандо се доближиха до огромния звяр и започнаха да го разглеждат със смесено чувство на ужас и любопитства. Дори мъртва, мечката всяваше страх с рунтавата си козина, огромната си уста, дългите си жълти зъби и ноктите, твърди като желязо.

– Какъв звяр!... – каза Армандо. – Струва ми се почти невероятно, че успяхме да го убием.

– Истински късмет.

– Ранен ли сте?

– Не, младежо. Ако бе малко по-близо в момента, когато ми посегна, то вместо да ме сграбчи за колана, щеше да строши главата ми.

– Бяхте смел, Бени.

– И още как! Трябваше да спасявам кожата си!

– Къде ли изчезна човекът, който стреля два пъти с пушка?

– Искате да кажете с револвер.

– Стори ми се, че бе пушка.

– Лъжете се, Армандо.

– Няма значението къде ли е?

– Сигурно се е уплашил и е избягал – каза канадецът и повдигна рамене.

– Или е бил убит от мечката?

– Уверявам ви, че е жив. Въпреки че мечката така лесно не би оставила плячката си, Армандо. Все пак да отидем да потърсим.

Отправиха се към мястото, където бяха видели звяра и започнаха да претърсват хралалака, но не намериха нищо. Като погледнаха по-нагоре, където скалата опираше в каменистия склон на дерето, видяха стъпкани храсти и изкубнати корени, от които течеше мязга.

– Човекът е избягал нагоре – каза Бени – По дяволите! Сигурно има железни мускули и е много пъргав, за което дори и маймуна може да му завиди. Бял ловец не би могъл да се изкатери.

– Мислите че е бил индианец?

– Предполагам.

– Ще го търсим ли?

– С каква цел?... Намираме се на място, където срещата с друг

човек е по-скоро опасна, отколкото полезна. Да оставим този червенокож да избяга и да отидем да отрежем едната лапа на мечката.

– Казват, че месото на гризли е превъзходно. Вярно ли е, Бени?

– Уверявам ви, не е по-лошо от това на свинете!... Ух, да му се не види! Еленски език и шунка от мечка!... Ако стигнем навреме в лагера Бек и чичо ви ще се зарадват на вечерята!

Канадецът стисна ножа и се потруди усилено. Не след дълго успя да отреже един от задните крака на мечката.

– Да вървим – каза той, приведен под тази тежест. – Ако не се лъжа трябва да сме наблизко.

Изкачиха края на дерето и излязоха на широко плато, което от едната страна граничеше с високи, стръмни склонове, а на изток плавно преминаваше в равнина покрита с борове, ели, бял и черен ясен. Загледаха се и забелязаха светеща точка между два огромни бора.

– Ето лагера – каза Бени, – след час сме там.

Вдигна пушката и я изпразни, повтори и потрети през интервали от две минути. Не след дълго в равнината се чу далечен изстрел.

– Това е Бек, който ни отговаря. Сега знае, че сме живи и не ни грози опасност. Да слизаме, Армандо.

Слязоха от височината и навлязоха в гората. Движеха се внимателно, за да се предпазят от неочаквана и опасна среща. Тези склонове на Скалистите планини изглеждаха девствени. Ели, кедри и грамадни брястове се извисяваха нагоре като колони на огромна катедрала. Между тези колоси, които не се страхуваха от годините, се виждаха и паднали, пречупени или ударени от гръм, затиснали под огромната си тежест безброй по-малки дръвчета. Имаше и млади дървета и храсти, които образуваха „втора гора“ – много по-гъста, която правеше пътя им по-труден. Бени и Армандо напредваха бавно, като разтваряха или чупеха клоните. Стремяха се да не се отклоняват от верния път. В тези девствени гори бе много лесно да се заблудят. Трябваше да следват склона, за да стигнат рано или късно в долината разположена под тях. Към полунощ стигнаха края на гората и заслизаха надолу, водени от огъня, който гореше в лагера. Бек беше тръгнал да ги посрещне.

– Карамба!... – възкликна той. – Какво ви се случи, та закъсняхте толкова?

– Такива работи, че ще ви настръхнат косите – отговори Бени. – Вечеряли ли сте вече?

– Още преди три часа.

– Е, тогава ще запазим мечешкия бут за утре. Фалконе ги чакаше

обзет от силна тревога. Поиска веднага да му разкажат какво им се бе случила.

– Не трябваше толкова много да се отдалечавате – каза той, като изслуша разказа на Бени.

– О!... – каза канадецът. – Аз и вашият племенник вече можем да се преборим с всички сиви мечки из Скалистите планини. Господин Фалконе можете да се гордеете с Армандо!

След десет минути смелите ловци вече спяха спокойно, охранявани от Бек, който остана да пази. На сутринта, още на разсъмване Бени предложи добре изпечения мечешки бут на другарите си. Всички решиха, че е много вкусен, дори по-вкусен от свинската шунка. През този втори ден никой не напусна лагера, защото имаха провизии за няколко дни: използваха времето да пооправят малко дрехите си, които наистина имаха нужда от това, и да притегнат сандъците, защото имаше опасност да се разпаднат. На третия ден след обилна закуска от ме чешко месо и еленов език тръгнаха на път. Бяха нетърпеливи колкото се може по-бързо да стигнат до границата на английските владения и да стъпят на територията на руската колония, която криеше толкова богатства. Тъй като искаха да избягнат стръмните изкачвания, за да не изтощават конете отначало се движеха малко по-встрани от голямата верига на Скалистите планини и възнамеряваха да я прекосят при височината Дие при един воден поток, който както и Черната река, се влива в Лайърд, един от притоците на Макензи. Три дни намираха проходими места по разклоненията на планината и успяха да изминат повече от сто и двадесет мили. На четвъртия бяха принудени да навлязат сред гигантските гранитни скали, за да могат да достигнат Езерата, където мислеха, че теренът е по-лесен. Времето бе студено. По върховете на планината все още имаше дебел сняг и оттам духаше студен вятър, примесен със сняг. Горките животни, несвикнали на този суров климат, страдаха много, а и Бек не се чувствуваше добре, тъй като никога не бе стигал толкова на север. Фалконе и Армандо обаче намираха този климат за съвсем естествен. Бени, като истински канадец, си подсвиркуваше и твърдеше че свежият въздух само възбужда апетита му. Вече четиридесет и осем часа продължаваше извънредно трудното и мъчително пътуване, когато ги връхлетя обилен снеговалеж, придружен от силен вятър, и ги накара да потърсят подслон, за да не загубят животните си.

След дълго търсене Бени и Бек успяха да открият една пещера, толкова просторна, че в нея спокойно можеха да се поберат и хората, и животните. Преди да влязат, заредиха пушките, защото се страхуваха да не

би тази дупка да служи за убежище на някоя гризли. Тръгнаха внимателно, като носеха запалени борови клонки. Пещерата бе доста широка и висока няколко метра. В дъното ѝ имаше нещо като коридор, където температурата се запазваше доста ниска – истински ледник. Бени искаше да се увери, че там няма опасно животно и заедно с неразделния си приятел Армандо се запъти навътре. Бяха стигнали почти до края на пещерата, когато на неясната светлина на горящите борови клонки видяха разпръснати по земята кости, които не изглеждаха животински. Порази ги един череп, почти кръгъл, който можеше да бъде само човешки и върху който имаше следа от дълбока рана.

– По дяволите!... – извика канадецът, силно пребледнял. – Какво е това?

– Според мен човешки череп – каза Армандо.

– А тези кости са човешки ребра и тибии – добави Бени. – Тук е бил убит и разкъсан човек.

При тези думи Фалконе побърза да се приближи.

– Човешки останки! – каза изненадан. – Какво ли се е случило?

Взе черепа и внимателно го оглежда няколко минути с дълбоко отвращение.

– Става дума за убийство – каза той. Челната кост е счупена от силен удар с томахава. Ето, тук още стои парченце желязо.

– Хиляди дяволи! – промърмори Бени. – Значи в тази пещера се е подвизавал някой отвратителен човекоядец?

– За какво говорите Бени? – попита Фалконе и го погледна изненадан. – Не се намираме на някой от островите в Тихия океан.

– Какво искате да кажете господине? – попита канадецът.

– В Северна Америка човекоядството би трябвало да е не познато.

– О, вярвате ли в това, Фалконе? Значи не сте чували да се приказва за хора от Скалистите планини, които ядат човешко месо?

– Не наистина, и не бих повярвал.

– Да запалим огъня и ще ви разкажа няколко достоверни истории, уверявам ви, от които косата ви ще настръхне.

Върнаха се в първата пещера, където Бек вече бе донесъл няколко наръча сухи каучукови дърва, събрани в близката горичка, накладоха весел огън и сложиха тенджерата с вода, в която пузнаха парче хубаво сухо бизонско и няколко шепи боб. В това време Бек бе замесил питки, за да ги опържи в мазнината. Докато се приготвяше храната Бени се обърна към Фалконе и му каза:

– Може би тези истории ще ви се сторят невероятни, но ви

уверявам, че човекоядството не е рядко по тези места. Дори ще добавя, че познавах няколко души, известни със слабостта си към човешко месо, а съм и видял няколко, обесени заради това.

– Учудвате ме Бени.

– Вярвам ви, но тези истории са истински и изглежда, че хора опитали човешко месо, лесно не се отказват от този навик. Случаите на човекоядство не са редки сред индианските племена и по специално сред племето дене, което обитава тези области, и племето крес. Познавах две жени, едната от племето при езерото Греновил, а другата от племето при езерото Пол, до които бяха станали човекоядки.

– Невероятно!

– О! Но това е нищо! – продължи Бени. – Виждал съм как съдят индианец, защото бе убил и изял последователно жена си и децата си.

– Какво приказвате Бени?

– Истинска случка господине. Това беше през 1879 година Тогава бях заедно с ловци от форта Съскачеуан, когато доведоха един индианец. Казваше се Кахуси-Китчу, арестуван по обвинение в човекоядство. След като бе притиснат, в наше присъствие този нещастник призна на капитан Ганьор, комендант на форта че е изял близките си. Бе напуснал околностите преди седем месеца, за да отиде на лов заедно с жена си и децата си – три момичета и три момчета и зет си. На брега на Атабаска се разболял и изпуснал стадата дивеч. Останали без храна при първите студове нещастниците изяли всичките си дрехи, направени от кожа ремъците коланите превръзките на гетите и дори подметките си. Един ден жена му го оставила и заедно със зет му отишла да търси храна. Когато Кахуси-Китчу останал сам с децата осенила го пъклената идея: да се нахрани с това месо, кръв от кръвта му. Една сутрин, подлудял от глад, стрелял подло срещу най-големия си син, но тъй като детето още дишало, го довършил с нож и тояга. Нещастното момче било нарязано на парчета сварено и изядено само за няколко дни.

– Нищожество! – извика Армандо.

– Гладът няма разум – каза Бени.

– Продължавайте – помоли Фалконе.

– След няколко дни индианецът посрещнал жена си и зет си. Тези нещастници веднага разбрали какво е станало, уплашили се за живота си и решили да изоставят това чудовище. Кахуси-Китчу предугади намерението им и за да им попречи да го напуснат, на другата сутрин, полудял от ярост, с изстрел от упор убил жена си, с три удара на томахаваката – двете си дъщери и едното момченце, а с ръце удущил бебето

момиченце. Зет му успял да избяга, но с човекоядеца останало едното дете – момченце на седем години. Като се хранел с месото на своите близки, Кахуси-Китчу изкарал цялата зима, а през пролетта изоставил скривалището си и избягал към бреговете на Езерото на Яйцата. Там убил и другия си син. Изял го, въпреки че вече бил попълнил провизиите си с достатъчно дивеч. След няколко месеца този нещастник, предаден от зет си, бе хванат и обесен във форта Съскачеуан.

– И вие искате да ме уверите, че подобни престъпления не са рядкост в племето дене? – попита господин Фалконе.

– О!... Не говоря само за индианците – каза Бени – Тук, сред тези планини, сигурно още се помнят имената на Палкър и Уилсън Бел, двама златотърсачи, станали човекоядци.

– Бели?

– Янки, господин Фалконе.

– Кой ви го е казал?

– Тази история я знаят всички прерийни ловци. Ще добавя, че съм работил с един от другарите им в мините на Колорадо. Случило се е през 1874, но Палкър бе осъден едва през 1886 година. Има вече десет години и мисля, че все още е жив. Двамата нещастници се събрали с още трима души, за да търсят злато в Скалистите планини. Загубили се сред високите снежни върхове и останали без троха хляб. Намерили подслон в една пещера и зачакали смъртта Палкър, най-силен от всички, преди да се примири със смъртта излязъл да търси някакъв дивеч. Върнал се след два дни и сварил Бел да вари месо. Като забелязал, че другарят му се е завърнал, без да продума Бел се нахвърлил върху него със секирата. Въпреки че бил изненадан, Палкър не загубил присъствие на духа успял да избегне смъртоносния удар и да зареди пушката си, която носел на рамо. Помислил, че Бел е полудял и ще повтори нападението си. Ето защо го улучил. Чак тогава се досетил за жестоката драма разиграла се в пещерата през време на неговото отсъствие. Бел, измършавял от глад, убил останалите трима и сложил няколко къса от тяхното месо да се вари. Ужасен, Палкър избягал, но много скоро гладът го накарал да се върне в пещерата и страшно е да се каже, но изял човешкото месо, сварено в тенджерата. Е, бихте ли повярвали?... Този нещастник прекарал така цяла зима, като се хранел с труповете на своите другари. Напролет напуснал планината, без дори да погребее костите им, и слязъл в равнината. Когато открили човешките останки и тенджерата в която имало кости от човешка ръка няколко ловци проследили човекоядеца и го заловили. Завели го в пещерата, но Палкър успял да избяга и повече

от десет години никой не бе чул нищо за него. Арестуван през 1886 година в Пуебло, бил отведен в Гансън и на пети август бил осъден на четиридесет години затвор.

– Господа – заключи Бени. – Да оставим човекоядците и да си изядем закуската Уверявам ви, че в нашата тенджера никога не е вряло човешко месо.

XXII НА ЛОВ ЗА „ЛАПАЧИ НА ДЪРВО“

Изминаха четири дълги дни, през които златотърсачите не можаха да покажат и носат си извън пещерата поради снежната буря, която не преставаше да бушува дори за миг. Духаше яростен, студен вятър. Той свистеше сред облаци сняг и ледени пръски, свличаше от високите върхове огромни лавини, които се разбиваха на дъното на пропастта. Нашите приятели се бяха запасили предвидливо с дърва от близката горичка и поддържаха непрекъснато огъня. На петия ден бурята утихна и те напуснаха убежището си, за да се отправят към езерата. Оттам трябваше бързо да стигнат до границата на Аляска за да се изкачат отново към Танана, чак до Юкон. По високите места бе паднал обилен сняг и преходът не бе лесен, както се бяха надявали. Често отваряха сандъците и вадеха лопати и кирки, за да разбиват леда и да предпазят животните от счупване на краката или за да си пробиват път през остатъците от лавини. Цял ден им бе необходим, за да слязат надолу само петстотин или шестстотин метра. Накрая попаднаха в една широка долина, която водеше на северозапад и вероятно излизаше в района на езерата Луис На 24 май, след бърз и труден преход през гъсти борови, брястови и брезови гори, стигнаха бреговете на Луис – която водеше началото си от две доста големи езера и която тук бе буйна, а после се вливаше в Пели, близо до форта Шелкърк. Когато достигнаха до бреговете на южното езеро, провизиите им привършваха, но те се надяваха да намерят много дивеч, защото ловният сезон бе в разгара си.

– Ще намерим бобри, северни елени, лопатари, лосове и пернати в изобилие – каза Бени на Армандо.

– А мечки? – попита младежът.

– И те няма да липсват, уверявам ви.

– Е, тогава да отидем на лов, докато Бек и чичо ми построят палатката и направят закуската.

– Която вероятно ще изядат сами – каза Бени. – Човек, когато отива на лов за дивеч, не се знае кога ще се върне.

– Ще закусим там – отговори Армандо, като сложи няколко сухара в джоба си.

Поръчаха на Фалконе и мексиканеца да внимават, защото се намираха в област, където индианските племена се ползваха с лоша слава.

Качиха се на конете си и препуснаха в галоп към езерото. То беше доста дълго, може би тридесет и пет-четиридесет мили, но сигурно не бе по-широко от десет-дванадесет. Бреговете му бяха покрити с относително гъста растителност. След като изминаха около шест километра Бени спря до група огромни борове и ели. Тук сушата бе владена навътре и образуваше нещо като заливче покрито с блатна растителност – място, предпочитано от водните птици, най-вече от лебедите. Завързаха конете за една млада бреза и продължиха пеша като се криеха зад храсти от френско грозде и ниски върби.

– Тук сигурно не липсват лебеди – каза Бени и хвърли поглед между тръстиките – Заслужава си да убиеш такава птица, въпреки че месото ѝ е по-лошо, отколкото на водните патици.

– Намират ли храна в тези води? – попита Армандо.

– Всички езера по тези места, а и реките на Аляска са извънредно богати на риба. Има бяла пъстърва като някои достигат над тридесет либри. Има и планинска пъстърва – по-дребна, но много вкусна пъстърва с окраските на съомга също много вкусни костури; огромни шарани и шуки.

В този момент над тръстиките се чу звук, подобен на тромба последван от дълго изсвирване.

– Лебед – каза Бени и вдигна пушката – Не е сам, сигурен съм. Армандо, съберете камъни и ги хвърлете сред тръстиките

Младежът го послуша и метна един голям камък с всичките си сили. Цяло ято птици шумно се издигна нагоре. Първи се показаха безброй рибари и диви патици. След тях, като пляскаха със снежнобелите си криле, гордо се издигнаха седем-осем лебеда. Рибарите и патиците – побързи и по-добри в летенето, започнаха да кръжат над езерото, а лебедите – по-тежки и по-малко хитри, свиха към брега с остри крясъци. Бени и Армандо скочиха на крака и вдигнаха пушките си. Когато огромните пернати минаха само на тридесет метра от тях, те стреляха. Първият лебед, водач на редицата, ранен смъртоносно, се преобърна няколко пъти във въздуха като пляскаше лудо с криле, и падна на двадесет крачки от тях.

– Хубав изстрел по мое мнение! – каза Бени, затича се и взе плячка-та – Тук има поне тридесет либри месо.

– Огромно парче печено, което ще направи добро впечатление на вечеря. – каза Армандо. – Ще стреляме ли още веднъж, Бени?

– Хм!... Лебедите са твърде недоверчиви, за да се изложат втори път на огъня на ловците.

– А сега какво ще убием?

– По дяволите!... Много бързате момко. Едва сме изпразнили пушките си и вече търсите някоя друга птица или животно, за да стреляте. А!... Вие наистина сте късметлия, Армандо.

– Защо?

– Ех!... Това са истински следи! – каза Бени, като се наведе и започна внимателно да оглежда някакви дупки по бластистия терен. – Да не се лъжа: тук е минал един лапач на дърво.

– Какво казвате?

– Един лос.

– Не ви разбирам, Бени.

– Това е вид елен, който прилича на малко магаре – каза канадецът.

– Защо го наричате „лапач на дърво“? – попита Армандо.

– Защото предпочита да се храни с клонки от набръчкан клен и затова ловците наричат това растение дървото на лоса.

– Трудно ли се убиват?

– Понякога, драги, те карат да се изпотиш.

– Може би имат нокти като мечките?

– Не Армандо, но имат толкова остри рога, че могат да пронизат човек.

– Ще се пазим, Бени.

– Елате.

Бени привърза лебеда към клона на едно дърво, за да бъде сигурен, че по-късно ще го намери отново, хвърли на конете сноп листа и трева и тръгна по следите, които водеха в гората. От опит знаеше, че тези елени рядко се отдалечават от бреговете на реките и езерата, защото много обичат цветовете на водните лилии и не смятат за много подходящо да навлизат сред растителния хаос.

– Ще го намерим ли тук? – непрекъснато разпитваше Армандо.

Изоставиха следата, защото Бени не искаше да обикалят много, а и беше сигурен, че ще я открие отново. Вместо да гледа по земята, той оглеждаше дърветата, и по-специално кленовете и групите върби. Бяха изминали вече около километър, когато вниманието на канадеца бе привлечено от кръженето на един белоглав орел.

– Какво ли наблюдава този хищник? – запитва той и спря. – Сигурно преследва плячка.

Огледа дърветата, над които бе спряла огромната птица, и се отправи в тази посока. Стремеше се да не вдига шум и да се крие зад храстите и стъблата на дърветата. Армандо го следваше с пръст на спусъка. След

малко двамата излязоха на една равна поляна, сред която растяха дрянове. Канадецът вдигна поглед и разбра, че орелът се готви да се спусне върху тези дръвчета.

– Плячката е там – промърмори той. – Армандо, внимавайте!

Той търсеше с поглед животното, но като не забеляза нищо, решително се насочи към средата на полянката. Орелът, видял ловеца бързо се издигна и изграчи ядосано. В това време от храсталака изскочиха две малки животни, които много приличаха на лопатари.

– А!... А!... Ето леговището на лоса.

Бени насочи пушката и гръмна. Едно от елен четата зави рязко, измуча жално и падна, а другото се хвърли сред борове те и брезите, които ограждаха поляната. Когато двамата ловци тръгнаха към плячката от друга група кленове изскочи животно и с наведена глава и насочени рога се отправи към тях, заплашвайки да ги прободат. Това бе един стар лос, голям почти колкото елен, с уши, подобни на магарешките с дълги, увиснали бърни, къс и дебел врат, покрит с гъста чернееща се грива. Без да се уплаши от първия изстрел, животното смело се хвърли напред, готово да отмъсти за малките си.

– Армандо! – изкрещя Бени. – Внимавайте! Младежът, вместо да се скрие зад някое дърво, за да избегне опасността да бъде прободен от чифт много остри рога насочи пушката и се прицели в животното. Канеше се да натисне спусъка, когато почвата под него се свлече и той падна в един трап, дълбок малко повече от метър.

– Бени – изкрещя той в момента, когато пушката изгърмя нахалост.

Лосът беше вече на пет крачки и нападна с наведена глава. Само миг закъснение и рогата му като две саби щяха да прободат гърдите на младежа. За щастие Армандо не бе загубил самообладание. Като разбра, че няма време да излезе от този капан – вероятно за ловене на вълци и язовци, – се наведе бързо и се сви на къбло.

Животното, заслепено от яд не забеляза изчезването на противника си, прескочи трапа и продължи своя бяг. Спря след двадесет метра и се огледа учудено, че не е повалило ловеца. В това време Бени зареди отново пушката. Той забеляза, че Армандо падна в дупката отворила се под краката му, разбра какво става и успокоен извика:

– Не се страхувайте приятелю!...

След това се хвърли срещу лоса, който като го видя, не се поколеба наведе глава глухо изрева и поднови атаките. Канадецът го изчака, без да помръдне и когато животното бе на петнадесет крачки, стреля. Улучен, лосът се изправи на задните си крака и силно тръсна глава, а

единият му рог падна на земята.

– Смърт и проклетие! – изкрещя канадецът, обърна се бързо и се спусна към гората Куршумът, нещо, което рядко се случваше вместо да пробие черепа на животното, бе ударил единия му рог и го бе строшил. Това бе спасило лоса. Ядосан още повече побеснелият „лапач на дърво“ се спусна след ловеца като го следваше толкова отблизо, че не му даваше възможност да зареди отново пушката си. Всичко стана много бързо и Армандо нямаше време да се притече на помощ. Когато излезе от дупката ловецът и еленът бяха изчезнали в гората. Той зареди и се спусна след тях, като крещеше с цяло гърло:

– Бени!... Бени!...

Никой не му отговори. В гората не се чуваше никакъв шум. Какво се бе случило с другаря му и с неговия преследвач?

Армандо продължи да тича напосоки още около половин час. Обикаляше отново и отново сред този хаос от дървета и храсти, докато попадна сред купища изгнили дънери. Уморен и гладен, той спря. Къде го бе отвел този бяг? Къде се намираше – близо до езерото, до лагера или много далеч и от двете?... А какво се бе случило с Бени?... Дали беше успял да се отърве от неприятеля си, или бе убит от този страшен рог?... Тези въпроси го измъчваха, когато в далечината чу изстрел, повторен многократно от горското ехо.

– Добре! – помисли си той. – Това е пушката на канадеца, сигурен съм. Бени се е отървал от лоса. Ще се опитам да ида при него.

Успокоен за съдбата на своя смел другар, той утоли жаждата си в една локвичка с кристално чиста вода и тръгна отново, въобразявайки си, че лесно ще може да излезе от тази гора. Но надеждите му не се оправдаха. Няма по-трудно нещо от това да се ориентираш в девствен лес. Човек си мисли, че се движи в една посока, а се оказва, че свива ту вляво, ту вдясно, като описва по-големи или по-малки кръгове, които в края на краищата го довеждат ако не на същото, то поне в близост до мястото, откъдето е тръгнал. Ако няма ориентир и не вижда слънцето, той изведнъж се озовава в положението на моряк в открито море. За кратко време Армандо получи добър урок. Бе вървял повече от час, когато с изненада установи, че се намира на мястото, което бе забелязал и прекосил преди около четиридесет и пет минути.

– Много странно! – възкликна той. – През цялото време вървях само направо или поне така си мислех, а сега отново виждам тази локвичка, която пази още следите от обувките ми. Как стават тези работи?... Дали не съм се загубил?...

Обхванат от безпокойство, той спря за малко, без да знае кой път да поеме. След това отново тръгна смело, като се мъчеше да се насочи към брега на езерото Бе сигурен, че ако успееше да стигне дотам и ако вървеше по брега, ще успее да намери конете и лагера. В тази посока вместо по-рядка гората ставаше все по-гъста. Цели три часа Армандо продължи да върви отчаяно и уморен, жаден и гладен спря до стъблото на един огромен бор, чийто връх се издигаше на осемдесет метра височина.

– Изгубил съм се – каза си той. – Невъзможно е сам да изляза от тази проклета гора.

Не беше ял от сутринта. Седна върху ствола на един повален бор, извади от джоба си два сухара и започна да дъвчи с голям апетит. Би предпочел едно хубаво парче печен лебед или лес, но трябваше да се задоволи и с това. Младежът бе забелязал наблизно блато и се отправи натам, за да утоли жаждата си. Вече го виждаше между дърветата и храстите, когато усети, че отгоре му се стоварва тежка маса, която заби нокти в раменете му и едва не го повали. С бързо движение той се отърколи на една страна и се отърва от животното. На три крачки от себе си видя нещо космато да се движи, да се изправя на лапите си и да издава нещо подобно на грухтене. Това изобщо не бе успокояващо.

Животното, което така смело го бе нападнало, скачайки от клона на един клен, бе закръглено, яко, дълго може би един и високо половин метър, с къс врат, ниски крака и опашка около половин педя. Дългата му и настръхнала козина бе кестенява, а на гърба си имаше нещо подобно на помпон, тъмнокафяв със светла ивица по края. Като видя човек, то се учуди от собствената си смелост и вместо да го нападне отново, започна да отстъпва, съскайки като ядосана котка и показвайки дългите си бели зъби.

– Ако не се лъжа, това е лакомец – помисли си Армандо и хвана пушката. – Никога не съм чувал, че тези животни се осмеляват да нападат хора. Дали не ме е сбъркал с някой елен? Или е паднал върху мене, без да иска?

Лакомецът, защото това наистина бе едно от тези животни, продължаваше да отстъпва. Той съскаше и показваше зъбите си, докато Армандо се мъчеше да се прицели смъртоносно и го заплашваше с пушката си. Изведнъж звярът разбрал, че е загубен, с неподозирана за фигурата и тежестта му скорост се изправи на задните си крака и решително се хвърли върху ловеца с широко отворени лапи.

Атаката бе толкова неочаквана, че Армандо не можа да се прицели,

а стреля напосоки. Нямахме време да зареди отново, затова хвана пушката за цевта и си послужи с нея като с боздуган и с всички сили удари нападателя по муцуната. Въпреки че губеше много кръв от разбитата си челност, лакомецът, побеснял от болка и ярост, се вкопчи в краката на младежа и се опита да разкъса кожените му гети.

Един по-точен втори удар по главата повали животното, което още не бе мъртво: мятеше се отчаяно, мъчеше се да се изправи, риташе с късите се крака и издаваше глухо ръмжене. Изстрел от упор в едното му ухо сложи край на агонията.

– Никога не бих повярвал, че ще ме нападне толкова дребно животно – каза Армандо, като се приближи и започна да го оглежда любопитно. – Бяха ми казвали, че смелостта му стига да се нахвърля върху елени, но никога не съм чувал за човек, нападнат и изяден от лакомец.

Армандо не се лъжеше. Лакомците са многобройни в северните райони на Америка и по-специално в Аляска и английските територии на северозапад. Въпреки че притежават изключителна за размерите си сила, не смеят да нападат хора. Но не отстъпват пред големите животни. Изглежда невероятно, но надвиват дори лосове и елени. За да победят по-лесно, покатерват се на някое дърво, скриват се в клоните му и когато жертвата минава наблизо, се хвърлят отгоре ѝ, като със завидна пъргавина разкъсват вратните ѝ вени. Тези животни притежават изключителен апетит и с единствената цел да напълнят до краен предел стомасите си унищожават огромни количества дивеч, като не се спират пред никакви опасности. Когато са гладни, дори се осмеляват да влязат в индианските колиби и да ги ограбят. Предпазливи са и трудно попадат в многобройните капани, поставени от ловците заради кожата им, които се плащат до дванадесет долара. Армандо знаеше, че месото на лакомеца е отвратително дори за индианците, и въпреки че много му се искаше парче печено, не пожела да яде. Не се отказа обаче от кожата, тъй като тя можеше да му бъде полезна през нощта. Одра я бързо, метна я на раменете си и пое отново с надеждата най-после да излезе от тази безкрайна гора. Той се напи с вода и се опита отново да тръгне на изток, за да стигне до брега на езерото. Скоро разбра обаче, че напразно бе похабил силите си. Слънцето вече клонеше към залез, когато Армандо забеляза, че отново се намира до групата дървета, които бе видял преди около пет часа.

– Хайде – каза си той примирено. – Ще трябва да прекарам нощта тук.

Спря до един клен, за да зареди пушката си, и пребледня.

Патрондашът му бе празен. Чак сега си спомни, че когато падна в капана няколко патрона се бяха изсипали. Това откритие го изплаши.

– Какво ще правя, ако срещна мечка? – запита се той. Младежът прерови джобовете си, в които имаше навика да слага някой и друг патрон за дребен дивеч. Намери само два.

– За какво ли ще ми послужат! – си каза – Ще се помъча да икономисам двата си последни изстрела, а утре ще потърся мястото, където ни нападна лосът.

Армандо не посмя да легне на земята. След няколко опита се хвана за един клон и се покачи на клена, като се настани върху едно разклонение, за да прекара нощта. Но гладът го измъчваше, защото не бе ял нищо друго освен двата сухара и не му позволяваше да затвори очи.

– Съжалявам за лакомеца – каза той и затегна колана си. – При липсата на друго това месо, макар и жилаво, щеше да послужи. Утре ще го потърся, ако вълците не са го изяли.

XXIII ПРОСТРЕЛЯНИЯТ ЖРЕЦ

Когато и последният слънчев лъч се скри, гората стана толкова тъмна, че дори и на десет крачки не можеше да се различат стволите на дърветата. Сгушен сред клоните, с пушка в ръка и нож на колана, Армандо се вслушваше в шумовете, без да помръдне, и се надяваше да чуе изстрел, който да извести приближаването на другарите му. Сигурно го търсеха, но къде?... Това бе толкова трудно в безкрайната гора.

– Може би съм се отдалечил много на юг, а съм мислел, че се движа на север – мърмореше си нещастникът. – Колко тревоги им създавам!... Може би смятат, че вече съм разкъсан от някоя мечка. Тъкмо разсъждаваше така, когато му се стори, че забеляза под себе си, на няколко крачки от дървото, което му служеше за убежище, огромна маса. Като не знаеше какво е, притаи дъх и се наведе, за да види по-добре.

– Прилича на кон или муле – промърмори. – Какво ли може да е?

Неясната фигура се спря до дървото и като че ли започна да пасе. Чуваше се шумоленето на сухи листа, раздвижването на храстите и изскубването на тревата, която растеше между дърветата. Нямахше съмнение: някакво животно пасеше под дървото.

Подтикван от любопитство, Армандо се наведе от клона, подозирайки, че това може да е един от конете оставени на брега на езерото. Искеше да огледа наоколо, но клонът се счупи и той полетя в празното пространство. Мислеше че ще падне сред храстите, но усети здрав гръб който не се преви под неговата тежест. Инстинктивно протегна едната си ръка, тъй като в другата държеше пушката, която не бе изпуснал при падането, и почувствува нещо като остра грива, в която се вкопчи отчаяно. Разбра, че бе яхнал пасящо под клена животно. Преди да си даде сметка за това щастливо избавление то вече го носеше през гората без посока. Подплашено от конника на гърба си, когото вероятно считаше за звяр, то се бе впуснало в луд бяг, като прескачаше пънове и преминаваше направо през храстите. Все още стъписан, Армандо се мъчеше да забави този бяг и да избягва клоните, за да не си разбие главата в някой от тях. Все някъде животното щеше да спре, сигурно извън гората, но положението на младежа съвсем не бе за завиждане, защото то препускаше без посока и без да мисли за ездача. Летеше като стрела сред дърветата, провираще се през храстите, прескачаше препятствия и

минаваше през локвите по пътя си, сякаш искаше с тези почти ледени бани да се освежи. Клони и листа удряха лицето на конника и за да се предпази, Армандо се бе привел над шията му и подпрял главата си на нея, пазеше челото си от ниските здрави клони. Едно падане би имало много тежки последици при тази скорост и той отчаяно стискаше късата грива. По-неопитен ездач трудно би устоял на това засилващо се тръскане. Горкото животно малко по малко губеше сили. Хълбоците му уморено потръпваха, от гърлото му излизаше дрезгаво дихание и от минута на минута ставаше все по-учестено, а нозете му все по-трудно прескачаха безбройните препятствия в гората.

– Да се приготвим за падането. – промърмори Армандо. – След малко този побеснял звяр ще рухне.

В този момент забеляза, че дълбокият мрак се разсейва Обнадежди се.

– Значи сме прекосили гората? – запита се Армандо. – Душа, мой добри ми бегачо, още едно усилие и след това ще те освободя. После ще разбера върху какво съм паднал!

Гората ставаше все по-рядка, храстите изчезваха, а теренът започна да се изравнява Равнината трябваше да е наблизко. Животното излезе усатремно от хаоса от огромни дънери и се насочи към зеленеещата се прерия, слабо осветена от луната. Едва сега Армандо разбра с кого бе извършил това фантастично препускане Както си и мислеше, това бе голям лос Горкият, като не знаеше що за звяр носи на гърба си, беше много изплашен. Когато видя пред себе си прострялата се прерия, събра сетни сили и се спусна напред, тръскайки отчаяно широките си рога. Армандо вече не се страхуваше от падането и от това, че може да си счупи главата в някой клон. Той се изправи и започна леко да подканя животното.

– Напред! Галоп! После ще те освободя и дори ще ти подаря живота!

Очевидно лосът нямаше нужда от подканяне Продължаваше да тича, но вече не по права линия, а на зигзаг, като от вре ме на време се мъчеше със силни отмятания да се освободи от нежелания ездач. Той видя в далечината група дървета и се отправи към тях. Може би се надяваше да намери някое блато, в което да се потопи, тъй като тези животни са наистина много добри плувци. Скоро стигнаха до дърветата. Вместо да се шумгне сред тях, лосът подскочи толкова силно, че конникът полетя във въздуха.

– По дя... – има време само да възкликне младежът.

Излетя напред като куршум, преобърна се два пъти и за щастие тупна в един гъсталак, който го предпази от удара. Докато падаше, се разнесоха викове и се разтичаха хора Армандо чу свистене, след това видя, че лосът се изправи на задните си крака, а после рухна и започна да рита.

– Негодници!... – изкрещя той и веднага скочи на крака – Кой уби елена ми? – грабна падналата си пушка и дотича до лоса.

Горкото животно, прободено в единия хълбок от къса стрела – нещо като тризъбец, издъхваше. От храстите изскочиха петима мъже, които заплашително размахваха стрели и томаховки. Когато видяха младежа, се спряха и го загледаха с изненада и недоверие. Ако се съдеше по дивашките им дрехи и по рисунките по тях, това бяха индианци от племето танана.

Всички бяха ниски и набити, с доста големи глави, с широки гърди и рамене. Лицата им бяха живописно изрисувани с червено, жълто и турскосиньо, косите им бяха дълги и черни, накичени с пера от диви петли и сокол, а в ноздрите си бяха забили по една пръчица или парче кост, което им придаваше доста жесток вид.

Дрехите им бяха от еленова кожа обсипани с ресни, перли и прозрачни парцалчета, придържани от копчета изпечени от глина. Бяха обути в доста широки панталони, чиито крачоли бяха напъхани в кожени мокасини с ресни и рисунки. На коланите си носеха индиански торбички, нещо като много дълги чанти, завършващи с кожени ресни, в които обикновено поставяха лула, огниво и амулети от разноцветни камъчета и мидички. Единият от тях, може би предводителят или жрецът, освен всичките тези дрехи носеше и широка полуошавена бяла мечка кожа, по която имаше звънчета зъби от вълк и лакомец, глинени топчета и медни плочки. На шията си бе окачил тенекиена добре излъскана консервна кутийка която вероятно бе съдържала риба тон или сардина Няколко мига петимата мъже мълчаливо и любопитно гледаха Армандо. Той се бе скрил зад тялото на лоса и държеше пушката си в ръка. Предводителят на малкия отряд или жрецът, след като задоволи любопитството си, направи две крачки напред, размаха томаховката си и изрече на младежа няколко неразбираеми думи. От жеста му обаче се разбираше, че иска нещо, и то незабавно.

– Обяснете по-добре, защото нищо не разбирам. – каза Армандо на английски.

Жрецът изпусна едно продължително о! и повтори веднага на същия език, като изопачаваше думите

– Белият човек да си върви, и то веднага.

– По-спокойно, драги – отговори Армандо. – Лосът е мой и нямам намерение да ви го оставя, без да си взема парче. Умирам от глад и няма да си отида, преди да напълня стомаха си.

– Махай се! – повтори жрецът заплашително.

– Не драги мой.

– Младият бял човек отказва?

– Точно така.

– Значи той не познава Коч-а-Кучин?

– Не знам кой е той.

– Той е магьосник, жрец на племето танана татанкок.

– Това изобщо не ме интересува. Казвам, че съм гладен, че лосът ми принадлежи и че искам да ям – отговори Армандо решително.

– Търпението не е отличителна черта на Коч-а-Кучин – каза индианецът.

– Още по-малко на Армандо Фалконе, драга ми изрисувана муцуна?

– Аз със стрелата си убих лоса и ще го имам.

– Аз пък ти казвам, че го яздох и ти нямаше право да го убиваш.

– Лосът не е животно, което се оставя да има господар. Той е свободен, живее в горите следователно принадлежи на този, който го убие. Младият бял човек да си отива, ако държи на живота си.

– Повтарям ти, че съм гладен.

– Танана нямат храна за белия човек.

– Добре тогава, ако смееш, ела и си вземи лоса – каза младежът, като вдигна пушката.

При тази заплаха магьосникът се поколеба, защото без съмнение познаваше огнестрелното оръжие, а после каза:

– Тъй като се осмели да ме заплашиш мен, магьосника на войнственото племе танана, ще ми дадеш това оръжие.

– Може би ще поискаш и ножа ми?

– И него ще ми дадеш.

– Негодник!... Аз не се страхувам от теб.

– Ще видим.

Жрецът, без дори да поиска помощ от своите вдигна тежката си томахава и смело се хвърли срещу младежа, уверен, че ще го улучи. Армандо насочи пушката към гърдите му и извика:

– Пази се!... Ще те убия!

Въпреки предупреждението магьосникът метна яростно срещу него

томахаваката, чийто удар би разцепил дори скала. В това време хората му стиснаха лъковете, готови за стрелба. Само миг колебание и Армандо щеше да бъде загубен. С един скок назад той успя да избегне удара на индианеца и стреля. Жрецът, улучен от куршума, изпусна оръжието си, извика от болка, хвана се за гърдите, сякаш искаше да спре бликащата кръв от ужасната рана, и побягна през поляната, следван от хората си. Армандо, без повече да се интересува от лоса, причина за тази схватка, също се спусна. Беше изминал около пет-шестстотин метра, когато от края на гората чу няколко изстрела. Помисли, че го нападат нови врагове и се обърна, решен да изстреля последния си патрон. Вместо това издаде неудържим радостен вик. Насреща му, пришпорвайки конете, идваха Бени и Фалконе.

– Ей!... Армандо!... – изкрещя механикът. – Откъде идваш?

– Чичо! – извика младежът и се затича насреща му.

– По дяволите! – каза Бени. – От дванадесет часа ви търсим из гората

– А аз от петнадесет – отговори Армандо.

– По дяволите!... И къде бяхте?...

– Загубих се, Бени.

– В гората?...

– Да.

– Така си и мислех.

– Щастлив съм да ви видя жив, Бени. Убихте ли онзи проклет лос?

– Снощи опитахме месото му и ви уверявам, че беше изключително.

– Ще уважа едно хубаво парче печено месо, защото умирам от глад.

– Горкият Армандо – каза Фалконе. – Каква ли тежка нощ си прекарал.

– Ами лоша за малко не бях убит, чичо.

– От кого?

– От индианците.

– По дяволите! – извика Бени. – Вие ли стреляхте преди малко срещу тях?

– Да.

– Да не сте убили някого?

– Мисля, че да.

– Един негодник по-малко. Разкажете, Армандо.

С няколко думи младежът разправи какво се бе случило. Когато свърши, той видя, че канадецът се намръщи.

– Хиляди дяволи! – промърмори той. – Вие сте ранили или убили

един жрец от племената танана?... Това би могло да има тежки последици, Армандо.

– Мислите ли? – попита Фалконе.

– Танана са смели и отмъстителни и няма да оставят безнаказана смъртта на своя магьосник.

– Искаше да ме унищожи. – каза Армандо.

– Имали сте право да се защитите. И аз бих направил същото, ако не и по-лошо, но не крия, че започвам да се безпокоя, още повече че скоро ще трябва да прекосим земите на племената – Е!... – добави канадецът, като вдигна рамене. – Ако вземат да ни досаждат, ще ги вземем на мушката, като онези кучета, индианците от Малкото Робско езеро. Да вървим да отрежем парче от лоса, преди вълците да са изяли и кокалите му, и да се връщаме в лагера.

Запътиха се към голямото животно, което лежеше до храста, и отрязаха няколко къса месо. То бе много по-вкусно от еленското.

Без инциденти се завърнаха и един час по-късно Армандо се наслаждаваше на печеното, което наистина беше изключително. Престоят им край брега на езерото бе много кратък, защото се страхуваха от завръщането на воините от племената танана. Натовариха сандъците, опаковаха провизиите и се отправиха на северозапад. Искаха да прекосят границата на Аляска в близост до планинската група, образувана от високите върхове Сент Елиа Кук, Ванкувър, Феърудър, преди да достигнат езерото Хуталинкна или едноименната река. Новият път, избран от канадеца и от Фалконе, може би щеше да ги отдалечи от отмъстителните танана, но бе изключително тежък, защото трябваше да преодолеят полите на тези чудовищни вериги, които образуваха Скалистите планини. Изпитанията започнаха много скоро. Мястото ставаше все по-диво, теренът – все по-стръмен, изпълнен със страшни пропасти, безкрайни дефилета, остри върхове, гигантски скали, които конете не можеха да преодолеят. Загубиха почти цяла седмица из тези планини – дълга колкото един месец и ужасно трудна. Многократно бъдещите златотърсачи бяха принуждавани да разтоварват конете и да ги водят един по един, през труднопроходими проходи, бутайки ги по нанагорницата. Едно от животните падна в една пропаст.

Гледката бе неповторима!... Огромни върхове и сред тях гигантът на Северна Америка Сент Елиа; върхът Кук, който се извисява на четири хиляди метра височина, върхът Феърудър – още по-висок. Всички те представляваха невъзможни за описание картини. Величествени, покрити със сняг дори и през лятото, те сякаш докосваха небето. По

стръмните им склонове блестяха ледници, приличащи на огнени морета под лъчите на залязващото слънце.

На осмия ден, изтощена, почти без провизии, с коне, уморени от тежкия път, групата се готвеше да станува край границата на руските владения в Америка, в района на приказните златни мини.

XXIV ЕЛДОРАДО В АЛЯСКА

Разпространяваната през 1858 година мълва, че в Британска Колумбия, сред пясъците на река Фрейзър, били открити богати залежи от злато, бе голямата сполука за Аляска. Повече от тридесет хиляди калифорнийци, обхванати от златната треска, се отправиха натам и застрашиха благоденствието на Сан Франциско, столицата на Калифорния. След като се установи, че по тези места имаше запаси в оскъдни количества, мнозина от емигрантите, разочаровани, се завърнаха в Калифорния. Попоритите продължиха своя път към места, където златните залежи бяха по-богати. Те напредваха бавно, изследваха участъците, където предполагаша, че ще намерят скъпоценния метал, и постепенно достигнаха Аляска, преодолявайки огромното разстояние, което я делеше от Британска Колумбия. Колко време им бе необходимо, за да стигнат до бреговете на Юкон? Колко от тях успяха да открият златоносните жили? Колко оставиха костите си, оглозгани от вълците по тези безлюдни земи, покрити през по-голямата част от годината със сняг и лед? Малцината късметлии, успели да се доберат до северните притоци на голямата река, разбраха, че най-после са открили Елдорадо, търсено от години с невероятно търпение. Първият разработен участък се казваше Касиер Бар и се намирал в едно безлюдно място в горното течение на Юкон, сред почти непристъпни планини. Тези първи „миньори“ пазеха в тайна откритието си, за да не дойдат нови хора. Макар че през 1885 година се появиха някакви съобщения, знаеше се, че всекидневно златотърсачите печелеха много долари и че златоносните пясъци на река Стюарт можеха да дадат още повече. Малцина авантюристи дръзваха да тръгнат към тези места поради трудностите свързани с пътуването, липсата на комуникации, студа, опасностите и огромните разходи, необходими за това дръзко начинание. През 1892 година започнаха да се чуват поточни сведения, говореше се за жили, открити по бреговете на Клондайк, съдържащи приказни богатства. Тези съобщения въодушевиха дори и невярващите, а преселването се оживяваше. Авантюристите потегляха от пристанищата на Съединените щати и Колумбия, изкачваха се по Юкон чак до Доусън, безстрашно тръгваха сред снежните пустини. Канадски ловци прииждаха откъм бреговете на Макензи или от Робското езеро. Много от тях, съсипани от лишенията и трудностите загубиха живота

си, а трупове им послужиха за храна на изгладнелите вълци. Обаче най-силните и с най-голям късмет стигнаха до заветната цел.

Злато в изобилие имаше в притоците на Юкон, дори повече, отколкото в прочутата Калифорния. За кратко време бяха натрупани огромни богатства. Много от тях бързо се стопиха в баровете и около игралните маси, между удари с нож и револверни изстрели. Американците практични хора, бързо построиха град сред блатата на Юкон и Клондайк и го нарекоха Доусън. Отвориха многобройни хотели, барове и игрални домове, които представляваха бараки на един или два етажа, със стая за пътници и помещения, отделени едно от друго само с памучни завеси. Не закъсняха и с издаването на вестник, Клондайк нюз, който обаче не просъществува дълго, защото журналистите предпочетоха по-трудния, но и по-доходния занаят на златотърсачите. Към края на 1896 година бяха добити повече от осемдесет милиона в злато, а през 1897 – повече от сто. Но не мислете че производството спря дотук. Бяха открити нови находища, още по-богати, както и други, на юг в долините на Сент Елиа. Явно, че най-големите залежи бяха погребани под склоновете на този огромен планински масив. Дългите и широки морени от север свидетелстваха, че златото идва от юг, от кварцовите жили, разкъсани от ледниците и разпръснати от пороите и свлечени от водите в долините. Учените изследвали тези области, бяха уверени, че Сент Елиа крие много поголеми богатства, отколкото Клондайк. На същото мнение бяха и златотърсачите. Те дори твърдяха, че там, горе е възможно да се намерят цели скали, образувани от скъпоценния метал!!!

* * *

Четиримата разположиха лагера си в края на една голяма долина, все още покрита със сняг, която изглеждаше дива поради огромните борове, ели, смърчове и брези. Наблизо имаше малка река. Тя течеше на север, като тук-там образуваше малки езерца, и им обещавахе хубава риба и дивеч. От запасите им бяха останали само няколко либри брашно, една торбичка със сушено месо – две либри, която много грижливо бяха запазили, малко чай и захар.

– Армандо, приятелю мой – каза Бени, след като се стопли с чаша чай, – ако не подновим запасите си, то само след няколко дни ще бъдем принудени да пазим диета.

– Не виждам нито една птица – отговори младежът. – Струва ми се, че мястото не е особено подходящо за лов.

– Нетърпеливо момче! Мислите, че дивечът ще се затича да ви

целуне ръцете в очакване да го убие и да го сложи в тенджерата си?

– Не искам това, Бени, но ми се струва, че на това място няма животни.

– Ако не намерим, ще ловуваме в езерата. Ще се откажете ли от бели пъстърви?

– Не, разбира се.

– Значи първо да посетим тези езера.

– И аз ще дойда – намеси се Фалконе – Бек сам ще се погрижи за лагера ни.

– Елате, господине – каза Бени.

– А как ще ловим рибата? – попита Армандо.

– Ще си направим харпуни от ловджийските ножове! – отговори канадецът. – Рибите са едри и няма да е трудно да ги улучим. С моя нож, прикачен към здрав прът, съм хващал хубави шуки и големи пъстърви в Малкото Робско езеро, а също и в Езерото на бивола и Езерото на съмгитите във Фрейзър.

– Тогава да вървим.

Посъветваха Бек да внимава и да върже конете, за да не се отдалечат. Отправиха се към края на долината, откъдето видяха едно доста голямо езеро, в което се вливаше една рекичка. След час бяха на брега му. Явно водите му не бяха много дълбоки, тъй като в средата растяха водни растения, а над тях кръжаха няколко двойки диви патици и рибари. Въпреки това навярно имаше много риба защото по повърхността му често се виждаха мехурчета. Бени се канеше да отиде в горичката, за да отреже дълги клони, от които да направи харпуни, но вниманието му бе привлечено от нещо черно, което се полюшваше в края на една малка плитчина.

– О!... – възкликна той. – Какво ли е това там?

– Прилича на кану. – каза механикът, като се вгледа в тази посока.

– Да отидем да видим. – каза Бени. – Ако наистина е лодка обещавам ви хубав улов.

Отправиха се към малкото заливче скрито от върби и нискорастящи брези. Не бяха се излъгали. Там имаше завързано с кожен ремък индианско кану в отлично състояние. Тези плавателни съдове правени много умело от индианците с материал, намерен по бреговете на техните реки и езера не са от издълбани дървесни стволове. Състоят се от солидна върбова арматура покрита с широки парчета брезова кора свързани чрез много тънки корени от ела и споени със смола. Обикновено са дълги десет стъпки, но има и по шестнадесет стъпки, в които спокойно могат да

влязат трима души. Макар че са много леки, те посрещат и най-буйните течения, без опасност да се разбият или да се преобърнат. В откритото от Бени кану имаше два харпуна малко смола и две весла с широки лопати.

– Ще влезем в езерото. – каза канадецът – и ще отидем да ловим пъстърва в дълбокото.

– Мисля, че няма смисъл. – възрази Фалконе, който от известно време наблюдаваше някакви колове издигнати над водата на около пет-тотин метра от брега – Ако не се лъжа, там има рибарски кошове, каквито използват туземците.

– Да така е – отвърна Бени, след като внимателно ги огледа – Да отидем да видим.

Качиха се на кануто, Армандо се изправи на носа, а Фалконе на кърмата, за да пазят равновесие. Бени застана в центъра с веслата Отблясната силно, леката лодка полюшвайки се грациозно, излезе от плитчината и се отправи натам. Наведен, Армандо оглеждаше кристално чистите води, за да види дали има улов. Бързо се увери, че езерото бе пълно с всякакъв вид риби. Те се плъзгаха по дъното, стрелкайки се сред водната растителност. Някои бяха черни като въглен, други бели със сребърни отблясъци, а трети с красива синя окраска Имаше толкова много, че за кратко време можеше да се напълни цял кош.

Бени, въпреки че гребеше наблюдаваше внимателно и като забележеше някоя риба, бързаше да я назове:

– Ето един налим... не е много добра става за храна на кучета Бяла пъстърва... превъзходна!... Превъзходна!... Гривеста риба... може да мине., шука... добра е... А, шаран... деликатес!...

Той гребеше усилено и не след дълго кануто достигна мястото, където бяха потопени индианските кошове. Индианците ко-юкони и танана не използват мрежи, а ловяха рибата от водните потоци и езерата с тези приспособления във вид на фунии, изработени от много тънки върбови пръчици. Когато дойде зимата, те забиват в реките и езерата колове, към които ги прикачват, чакат да се образува лед, но не забравят да оставят дупки. Като видят светлината, рибите влизат във фуниите и остават там затворени. Бени познаваше този начин на риболов и побърза да вдигне кошовете сигурен, че ще ги намери препълнени. За голяма негова изненада в трите имаше само пет едри щуки, общо петнадесет-двадесет килограма.

– Хитреците са разрушили останалите – каза той.

В този момент чу дълго изсвирване и видя, че на около триста

метра плува прекрасен лебед със снежнобели пера.

– Армандо, ваш ред е – каза той. – Птицата струва много повече от тези сладководни рибки.

Младежът се изправи с пушка в ръка и се прицели, но видя, че грациозната птица удря отчаяно с криле и прави безплодни усилия да се издигне.

– Какво става там? – запита младежът много изненадан. – Като че ли бедният лебед се бие с някого?

– Дали не се е заплел във водните растения? – усъмни се Фалконе.

– Не мога да повярвам – каза канадецът. – Струва ми се, че го е хванал някой от обитателите на езерото. Не виждате ли, че главата му е под водата и не може да я извади?

– Струва ми се, че тук няма крокодили – каза Армандо.

– Не момко – отговори Бени.

– Мисля, че се досещам какво става – каза Фалконе, който внимателно наблюдаваше усилията на птицата.

– Обясни, чичо.

– Този лебед е хванат от щука.

– О!... Чичо!...

– Не вярваш ли?

– Щука да хване лебед?

– Учудва ли те?

– Изглежда ми невероятно.

– Бени, приятелю, да идем да видим – предложи механикът.

Канадецът отново хвана веслата и тласна кануто по повърхността на езерото. В това време лебедът продължаваше да се бори отчаяно, за да освободи главата си, която все още беше под водата. Крилете му пляскаха яростно и вдигаха пръски пяна, но не успяваха да вдигнат тялото нагоре. Приглушени писъци, прекъсвани от странни звуци, които като че ли излизаха от някаква тръба достигаха до ушите на тримата. Изведнъж горкият лебед, победен от подводния си враг, за последен път опъна криле. Красивите му пера настръхнаха и той се отпусна бездиханен върху водата

– Мъртъв е – каза Армандо.

Изплашен победителят да не завлече плячката под водата, Бени с четири силни загребвания стигна до птицата. Армандо и Фалконе се наведоха и я извлякоха на борда заедно с нападателя – огромна щука. Малката сладководна акула в стремежа си да глътне голямата плячка бе сграбчила птицата за главата като че ли ставаше дума за рибка от една

либра и я бе удушила. Но и лакомницата, след като бе налапала главата също се бе задушила и бе останала вкопчана в жертвата си.

– Ако вземем да разказваме, че една такава риба е била хваната в момент, когато се е мъчила да улови лебед ще ни се присмеят в лицето – каза Армандо, чието учудване нямаше граници.

– Който познава ненаситността на щуките няма да се изненада – възрази Фалконе – Това не е нещо ново, Армандо.

– Толкова ли са смели тези риби?

– Те са най-войнствените и най-ненаситните обитатели на сладките води и с право ги наричат речни вълци. Не можеш да си представиш колко са всеядни. Както виждаш, не са големи и въпреки това се хвърлят срещу всички с отчаяна смелост и почти винаги излизат победители. Казват, че някои се нахвърлят дори на кучета.

– Но как е възможно?

– Понякога се сражават настървено дори с видрите.

– Сигурно причиняват големи беди в реките и езерата.

– Истински касапи – отговори Фалконе – Един път някакъв си Шолмъндейли, собственик на развъдник за риба имал неблагоприятната идея да пусне вътре една щука тежаша около тридесет либри, за да се поохрани. За година тази лакомия унищожила всички риби в развъдника. Останал само един голям шаран, но и той бил в окаяно състояние поради многобройните рани, нанесени му от щуката по време на битките.

– Каква ненаситност! – възкликна Армандо.

– Помисли само. За два дни поглъщат храна, която надвишава собственото им тегло.

– Тогава сигурно бързо растат.

– Много по-бързо от всички други риби.

– Кажете ми, чичо, вярно ли е, че в коремите им са намирани и скъпоценни предмети?

– Абсолютно вярно, Армандо. В Англия е била уловена щука, тежка двадесет либри. В стомаха ѝ е имало часовник, окачен на лента, и два печата.

– Но как ги е погълнала?

– Сигурно с плътта на едно момче, удавило се в Оуз няколко дни преди това. В стомаха ѝ били намерени човешки пръсти и дори рибарски оловни топчета.

Докато Армандо и чичо му разговаряха, Бени продължи да гребе към брега, защото смяташе, че уловената без никакво усилие плячка им стигаше за момента. Върнаха се, завързаха кануто с намерение да го

използуват отново и се отправиха към лагера, за да приготвят вечерята. За да съкратят пътя си, те навлязоха в една горичка, която правеше голям завой и обхващаше долината по цялата ѝ ширина. Неочаквано бяха нападнати от пет огромни сиви вълка. Армандо се готвеше да ги удари с приклада на пушката си, за да се разбягат, когато видя как Бени се хвърли към едно дърво и се облегна на ствола му, сякаш за да се предпази от нападение в гръб

– След мен!... – извика канадецът. – Вълците са бесни!...

XXV

ПОБЕСНЕЛИТЕ ВЪЛЦИ

Фалконе и Армандо забелязаха, че опитният ловец отстъпва. Нещо, което той не правеше пред никаква опасност, веднага го последваха и се подпряха на стъблото на дървото. Вълците, като видяха тримата мъже да се оттеглят, се спряха нерешително. Тези жестоки скитници на прериите и снежните полета бяха с необикновен ръст, но страшно мършави, с настръхнала козина, широко отворени очи, които странно блестяха с остри, дълги зъби и заплашително отворена запенена уста сякаш готови да хапят.

– Не позволявайте да ви докоснат, защото сме загубени. – предупреди Бени, като видя другарите си да се притискат до високия ствол на елата – Тези вълци са бесни.

– Бесни!... – извикаха Армандо и чичо му и почувстваха как тръпки побиват телата им.

– Пазете се! Ако ви настигнат, бийте безжалостно!

– Да стреляме, Бени! – каза Армандо.

– Не още, Армандо. Сбъркаме ли, някой от тях ще ни нападне, преди да имаме време да го отблъснем. Ударът с приклада може би е по-ефикасен срещу тези проклетни животни.

Докато си разменяха тези думи, петте сиви вълка, обхванати от неудържимото желание да схрускат костите на ловците между стоманените си зъби, започнаха да обикалят около дървото. Те виеха глухо и не изпусаха от погледа си жертвите. Опашките им бяха подвити и метяха снега, който беше все още в голямо количество под сянката на дърветата. Напредваха един след друг, като описаха почти правилен кръг. Тримата ловци, хванали пушките за цевите, бяха готови да ги отблъснат с удари. След известно време жестоките животни започнаха да разширяват кръга като продължаваха да наблюдават жертвите си. Накрая решиха да си отидат и навлязоха в един много гъст храсталак.

– Уплашиха ли се? – попита Армандо, като въздъхна облекчено.

– Ще останем до дървото. – отговори Бени. – Може да са се скрили, за да ни нападнат отново. Ако не е то, те веднага ще ни заобиколят и сигурно ще ухапят някого.

– Вие казвате, че са бесни? – попита Фалконе.

– Сигурен съм, не се лъжа.

– Не знаех, че и вълците побесняват.

– Но, господине всички обитатели по тези места го знаят. Тук още си спомнят годините, когато се е случвало: 1865, 1872, 1879 и 1886.

– Значи може да се каже, че това става на всеки седем години.

– Правилно забелязахте господине.

– И защо е така?

– Това все още не се знае.

– Човек, ухапан от бесен вълк, умира ли?

– Винаги, господине.

– По какво ги познахте?

– По вида, а и по куража им. Както знаете тези хищници са смели само когато са много; но когато са обхванати от бяс, губят страха си и се нахвърлят върху всеки, та дори и върху цял керван. Търсят преди всичко кучета, а за да ги разкъсат, се приближават до лагерите, без да се интересуват, че там има хора.

– Отидоха ли си? – попита Армандо. – Вече нищо не чувам.

– Не вярвам – отговори Бени. – Ще видите, че ще ни преследват може би няколко дни и ще изчакат подходящ момент да ни нападнат.

– Да се опитаме да се отървем от тях с пушките.

– Това и ще направим, момко. Да вървим. Струва ми се, че засега опасността отмина.

Те изоставиха дървото закрилник и се отправиха на път, като държаха пушките готови за стрелба и се оглеждаха на всички страни, за да не бъдат изненадани. Когато излизаха от гората съзряха петте вълка да се появяват отново на петдесет-шестдесет метра зад тях. Противните животни бяха вървели по петите им, скрити зад храстите и стволите на дърветата и като ги видяха да излизат от гората се показаха отново. Бени и другарите му мислеха, че те се готвят да ги нападнат. Но вълците разтвориха паст и започнаха да вият зловещо, а гласовете им отекваха в гората отляво.

– Ах!... Няма ли да престанете? – извика ядосано канадецът. – Добре, ето ви тогава!

Насочи пушката към най-едрия, в това време Армандо се прицели в най-мършавия. Изстрелите проехтяха едновременно. Двата вълка паднаха заедно – единият надясно, другият наляво, а останалите побягнаха като виеха с пълна сила.

– Дяволите да ви вземат! – извика Бени. – Ако се върнете, и с вас ще си разчистим сметките!

Сигурни, че повече няма да бъдат обезпокоени, мъжете ускориха

крачка и за по-малко от половин час стигнаха до лагера. Бек ги очакваше доста притеснен. Никой не се бе появявал по тези места но и мексиканецът бе отблъснал нападение на вълци, които едва не бяха разкъсали един кон.

– Ще преместим лагера – каза Бени. – Тази долина гъмжи от вълци и е неразумно да стоим повече тук.

През деня бъдещите златотърсачи бяха заети с опушването на лебедовото месо и рибата. Искаха да тръгнат на другия ден, затова запалиха големи огньове около лагера и работиха до късно. Страхуваха се, че през нощта вълците могат да преминат през огъня и да отвлекат провиниите им, окачени на няколко въжета и затова решиха да пазят по двама. Бек и Армандо поеха първи това задължение, а Бени и Фалконе по-късно щяха да ги сменят. След като вечеряха и изпиха по чаша чай, младежът и мексиканецът завързаха конете за кол, забит до едната палатка вътре в двойния кръг на огньовете, и се излегнаха върху пласт мек мъх, с пушки в ръка. Пазеха вече около два часа, като от време на време ставаха да подклаждат огньовете и да обръщат парчетата месо и риба, когато откъм големите храсти в края на долината чува продължителен, тъжен и страшен вой.

– Изгладнял вълк, който зове другарите си – каза Бек на Армандо. – След малко ще чуем такъв концерт, че тръпки ще ни полазят.

От зловещия вой конете започнаха да треперят, притискаха се един о друг и цвилеха приглушено. След първия вой настъпи тишина, после от противоположната страна на долината, откъм горичката, която Бени и другарите му бяха прекосили сутринта, се чу втори.

– Викат се – каза Армандо. – Мислите ли, че ще ни нападнат, Бек?

– Възможно е, особено ако са бесни.

– Казвали са ми, че ги е страх от огъня.

– Вярно е.

– Тогава можем спокойно да си лежим, приятелю.

– Ех!... Карамба!... Чувате ли?

В това време в далечината, откъм южната страна на долината, се чу воят на вълците, които бързо се приближаваха. Изглежда, че многобройната глутница слизаше стремглаво през горите, за да се спусне по склоновете и да се нахвърли върху лагера.

– По дяволите!... – промърмори Армандо и стана – Ще речеш, че са поне стотина.

– А може и повече – каза Бек.

– Какво да правим?

– Засега ще засилим огньовете Ако стане по-опасно, ще събудим и другите.

Бяха се запасили с голямо количество сухи дърва, от които хвърлиха в огньовете няколко наръча, а с останалите направиха нещо като барикада около палатката. За всеки случай решиха да свалят провизиите от въжетата и да ги приберат вътре в обръча. В това време воят се усили. Духаше южен вятър и до слуха на Армандо и мексиканеца достигаха ту по-остри, ту по-слаби шумове Може би страшните животни не се движеха в права линия, а следваха дългите завои по склоновете на долината. Изведнъж воят стана оглушителен. Колоната бе слязла в равнината и тичешком се спускаше към лагера. Слабата лунна светлина се процеждаше през пласт мъгла и Армандо и Бек забелязаха черните точки, които се местеха с главозамайваща скорост в края на долината.

– Ето ги. – извика мексиканецът и гласът му потрепера – Много са и са убедени, че ще ни надвият.

В този момент Бени повдигна края на платнището на палатката и се показа с пушка в ръка След него се появи и господин Фалконе.

– Вълците ли? – попита канадецът.

– Да и то много. – отговори Армандо.

– Откъде идват?

– От юг.

– От платата на Сент Елиа?

– Така мисля.

– Ще ни накарат да прекараме една лоша нощ На сигурно място ли са конете?

– Вързани са – отговори Бек. Трябва да съберем рибите.

– Всички провизии са прибрани.

– Отлично. Ще накараме пушките да запеят, а на воя на тези гладници ще отговорим с олово. Който има патрони, да не ги пести.

Първите вълци вече бяха дошли. Движещи се по инерция, много от тях се изтърколиха в огньовете като изгориха лапите и муцуните си. Други се спираха на няколко крачки и показваха озъбените си челюсти, а от очите им излизаха фосфоресциращи пламъци. Забелязаха четиримата въоръжени мъже и побързаха да отстъпят с вой към останалите Кръвожадните прерийни хищници бяха поне осем дузини. Повечето бяха сиви вълци, но имаше и черни – яки и кръвожадни и не по-малко опасни. Огънят ги възпря, но не ги победи. Като видяха, че не могат да преминат тази огнена линия, образуваха широк кръг около лагера, седнаха на задните си лапи да изчакат угасването на пламъците, за да се хвърлят

отново неудържимо върху хората и конете.

Видът на тези деветдесет-сто хищника очакващи подходящ момент, за да започнат нападението, беше такъв, че и най-смелият мъж от двете Америки можеше да усети тръпки по гърба си. Това бе обръч от зъби и отпуснати долни челюсти, готови да се захванат за работа. Очи, които нито за секунда не изпусаха от погледа си хората и следяха и най-малките им движения. Бени въпреки доказаната си смелост изглеждаше притеснен и се колебаеше дали да открие стрелба. Страхуваше се, че животните тласнати от ярост, ще прескочат огньовете и ще нападнат.

– По дяволите! – възкликна той. – Работата е по-сериозна, отколкото си мислех.

– Да започваме ли? – попита Армандо, нетърпелив да открие огън.

– Не, по дяволите! – отговори канадецът. – Ще гледаме да не ги ядосаме.

– Ако дървата не свършат, може би ще решат да си отидат – каза господин Фалконе – Обикновено на разсъмване се оттеглят.

– Да, когато не са много гладни – каза Бени.

– Страхуват се от огъня, нали?

– Съвсем вярно, господин Фалконе.

– Да се опитаме да ги изплашим.

– И как?

– Като хвърлим сред тях горящи главни.

– Съветът ви ми изглежда добър. Страхувам се обаче, че само ще ги накараме да се отдръпнат.

– Ще опитаме ли?

– Да – отговори канадецът.

Оставиха пушките близо до себе си, взеха разпалени главни и започнаха да хвърлят във всички посоки. Вълците усетили върху себе си този огнен дъжд, се отдръпнаха бързо назад Те виеха и ръмжаха ужасно, но кръгът не бе развален, а само разширен дотолкова, че главните да не могат да ги достигнат, и нищо повече.

– Те са по-хитри, отколкото си мислех – каза Фалконе – Не ни остава нищо друго, освен да стреляме.

– Започваме – каза Бени. – Ще се редуваме двама по двама, за да не хабим много патрони. Готов ли сте Армандо?

– Вече си избрах вълка – отговори младежът.

Когато хищниците отново започнаха да приближават и да стесняват обръча двамата стрелци откриха огън. Пет-шест улучени животни паднаха на земята като се мятаха отчаяно и виеха от болка и ярост.

Останалите се нахвърлиха върху тях, заръфаха ги и започнаха безмилостно да ги разкъсват, макар и все още живи. Виждаше се само кълбо от гърбове глави и опашки, които се мятаха неудържимо. Кръвожадните прерийни хищници настъргено си оспорваха частите от своите събрата, ръмжаха и виеха като по този начин опровергаваха древната поговорка, че вълкът вълк не яде. Бени и Армандо веднага бяха заредили оръжието и първият извика:

– Огън в центъра!...

Проехтяха четири изстрела и куршумите повалиха няколко хищника. Гърмежите бяха съпроводени от ужасен вой. Паднаха и други вълци, а останалите се нахвърлиха върху тях, за да ги разкъсат жестоко. Като видяха, че групата не се разпръсва четиримата продължиха още ожесточено да стрелят и удвоиха огъня. Бяха стреляли вече по четири пъти. След петия вълците най-последно усетиха, че има опасност да загинат всички и се разпръснаха. Няколко от най-смелите прескочиха огньовете и се нахвърлиха яростно върху лагера.

– Пазете се! – изкрещя Бени. – Армандо, господин Фалконе, поддържайте огъня!... Бек, при мене!...

Четири вълка се устремиха към палатката, за да нападнат конете. Мексиканецът, който се намираще най-близо, смело посрещна нападателите, хванал пушката за цевта.

С два добре премерени удара той отблъсна два вълка. Третият се хвърли върху него, като се мъчеше да го захване за гърлото. Четвъртият нападна конете. Мексиканецът не загуби самообладание, хвърли пушката сграбчи нападателя за врата и с все сила го хвърли сред горящия наблизко огън. Конете бясно заритаха и четвъртият вълк, с разбит череп, падна на разкаляната и окървавена земя. Още три вълка, и то най-едриите, прекосиха горящата линия и се хвърлиха върху канадеца. Той бързо извади револвера от колана си и започна да стреля. Два вълка паднаха веднага. Третият бе ударен от Бек с горяща главня в муцуната, което го накара да избяга. Останалите, подложени на унищожителните откоси на Армандо и чичо му, решиха да не следват примера на тези преди тях, които бяха така страшно посрещнати. Отначало започнаха да разширяват обръча, а после, като видяха, че огънят не престава, а редиците им продължаваха да оредяват, се оттеглиха с подвити опашки.

– Ще помнят този урок – каза Бени – По дяволите всички вълци в Америка.

– Стана истинска касапница – каза Армандо.

– На земята останаха около тридесетина.

– Искаш да кажеш бяха останали, защото сега не виждам повече от седем-осем отатък огъня.

– Така е. – отговори Бени, като се смееше – Защото другите бяха изядени. Отивайте да почивате ще пазим ние с чичо ти.

– Няма ли да се върнат?

– О!... Не чувате ли?... Гласовете им стават все по-слаби.

– Продължават да бягат. Леко дежурство, Бени.

– Не се страхувайте младежа.

Армандо и Бек се вмъкнаха в палатката и се излегнаха, а Бени и Фалконе започнаха да дерат кожата на вълците с намерение да си направят топли завивки за през нощта. Други шумове не смутиха тишината в долината и хора и коне можаха да си починат спокойно до шест часа сутринта След обилна закуска малкият отряд отново се отправи на север.

Намерението им бе да слязат надолу по реката до Доусън с някоя лодка от форта Шелкърк или с канутата на племето танана, за да избягнат дългото пътуване през почти непознатите земи, пресичани от островърхи планини. Юкон може би бе открит за плаване, защото този път зимата не бе толкова студена и ако се съди по снега, който бе останал, нямаше да срещнат много трудности. От този огромен воден поток ги отделяше все още голямо разстояние, но те бяха решени дори да уморят конете, но да стигнат по-бързо. Още повече че не можеха да ги натоварят на лодките, а щеше да се наложи въпреки желанието си да се разделят с тях. Правеха съвсем кратки преходи и почти непрекъснато се движеха в галоп. За четири дни пресякоха няколко планински вериги, покрити все още с доста сняг, минаха край бреговете на много езера и диви горички и накрая стигнаха до бреговете на огромната река, чиито мощни води течаха между два високи бряга Тъй като не знаеха точно къде се намират, господин Фалконе изчака да стане обяд и нареди да си отдъхнат малко. После съобщи на другарите си радостната новина, че са само на осемдесет мили от форта Шелкърк.

– Ако успеем да намерим лодка – каза той, – след три седмици ще можем да стигнем Доусън, а след четири – до бреговете на Клондайк.

– За да събираме злато с лопати – прибави Бени с ентузиазъм. – Ако имаме късмет, най-после можем да станем богати и да купим всичките стада на моя бивш господар. Какво ще кажеш, Бек?

Мексиканецът пусна три кръгчета дим във въздуха извади цигарата от устата си и каза:

– Мисля, че ако стана богат, ще пратя по дяволите прерията

червенокожите и всички каубои на света

– Сигурен ли си?

– Да, Бени.

– А аз пък не, скъпи мой. Човек, опитал свободния прериен живот, не се отказва толкова лесно. Но ще поживеем, ще видим.

XXVI

ПРЕДАТЕЛСТВОТО НА ПЛЕМЕТО ТАНАНА

Юкон е най-голямата река в Аляска – безкрайна артерия, която прекосява областта по цялата ѝ дължина, тя би била много полезна, ако студовете не спираха плаването по нея за седем дълги месеца през годината. Богата е на риба, с прекрасни горички и многобройни медни рудници по бреговете. Може да се каже че почти всички жители на Аляска живеят близо до река или край притоците ѝ. Мястото, на което пристигнаха нашите приятели, беше много живописно, но пусто. Тук реката образуваше нещо като обширен залив. Растяха върби, ниски брези, бял и черен бор, ели, брези, шипкови храсти и полски макове които пъстрееха сред мъха. Нямаше много птици – тук-там се виждаше някой нирвец, гарван, прекрасна двойка планински петли. Нямаше и следа от дивеч. Бени бе слязъл от коня и внимателно наблюдаваше отсрещния бряг, отстоящ на около шестстотин метра, за да открие индианско селище или кану.

– Днес – каза той на непрекъснато разпитващия го Армандо – ще останем тук, а утре ще поемем отново на път, за да отидем във форт Шелкърк.

– Но вече нямаме почти никакви запаси, Бени. – каза младежът. – Дългите преходи и студът в този район ще ни накарат бързо да изядем провизиите си.

– Ще пообиколим околностите.

– Надявате ли се да убием някое животно?

– Ако не мечка или лос, то поне някой лебед. Погледнете ей там ги виждам как са се насочили към брега.

– Отиваме ли на лов?

Канадецът не отговори. Погледът му зорко следеше полета на птиците.

– Армандо – каза той изведнъж, – бихте ли приели един омлет? Имаме още малко сланина, която ще използваме вместо масла.

– Омлет? И още питате!

– След малко ще имам удоволствието да ви го предложа.

– Да не сте открили кокошарник, приятелю Бени?

– Не, не. Но гнезда пълни с яйца и то много по-големи, отколкото кокошите.

– Да вървим да ги вземем.

– Последвайте ме.

Бени нареди на Бек да запали огън, да излъска добре металния тиган и се отдалечи заедно с Армандо. Известно време следваха брега на Юкон, като се движеха срещу течението, после ловецът тръгна сред върбите, брезите и боровете, които образуваха гъста гора. От време на време излизаха на малки полянки, покрити с изумруденозелен мъх. Снеговете отдавна се бяха стопили и по тези приятни полянки растяха многобройни северни цветя. Имаше малки лехички с жълти лютичета, бели макове с алабастрова чистота, златисти макове и пространства, почервенели от планински цветенца. Виждаха се и места покрити с твърд лишей, подобен на сухи гъби, или с висок, много черен мъх, толкова крехък, че се пречупваше при най-лекото стъпване с крака. След като изминаха почти една миля, ловците рязко свиха към брега откъдето се чуваха остри писъци, издаващи присъствието на лебеди.

– Да вървим леко. – каза канадецът. – Освен с омлет можем да се сдобием и с печено месо.

– Лебедите ще избягат, Бени.

– Невинаги бягат, Армандо. Те много упорито защитават гнездата си.

– Дори и срещу хора?

– Понякога да Те са смели птици, способни да излязат дори срещу белоглав орел и често побеждават.

– Въпреки че човките им не са годни да причиняват рани?

– Силата им е в крилете – мощно оръжие, с което нанасят удари. Веднъж видях лебед да се хвърля срещу вълк, който се опитваше да се добере до гнездото, за да го обере. Бе убит само с един удар на крилете. Ей, младежо, стигнахме!

Бяха в края на гората. Като напредваха предпазливо и се криеха зад последните дървета, те доближиха брега, където десетина прекрасни лебеда оправяха своя тоалет. Пляскаха с криле поглаждаха перата си, почистваха се от насекоми, потапяха се във водата излизаха от нея и отново заглаждаха белоснежната си перушина. Наблизо няколко женски се бяха сгушили над дупки, оградени с трева и сух мъх. Навярно бяха заети с мътенето на яйцата. Бени посочи на Армандо мъжките и двамата стреляха едновременно. Два лебеда паднаха, а другите уплашени от гърмежите полетяха над реката като се издигнаха на голяма височина. Женските скочиха и вместо да бягат, отидоха натам, където още се виеше пушекът от изстрелите. Пляскаха силно с криле и издаваха

пронизителни крясъци. Бени и Армандо излязоха от скривалището си, хванаха пушките за цевите решени да прибавят нова плячка към вече убитите птици. Горките женски, като видяха двамата мъже, се спряха за миг нерешителна Нямаха никакво желание да изоставят гнездата си, но като разбраха, че защитата им би била безполезна, изправиха се и избягаха към реката. Бени, който искаше да увеличи хранителните запаси, бързо зареди пушката и стреля, но птиците вече бяха далеч.

– Няма значение – каза той. – Ще имаме омлет и печено месо.

Приблжиха се до дупките, които служеха за гнезда на бедните пернати, и видяха, че във всяка от тях имаше по шест яйца, доста по-големи от яйцата на пуйките със зеленикавобели черупки. В последното гнездо намериха осем.

– Да не са много стари? – попита Армандо, който бързаше да напълни джобовете си.

– Напротив, съвсем пресни са – отговори канадецът. – На не повече от три-четири дена.

Двамата събраха яйцата, взеха и двата лебеда и се отправиха към лагера, нетърпеливи да приготвят вкусния омлет. Когато бяха вече на петстотин-шестстотин крачки от лагера, чува някакъв особен шум, глухо барабанене като че ли от тамбури. Спряха изненадани и обезпокоени се спогледаха.

– Какво означава това? – запита Бени.

– Да не би Бек да е направил някоя тамбура?

– Бек ли!? Не съм чувал, че обича музиката И защо му е? Страхувам се, че са дошли индианци.

– Да отидем да видим какво искат, Бени.

Ускориха крачка и стигнаха точно в момента, когато в лагера влизаха двама червенокожи, които по дрехите и по шарките, с които бяха нарисували лицата си, приличаха на хора от племената танана. Фалконе и Бек ги пресрещнаха и започнаха да водят с тях оживен разговор, но, изглежда не можеха да се разберат. Бени пристъпи и попита механика какво желаят индианците.

– Не мога да ги разбера – отговори той. – Изглежда знаят само някоя и друга английска дума.

– Може би ще имам по-голям късмет. – каза Бени.

Обърна се към двамата и на някакъв странен език – смесица от френски и английски, ги попита какво искат. Старият ловец отлично познаваше езика, използван и разбираан от всички племена в Аляска и в английските територии на северозапад, съставен от индиански, френски

и дори руски думи и използван при размяна на кожи. Един от индианците щом чу въпроса отговори на същото наречие:

– Щом забелязахме лагера на белите хора, дойдохме тук, за да искаме да ни помогнат за излекуването на вожда на нашето племе.

– Твоето племе няма ли жрец? – попита Бени.

– Двама, но по-добрият отиде надалеч, а по-младият не може да го излекува.

– Може би е ранен?

– Не.

– Какво му е?

– Обладан е от злия дух.

– Ние нямаме отношения със злия дух, значи нашата помощ няма да допринесе за оздравяването му. Върни се в твой лагер и изпрати да потърсят другия жрец.

Вместо да си тръгне индианецът кръстоса ръце на гърдите си и каза:

– Получих нареждане да заведа белите хора в нашия лагер и ще си отида само ако дойдат и те.

– Казвам ти, че не познаваме злия дух.

– Белите са способни да правят чудеса.

– Повтарям ти да вървиш по дяволите и да ни оставиш на мира.

– Познаваш ли тананците? – заплашително попита индианецът. – Моето племе е мощно и може да накара белите хора да платят скъпо за отказа.

Бени твърде добре ги познаваше тъй като на младини бе ловец за кожи в северозападната компания и знаеше колко са смели и решителни. Той разбра веднага че няма да успее да убеди тези двама твърдоглавци в абсолютната безполезност на техните методи за прогонването на злия дух. След кратко съвещание с господин Фалконе решиха да ги последват. С хитрост се надяваше да се отърват и да се върнат веднага на брега на Юкон, но тъй като не желаше да се откаже от омлета помолли неканените гости да почакаат няколко часа дори ги покани на закуска. Нахраниха се натовариха сандъците и палатката на конете метнаха се на седлата и последваха червенокожите, които се отправиха към гората, удрайки нещо като тамбура направена от върбово дърво и покрита с еленова кожа. След около час групата стигна до бреговете на един широк приток на Юкон, където се виждаха много канута. Имаше и няколко сала т.е. лодки, направени от опъната върху скеле от кедрово дърво лосова или еленова кожа леко извити от двете страни. Те можеха да

побират четирима души. Наблизо, на брега на малко заливче се издигаше индианското селище състоящо се от около петдесет вигвама от кожи е конусовидна форма, целите изрисувани, и от няколко летни колиби, покрити със зелени клони, кора от бреза, парчета кожа, зашити лошо на ръка. Като видя белите цялото племе тръгна да ги посрещне с танци, виковете и невероятен кучешки лай. Дойдоха много жени, покрити с оцветени кожи, украсени с гerdани от черупки и перли. Някои от тях носеха деца в нещо подобно на столче направено от брезова кора. То би било много удобно, ако не бе пръчката отпред, която стигаше до коремчето на детето, за да предпази крачетата от изкривяване. Тези носилки, подлатени с мъх, са меки и много леки, а майките ги качват на гърбовете си, когато ходят. Начело на тълпата пристъпваше жрецът, висок като гренадир, нещо необикновено за тананец, тъй като хората от това племе са по-скоро ниски. Тази важна личност носеше забодени в хрущяла на носа си две кости, които му придаваха смешен вид. Лицето му бе боядисано в червено, ушите – в черно, а косата му бе жълта. Носеше кожа от бяла мечка отрупана с всякакви украшения – без съмнение ценни амулети, които трябваше да предпазват от сто хиляди болести, да продължават живота да прогонват злия дух и кръвожадните животни, да поразяват неприятеля. Магьосникът приближи четиримата бели мъже и от името на цялото племе ги поздрави с традиционното добре дошли. Отведоха ги в просторна и много здрава колиба от борови стволоче вероятно склада на ловците, защото наоколо се виждаха разпръснати и окачени по стените кожи от бели и сиви мечки, лосове елени, бобрини, лопатари, мие ши се мечки и речна видра. Жрецът с жест отпрати племето, последва четиримата и затвори вратата. Вътре бе много тъмно, защото нямаше прозорци. Магьосникът взе нещо, което подаде на Бени. Канадецът не чака да го молят и с огнивото и праханта запали тази свещ, която разпръсна силна светлина. Армандо и чичо му възкликнаха от почуда, когато видяха една риба, която гореше откъм опашката!... Тези странни риби се използват за факли от обитателите на Аляска. Наричат ги риби свещи. Дълги са тридесет-тридесет и два сантиметра, закръглени са и имат сребриста кожа. Това са най-тлъстите досега познати риби и с мазнина много по-добра от тази на маслините. Палят ги винаги откъм опашката и излъчват ясна блестяща светлина, която не може да се сравнява с тази и на най-добрите свещи. Много любезно магьосникът предложи на бледоликите бутилка джин, вероятно получена срещу кожа от ловците във форта Шелкърк. После ги осведоми за лошото състояние на вождата на племето. Безуспешно по всякакъв начин опитал да прогони

злия дух – окачил на стълба на племето много подаръци, за да умилостиви този демоничен дух, много пъти се борил с него, като се мъчил да го сграбчи и да го хвърли в огъня; бе карал цялото племе часове наред да крещи високо, внушавал бе на вожда, че вече е оздравял, но всичко било напразно. Жрецът се страхуваше че племето ще се обърне против него и ще го убие и затова молеше белите мъже да излекуват болния. Вече всички се надявали на тях, а той не се съмнявал, че ще успеят.

– Този жрец е известен мошеник – каза Бени на приятелите си. – За да спаси кожата си, ще ни изложи на опасност, но ще видим дали Ще може.

– Какво възнамерявате да правите? – попита Фалконе.

– Вече не можем да откажем да лекуваме болния. Ако не го направим, танана ще побеснеят и ще се хванат за оръжието. Да вървим да видим какво му е на този проклет мършав вожд.

Водени от жреца, те излязоха от колибата, преминаха през мълчаливата тълпа и влязоха в една широка палатка от кожа на лос. Тя се издигаше по средата на селището и я пазеха осем въоръжени с томахавки и стрели индианци. От време на време тези смелчаци се разбягваха на всички страни, размахваха с не човешка сила оръжието си и крещяха дивашки Бяха сигурни, че по този начин ще изгонят злия дух. В палатката, прострян върху купчина кожи и заобиколен от безброй амулети и преди всичко гerdани от мидички и мечешки зъби, лежеше вождът. Този нещастник бе на около осемдесет години. Бе слаб, съсухрен, с дълбоки бръчки, изтъняла, приличаща на хартия кожа, с помътени, почти угаснали очи Кашляше неударжимо и от това непрекъснато се тресеше.

– Какво ще кажете? – попита Бени и се обърна към Фалконе който се бе навел над болния.

– Че този човек е свършен – отговори италианецът. – Стар е колкото Ной и е хванал бронхопневмония, която ще го прати на оня свят.

– Няма ли надежда да го вдигнем на крака поне за двадесет и четири часа, необходими ни, за да си отидем?

– Никаква, Бени, до утре този човек ще умре, а може би още преди залез слънце.

– Проклет магьосник!... Иска ние да се заемем с умирация, за да хвърли вината върху нас? А, драги ми хитрецо, не сме толкова глупави.

Канадецът се обърна към жреца, който го наблюдаваше с безпокойство, и му каза:

– Вождът е много зле.

– Знам, бели човече, но тя ще го излекуваш.

- Да, но ми трябва силно лекарство, а го нямам.
- И къде може да се намери?
- Във форт Шелкърк.
- Много е далеч. – каза жрецът.
- С нашите коне, бързи като вятъра, можем да стигнем само за четири часа.
- Невъзможно е!
- Не познаваш нашите животни.
- Така е.
- Остави ни да отидем във форт Шелкърк, аз отговарям за живота на вожда.
- А ако не се върнеш? Не може ли да изпратим някой от нашите?
- Комендантът на форта няма да му даде необходимото лекарство, а и твоите хора не могат да яздят нашите коне.
- Изпрати един от твоите приятели – настояваше недоверчивият жрец.
- Необходимо е да отидем всички или комендантът няма да даде нищо. Хайде оставете ни да отидем, иначе вождът ще умре.
- Нека дойда и аз.
- Никой не ти пречи.
- Тогава да тръгваме.
- Да тръгваме – промърмори хитрият канадец, като се подсмиваше – Почакай да се отдалечим от селището и ще видиш как ще те накарам да се премяташ, негоднико. Ще бъде истинско чудо, ако не си счупиш врата.

Те излязоха от палатката и се отправиха към колибата, за да си вземат оставените там завивки и провизии. В този момент видяха да влизат в селището петима индианци, въоръжени със стрели, томаховки и тризбци. Следваха ги жени и воини, които викаха плачеха и удряха телата си с юруци. Всички изглеждаха обхванати от силно отчаяние.

- Какво става? – обърна се Фалконе към Бени, който се бе спрял.
- Ами... не знам... изглежда е умрял някой жрец.
- Може би онзи, тръгнал на далечно пътуване на юг?

В същия миг петимата мъже се нахвърлиха ядосано върху Армандо, сграбчиха го грубо за ръцете и му се заканваха с томаховките и копията си. Един от тях се обърна към хората и изкрещя със задавен от ярост глас:

- Ето го убица на нашия жрец!...
- По дяволите! – извика Бени и пребледня. – Оплескахме я!...

Преди другарите му да разберат какво става и хората от племето да се нахвърлят върху него, той скочи срещу петимата воини, започна да ги удря, подпомогнат от Бек, и да ги трътка на земята.

– Елате! – изкрещя Бени и се стрелна към колибата – Елате или сме загубени!...

XXVII БЯГСТВОТО

Канадецът разбра каква сериозна опасност ги грозеше. Не трябваше да напряга паметта си, за да си спомни за жреца застрелян от Армандо близо до лоса. Случаят бе пожелал неговите спътници да се появят точно в момента, когато белите се готвеха да измамят втория жрец и да побягнат към форта Шелкърк. В лицето на тези петима воини Армандо разпозна другарите на всемогъщия магьосник и жрец на племето и затова се спусна да бяга след Бени, увличайки и чичо си. Бек видя, че всички бягат, и реши да ги последва колкото може по-бързо. Индианците не бяха успели да се съвземат от изумлението, а белите вече се намираха в голямата колиба, или по-точно в склада за кожи, с пушки в ръце готови да влязат в бой от тази малка крепост. Отначало тананците стояха нерешително, но след това се спуснаха към палатките си, за да вземат оръжията си, и се завтекоха към колибата склад. Те виеха като глутница вълци и размахваха заплашително стрели и тежки томахавки. Пребледнелият магьосник стана най-големият враг на белите, защото в тяхната смърт вече виждаше собственото си спасение. Нямаше да бъде трудно да ги обвини, че те са вселили в тялото на умиращия злия дух, и затова застана начело на яростната тълпа.

– По дяволите! – извика канадецът, който се бе показал на изхода – Не знам какво може да ме спре да пратя на онзи свят този мошеник жрец!... По-късно, ако успее да спаси кожата си, ще трябва да прояви доста хитрост!...

– Струва ми се, че събитията вземат твърде лош обрат. – каза Фалконе – Те са поне стотина

– Но ние имаме четири-петстотин патрона. – възрази Бени. – Лъжат се ако мислят, че ще ни хванат, нали, Армандо?

– Готов съм да открия огън. – каза младежът.

– Да почакаме.

– Какво?

– Може би ще се вразумят. А!... Ето този мошеник жрец идва сам... Ако предложи нещо разумно, той е добре дошъл.

Магьосникът бе възпрял атаката на тананците и вървеше към колибата, като правеше знаци, че иска да говори. Бени втъкна пистолета в колана, хвана пушката и излезе. В същото време другарите му се

прицелваха в центъра на тълпата, за да не ги изненадат с някоя хитрост.

– Нека белият човек ме чуе – каза магьосникът.

– Целият съм в слух. – отговори Бени.

– Един от твоите другари. – най-младият, е извършил страшно престъпление.

– Така ли?

– Белият човек е убил големия магьосник на племето.

– Да, но ти знаеш ли защо го е убил? На теб не ти е известно, че магьосникът, твоят брат, е искал да убие белия човек, защото не е пожелал да му отстъпи един лос, който не е принадлежал на племето танана.

– Аз не знам.

– Тогава аз ти го казвам.

– Сигурно, но младият бял човек трябва да умре, защото е убил магьосника.

– И ти мислиш, че сме толкова глупави да го дадем на твоите хора? Младежът се е защитил и ако ти и твоите негодници искате да си разчистите сметките с него, знайте че ние ще ви се противопоставим с пушките, Аз казах!... Отнеси моя отговор на тананците.

– Белият човек говори като дете.

– Не като стар ловец, свикнал да води битки срещу индианците.

– Ние сме много.

– Ние сме малко, но сме решителни и въоръжени с пушки.

– Значи искаш война?

– Не, а желаем да си отидем.

– Но това е невъзможно, но...

– О! – каза иронично Бени.

– Може да се избегне едно кръвопролитие.

– Научи ме как.

– Излекувайте нашия вожд и ще ви пуснем, без дори да падне косяк от главите ви.

– Приятелю, трябва да ти кажа, че твоят вожд е само един човек и никое лекарство на света не може да го излекува. Какво искаш? Стар е колкото Маниту, стар е колкото Големия дух и освен това дробовете му не са в ред.

– Но ти ми каза, че във форта Шелкърк има лекарство, което може да го излекува. Може би белият човек е искал да ме излъже?

– Нищо подобно, исках само да ти извия врата;

– Какво иска да каже белият човек?... – попита индианецът със стиснати зъби.

– Че ти си един измамник, по-лош от другия, а ако не ни пуснеш да си ходим, и то колкото е възможно по-бързо, ще те пратя при твоя другар. Хайде, върви си, или ще пръсна мечешкия ти череп.

Магьосникът, който държеше на кожата си и знаеше силата на огнестрелното оръжие, се обърна и отиде при тананците, за да им съобщи лошия резултат от разговора. Като научиха отговора на белия човек, те сякаш побесняха. Виеха като гладни вълци и подскачаха във всички посоки, за да се подготвят за битката. Когато се ожесточиха достатъчно, най-смелите се спуснаха към колибите. Белите решиха да не започват боя първи и затова стреляха във въздуха. При тези изстрели индианците се спряха и като чуха как куршумите профучаха над главите им, набързо се разбягаха.

– Не ми изглеждат много смели – каза Армандо.

– Казвате това прибързано – възрази Бени. – Тананците се славят със смелостта си.

– Страхувам се, че им помогнахме да променят плановете си.

– Какво искате да кажете?

– Че са решили да ни обкръжат.

– Мислите ли?

– Вижте тези негодници! Скриха се зад палатките и не ни изпускат от поглед.

– А ако се опитаме да се измъкнем?

– Не бих ви посъветвал, младежо. Те са повече от сто и ако се нахвърлят върху нас, разбира се, че няма да ги победим.

– Какво смятате да правим? – попита Фалконе.

– Да изчакаме нощта и да избягаме.

– Напълно ви се доверявам, Бени.

– Освен това имам и един план, който ми се върти в главата – добави канадецът, като гледаше купа кожи, изпълнил колибата.

– Какъв?

– Ще ви кажа по-късно, господин Фалконе. Да оставим тананците да ни пазят.

Те затвориха вратата, подпряха я отвътре с големи греди, намерени в колибата, и натрупаха огромен куп кожи. Оставиха само два отвора, през които да минават пушките и да наблюдават тананците. В единия ъгъл намериха солиден запас от рибите свещи и запалиха няколко от тях, за да не стоят на тъмно. Току-що бяха привършили с подготовката и се чудеха как да стъкмят макар и слаб огън, за да си приготвят храна, когато отвън се разнесоха силни викове. Помислиха, че индианците

започват атака, и се спуснаха към отворите но разбраха, че става нещо друго. Тази суматоха бе предизвикана от магьосника. Той за последен път се опитваше да прогони злия дух, вселил се у горкия вожд на племето. За тази цел бяха извършени извънредни приготовления. Пред палатката на болния бяха запалили четири огромни огъня, за да хвърлят в тях този твърдоглав зъл дух и да го изгорят. Бяха побили колове окичени с разноцветни парцалчета, с накити от мидички, стъклени перлички, зъби от сиви мечки и вълци, лисици, с рога от лос и елен. Бяха пренесли и настанили вожда върху една голяма кожа от лос между огньовете. Явно това бяха последните му мигове – кашляше конвулсивно, като че ли дробовете му се късаха. Индианците бяха образували широк кръг и в хор пееха без съмнение заклинания на нисък глас. Магьосникът, застанал до болния, изглежда очакваше подходящ момент, за да започне борбата със злия дух. За случая бе наметнал нова кожа от сива мечка с боядисана козина в червено, черно и небесносиньо, а на шията ръцете и краката си бе окачил множество чудновати амулети. Той почака индианците да свършат с пеенето, наведе се над болния и направи движение като че ли сграбчва нещо. После започна да подскача бясно, да размахва лудо ръце и да раздава удари и ритници във всички посоки. Този сръчен човек сякаш бе хванал злия дух, който все пак успя да се изплъзне от ръцете му и кръжеше около болния, за да се всели отново в него. За щастие магьосникът бдеше и го видя. И тогава между двамата започна отчаяна борба: измамникът стискаше духа в ръцете си, налагаше го с юмруци и ритници и после го влачеше към огъня, за да го изгори. Но, изглежда, силите не му стигаха за тази тежка битка защото изведнъж го видяха да тича като полудял, обхванат от дълбока уплаха. Горкият, сигурно бе овладян от злия дух, който с толкова вещина бе измъкнал от гърдите на умиращия вожд! И за да се отърве от него, подскачаше пухтеше крещеше скърцаше със зъби, хвърляше се на земята и се въргальше в калта като прасе, а на устата му излизаше пяна и очите му, сякаш че щяха да изхвъркнат от орбитите. Индианците бяха подновили своята песен, като постепенно повишаваха глас Тичаха в кръг, подскачайки и танцувайки като луди. Накрая тази олелия свърши. Магът се бе освободил от злия дух и го хвърли в огъня. Продължителен вик извести на затворниците, че победата е постигната и вождът трябва да оздравее. Двама индианци, вероятно негови приближени, отидоха при болния, хванаха го под мишниците, повдигнаха го, канеха го да върви и го убеждаваха, че е напълно здрав. Горкият човечец, който имаше безкрайно доверие на магьосника, се опита да направи няколко крачки, но неочаквано

залитна и падна тежко на земята, където остана неподвижен. Беше мъртъв!

Индианците, ужасени, започнаха да крещат. Магьосникът, който очакваше да се разрази голяма буря, започна да бяга с всички сили, за да се отърве може би завинаги и от мъртвия, и от живите.

– О! Измамник! – възкликна Бени. – Опитва се да спаси кожата си! Ако те намеря, аз ще вкарам в тялото ти злия дух!

– Какво ще стане сега? – попита господин Фалконе.

– Ще погребат мъртвия и ще изберат нов вожд – отговори канадецът.

– А ние?

– Ще ни пазят повече от всякога.

– Какво сме виновни ние?

– Кой може да изтрие от мозъците им съмнението, че ние сме уморили техния вожд? Способни са да ни обвинят дори и в това, за да ни принесат в жертва.

– Нима убиват хора на гроба на вождовете си? – попита Армандо.

– Понякога. Индианците от островите, и по-специално от Кучену, имат обичай да убиват някои от пленниците или стари жени, които да правят компания на вождовете в техния дълъг път към онзи свят.

– Точно на нас ли трябваше да се случи такова нещо?

– Не се страхувайте, Армандо – каза Бени със загадъчна усмивчица – Тази вечер за погребението ще им приготвим хубава изненада. Има обаче нещо, което ме безпокои.

– Какво е то?

– Знаете ли къде са оставили конете ни?

– Да – каза Бек. – Затворени са в едно заградено място на края на селището.

– Много добре. Да си приготвим вечеря и засега да не се занимаваме с тях.

Тъй като нямаша дърва, Бени и Бек взеха от рибите-свещи, поставиха ги по средата на колибата, направиха нещо като скара от няколко железни пръчки, намерени в ъгъла, и се заеха с изпичането на едно хубаво парче лебедово месо. Предпочитаха да го сготвят в тенджерата, но нямаша вода и трябваше да се откажат от супата. Докато Бени и Бек се занимаваха с храната, Фалконе и Армандо бяха край двата отвора. Индианците много бързо бяха започнали да приготвят мъртвия за скромното погребение. Пред палатката му побиха висок стълб украсиха го с различни дрънкулки, ножове томахаки и дрехи, които после трябваше да се

разпределят сред роднините на вожда и между най-видните личности на племето. Поставиха ковчега сред площада, подобен на кану от брезова кора което можеше да побере мъртвия и оръжията му, а после щяха да го пренесат в близката гора и да го окачат на два метра височина между четири кола. Тананците бяха запалили много огньове печача цели бутове от мечки и много едри риби, които трябваше да поднесат на поканените. Тези хора се наяха да пръсване преди да изпратят мъртвите си до последното им жилище. Мракът се спускаше вече и индианците с кръсци и подскачания започнаха да се събират. Тогава Бени повика другарите си и им каза:

– Ако искаме да избягаме трябва да се възползуваме от момента.

– Какво мислите да правим? – попита механикът.

– Ще направим един маскарад, от който косите на тананците ще настръхнат.

Армандо и чичо му го погледнаха учудено, но Бек, които сигурно вече бе разбрал за какво става дума започна да се смее.

– Не ви разбирам, Бени – каза Фалконе.

– Последвайте ме – отговори канадецът.

Той се отправи към огромния куп кожи в единия ъгъл на колибата и след като хубаво го разбърка взе четири от сива мечка – възможно най-големите и най-добре запазените. Повдигна едната, постави я на главата си, нагласи добре върху лицето си мечешката муцуна загърна се с нея, хвърли се на земята на четири крака и започна да тича.

– Кажете господин Фалконе не ви ли приличам на мечка!

– Да, Бени. Малко ниска, ако трябва да кажа истината, но може да мине за гризли.

– Още повече нощем – добави Бек.

– Е добре господа уверявам ви, че маскарадът ще предизвика страхотен ефект.

– Искате да изплашите тананците?

– Да ги изплаша! Ще ги накарам да избягат, господине Кой може да се съпротивлява на неочакваното нападение на четири сиви мечки?

– При това придружени от изстрели – добави Бек. Господин Фалконе и Армандо не можаха да сдържат смеха си.

– Хайде бързо, да не губим време – продължи канадецът. – В момента индианците не се интересуват от нас, а ние имаме още работа. Преди всичко трябва да направим изход откъм задната част на колибата, защото е непредпазливо да излезем през вратата.

– На вашите заповеди – каза Фалконе.

Преди да започнат работа, Бени отиде да види какво правеха индианците. Изглежда те бяха забравили затворниците, защото всички се бяха събрали около ковчега на вожда – мъже жени, деца и крещяха и танцуваха. По-подходящ момент не можеше да се намери. Канадецът, подпомогнат от Армандо и Бек, успя да извади един кол с ловджийския си нож, после втори, трети... По този начин направи достатъчно широк отвор. Преметнаха през рамо заредените пушки, за да бъдат сигурни, загърнаха се в мечите кожи колкото може по-добре за да бъде пълна заблудата и излязоха. В този момент тананците виеха като бесни, танцуваха до замайване около ковчега докато на огньовете се печеха късовете месо. Четирите мечки заобиколиха колибата, но като стигнаха до храстите френско грозде, които растяха наблизко, се изправиха на крака и започнаха да имитират дрезгавия рев на тези ужасни зверове.

XXVIII ПРЕСЛЕДВАНИ ОТ ТАНАНЦИТЕ

Отначало индианците заети с танците и виковете не забелязаха присъствието на четирите животни, но когато те се появиха на осветените от огньовете места, се разнесе вик на ужас. Мъже жени и деца обхванати от неопишуем страх, побягнаха през глава към палатките, разпръснаха се на всички страни. Блъскаха се удряха се падаха на земята без да се интересуват нито от мъртвия, нито от изгарящото в огньовете месо. Страхът им бе толкова силен, че никой не се сети да се хване за оръжие, а Бени и другарите му, станали единствени господари на терена, се отправиха към мястото, където бяха конете им. Да се освободят от кожите, да натоварят сандъците и да се метнат на седлата, бе въпрос на минути. Готвеха се да тръгнат, когато видяха, че тананците се връщат тичешком, бълвайки проклетия. Бяха разбрали измамата и сега, въоръжили се, се готвеха да нападнат бегълците, за да им отмъстят, заедно така хитро ги бяха изиграли.

Трима-четирима от най-смелите се спуснаха към канадеца с насочени копия, а друг хвана юздите на коня му. Бени не се поколеба. Той разбра, че дори секунда закъснение може да струва неговия живот и този на другарите му, извади револвера и докато пришпорваше коня, го изпразни в нападателите. Двама индианци паднаха – ранени или убити, другите бързо побягнаха към тъпата.

– В галоп! – изкрещя канадецът, като изстреля последните си патрони.

Конете подбутвани с ножовете препуснаха с неспокойно цвилене. Но тананците не се отказаха от преследването. Те бяха много бързи бегачи и смело се хвърлиха след тях, като усилиха виковете и заканите си. Бени и другарите му бяха сигурни в бързината на конете си и не се притесняваха. Искаха само да сплашат твърдоглавите преследвачи и затова от време на време се обръщаха и стреляха с пушките. Продължаваха да препускат, въпреки че стана съвсем тъмно. Непрекъснато пришпорваните мустанги стигнаха бързо до гората и навлязоха в нея. За щастие огромните дървета бяха разположени нарядко и те летяха като стрели сред гигантските стволове на боровете и елите. Постепенно крясъците на тананците отслабнаха. Колкото и силни и бързи да бяха краката им, не можеха да се състезават с прерийните мустанги. След половинчасовото

галопиране виковете вече не се чуваха.

– Сигурно са се върнали – каза канадецът, като задържа коня си, за да му даде възможност да си поеме малко дъх. – Дяволите да ги отнесат всичките в Юкон, заедно с душата на оная развалина Негодяи! Мислеха, че имат работа с наивници или с кокошки!

– Накъде ще се отправим, Бени? – попита господин Фалконе.

– Засега все на север. Като стигнем до брега на Юкон, ще свием на запад, за да отидем във форта.

– Няма ли да ни безпокоят повече?

– Не вярвам. Сигурно тананците ще се върнат да погребат вожда и ще устроят погребален банкет.

– Ще спрем ли тази нощ?

– Ще се наложи, господине. Конете ни няма да издържат дълго, пък и в тази тъмнина рискуваме да попаднем в някое блато. Ще забавим малко ход, но ще продължим, за да бъдем по-далеч от тананците.

След десетминутна почивка потеглиха в лек тръс и навлязоха навътре в гората. Пътят им продължи около час и спряха до един голям воден поток, вероятно приток на Юкон, който те чеше от юг на северо-запад. Бегълците не посмяха да рискуват в бързите и буйни води, които на места образуваха силни водовъртежи, и спряха да починат. Сигурно имаше брод или проход но не бе възможно да ги открият поради тъмнината. Спочиха от конете но не ги освободиха от седлата и от сандъците за да бъдат готови да тръгнат веднага в случай на нападение. Нощта бе доста хладна и за да се топлят, легнаха един до друг върху прострените на тревата завивки. Тук имаше в изобилие борови дървета и им се искаше да си запалят огън, но сметнаха това за неразумно. Можеха да привлекат вниманието на враговете си, ако някой от тях бе продължил преследването. Прекараха една неприятна нощ под тъмните сенки на огромните дървета – без огън, на все по-усилващия се студ. Най-зле се чувствуваше Бек, който не бе свикнал още с този климат, и зъбите му непрекъснато тракаха. На разсъмване Бени с помощта на Армандо запали малък огън, за да приготви чай. Животворното питие бе вече готово, когато конете проявиха признаци на неспокойствие – зацвилиха и зариха с копита. Канадецът знаеше, че прерийните мустанги усещат отдалеч приближаването на неприятел, бил той животно или човек, изправи се бързо и се огледа подозрително.

– Какво има, Бени? – попита Армандо.

– Конете са усетили нещо.

– Дали няма мечка наоколо?

– Или тананци?

– Индианци тук?

– Може да са тръгнали по следите ни, Армандо. Сипете чая, без да се притеснявате за мен.

Бени взе пушката и навлезе сред дърветата. В гората бе паднала гъста мъгла, но той не бе човек, който можеше да се загуби. С бързи крачки тръгна на юг и потъна в нея. След като изпиха набързо чая, Армандо, мексиканецът и господин Фалконе огледаха ремъците на конете, закрепиха добре сандъците и бяха готови да се метнат на седлата. Канадецът се забави само десетина минути. Другарите му го видяха, че се връща тичешком с пушка в ръка и разстроено лице

– Бързо на конете! – каза.

– Тананците ли? – попита господин Фалконе.

– Идват.

Четиримата мъже скочиха на седлата и препуснаха, последвани от коня, който носеше сандъка. Стигнаха бързо до брега на реката, но разбраха, че няма да могат да я прекосят. Течението бе много силно и имаше доста водовъртежи.

– Да вървим край брега – предложи Бени. – Все някъде ще намерим брод.

Пришпорени, конете свърнаха наляво, като увеличиха бързината. Брегът ставаше все по-стръмен. Коритото се стесняваше, а водите й течаха буйно между скалисти, почти отвесни брегове. Тук сигурно нямаше брод, още по-малко преход. Бени ставаше все по-неспокоен, защото не успяваха да преминат реката, която да ги отдели от индианците.

– Дали няма да сме принудени да продължим бягството чак до Юкон? – питаше се той. – Ако конете ни бяха по-добри и не бяха толкова натоварени, нямаше да има никаква опасност, но за нещастие животните са изтощени до краен предел.

Той се страхуваше, че всеки момент тананците ще се появят, и непрекъснато поглеждаше назад. Препускаха вече половин час все нагоре по брега, който бе станал твърде висок. Канадецът, взирайки се забеляза тънка черна линия да пресича реката.

– Дали не е мост? – запитва се той. – Какъв късмет, ако не се лъжа!

– Бени – каза в този момент Армандо. – Виждам нещо между двата бряга.

– И аз го забелязах – отговори канадецът. – Ако трябва...

Думите му бяха прекъснати от оглушителен крясък, идващ откъм високия бряг на реката. Бегълците се обърнаха и видяха тъпа тананци,

които тичаха и размахваха заплашително копия и томахапки. Излезлите от гората индианци бяха видели белите мъже и се готвеха смело да ги последват, за да им попречат да преминат на другия бряг. За щастие бяха все още далеч, а черната линия, която пресичаше реката бе само на няколко десетки метра.

– Хайде още малко! – извика Бени.

Конете безмилостно пришпорени, тръгнаха още по бързо, пръхтяха и цвилеха. Над реката имаше импровизиран мост. Не бе съвсем истински, а три дълги ствола от млад бор, поставени един до друг без парапет.

Мустангите нямаше да минат лесно по него, но в този момент не беше възможно да се колебаят.

– Като стигнем до другия бряг, ще издърпаме дърветата – каза Бени. – Хайде, още едно усилие и ще бъдем спасени.

Животните изкачиха брега и спряха пред моста задъхани, изпотени и покрити с пяна. Конниците скочиха от седлата. Бек пръв хвана юздите на коня, натоварен с големия сандък, и се отправи решително напред, макар че дърветата изглеждаха полуизгнили. Конят спря уплашен, като видя пред себе си клокочещата и пенещата се река. Но гласът на господаря му го накара да пристъпи напред, треперейки и тръскайки глава. Дърветата се клатеха и пукаха под тежестта на коня и човека сякаш ще се разпаднат, а смелчаците ще се преобърнат във водата. Освен това влагата ги правеше хлъзгави и мустангът постоянно се пързеляше. Въпреки всичко първото преминаване завърши успешно. Бек се върна и прекара втория кон. После идваше ред на Армандо и Фалконе. Бени остана последен, за да задържи индианците. Като видяха че жертвите им се изплъзват, те затичаха още по-бързо и закрепяха по-силно. Бяха на около сто и петдесет метра когато Бени се реши да тръгне по моста.

– Пригответе се да го отрежете – викна той на Армандо, който вече се бе въоръжил с брадва.

Канадецът бе стигнал до средата на моста, когато зад себе си чу добре познат глас:

– Умри, куче!

Обърна се и видя един човек да тича стремително надолу по една скала с томахапка в ръка.

Позна го веднага: беше жрецът на племето!

– Убийте го – изкрещя Бени, като в същото време ускори крачка.

Преди Бек и господин Фалконе да хванат оръжието си, се чу сухо пращане и мостът силно се олюля. Бени се просна по очи и се вкопчи с върховно усилие в дърветата

– Убийте го! – повтори той, като затвори очи. Последва втори трясък, след което трупите се разцепиха и полетяха във водата заедно с нещастния канадец. В това време проехтяха два изстрела. Магьосникът не можа да види как неговият противник пада сред водовъртежите на реката. Улучен от двата куршума той скочи, разтвори ръце изпусна томахаваката си и полетя в пенещите се води на реката.

– Бениии! – изкрещяха Армандо, Бек и господин Фалконе като се хвърлиха към брега. – Бени!... Далечен глас им отвърна:

– Хванах се за стволовете!... Бягайте!...

– О! Добър другар!... – възкликна Армандо със сълзи в очите.

В този момент пристигнаха тананците, но не можаха да преминат. Те мятаха копията си към отсрещния бряг и крещяха диво. Бек и другарите му не благоволиха дори да отговорят. Качиха се на конете и препуснаха надолу, за да настигнат Бени, носен от бързото течение. Над пенливата повърхност от време на време се виждаха трупите свързани с няколко кожени ремъка, които ту потъваха, ту се появяваха. Вкопчил се в тях, ловецът не бе изпуснал оръжието си. След дълги усилия той бе успял да прехвърли пушката си през рамо и с ръце и с крака се мъчеше да се отблъсне към брега. Индианците видяха, че техният неприятел е паднал във водата, и затичаха надолу, за да го хванат, ако течението го избута към тях. Бясно галопиращи, Бек и другите най-сетне стигнаха до мястото, където Бени се бореше с вълните.

– Смелост! – извика господин Фалконе.

– Хвърлете ми въже – помоли канадецът. – Течението ме влачи и не мога да го преодоляя.

Бек скочи от коня. Отгърна дрехата си и отвърза едно дълго въже от преплетена кожа с желязна халка накрая, което винаги носеше на пояса си. Това бе ласото му. Мексиканецът си служеше с него изключително сръчно. Той се наведе над брега, почака Бени да се изравни с него и с три замахвания го хвърли. Въжето падна във водата и се обви около едната ръка на плувца.

– Помогнете ми! – помоли мексиканецът, като се обърна към Армандо.

Канадецът вече знаеше, че няма от какво да се страхува, затова пусна дърветата и се вкопчи в ласото. Бек и Армандо бързо издърпаха въжето и хваналия се за него човек.

– По дяволите! – извика Бени, когато отново стъпи на брега – Замръзнах!... Проклет жрец!

Господин Фалконе отвори един сандък и извади оттам бутилка,

която подаде на Бени с думите:

– Пийте бедни ми приятелю. Това е отлежал джин, който пазех за особени случаи.

Ловецът изпи четири-пет глътки и каза със заекване:

– Бла-го-да-ря, господине!

В това време тананците започнаха отново да хвърлят копията си. Тъй като на това място реката бе съвсем тясна едно от тях падна сред бегълците и леко одраска мексиканеца.

– О, негодници! – извика Армандо – Още ли сте тук? На ви!...

С един изстрел той улучи най-близкостоящия. Другите, уплашени от точността на изстрела, разбраха, че няма да спечелят нищо от тази битка и се скриха в гората.

– На конете – каза Бени.

– Замръзнал сте, приятелю – забеляза господин Фалконе – Ще си навлечете някоя болест.

– О! Имам дебела кожа – възрази канадецът през смях. – Свикнал съм на студени бани. Да потърсим някое местенце за лагеруване после ще се изсуша край огъня.

Те възседнаха конете и се отправиха към гората, която се простираше на север. Намериха една малка полянка, оградена в полукръг от огромни борове и спряха да почиват. Мястото бе подходящо за престой, бе по-високо, затова оттук можеха да държат под око голяма част от отсрещния бряг. Издигнаха бързо палатката и запалиха огромен огън, на който можеше да се изпече цял вол. Бени бе съблечен, увит с одеяло от груба вълна, добре разтрит преди това с парцал, напоен с джин, за да възстанови кръвообращението си, и оставен до огъня. Армандо изцеди дрехите му и ги сложи да съхнат. Бек и Фалконе приготвиха вечерята с последните продукти, тъй като при бягството нямаха време да приберат останалото им от лебедите месо. Изядоха храната, приготвена от пемикан с малко боб и палачинки, изпържени в мае и влязоха в палатката. Бек остана да пази. Нощта бе спокойна. Тананците се бяха уверили, че няма да успеят да настигнат бегълците след рухването на моста и не се появиха повече Дори и хищници не обезпокоиха съня на ловците. На разсъмване добре отпочинали след дълбокия сън, четиримата се отправиха на изток. Нямаха търпение да стигнат до форт Шелкърк. Вече бяха без провизии, а по тези места като че ли липсваше дивеч. Нямаше ги дори и вълците – животни, които се срещат навсякъде из Аляска и близките райони. Към обяд след силно препускане отново пресякоха притока на Юкон при устието му, като използваха мост, направен от няколко

борови трупи. Около един часа вече препусаха по брега на гигантската река. Армандо уби една водна патица събраха около дузина лебедови яйца намерени в изоставени гнезда, и приготвиха обяда и вечерята. На втория ден, малко след залез слънце най-после стигнаха до форт Шелкърк.

XXIX ПРЕЗ АЛЯСКА

Форт Шелкърк се намира на левия бряг на Юкон, на няколко мили от Макмилан, един от най-значителните притоци на реката. Подобно на останалите в Аляска намиращи се на големи разстояния един от друг из обширните английски територии на северозапад той бе построен от грубо издялани високи дървени трупи, забити дълбоко в земята, за да могат при случай на опасност да издържат на атаките на войнствените индиански племена. Центърът му беше изграден от няколко дървени постройки с цинкови или медни покриви. Някои от тях служеха за складове за разменените предмети или за кожите, взети от индианците, други – за стаи на ловците от американските компании за кожи и за жилище на коменданта.

Бени и другарите му бяха топло приети от тези отлични ловци, които положиха големи грижи за тях. Първата работа на канадеца бе да попита дали могат да им предоставят лодка тъй като имаха намерение да слязат по Юкон чак до Доусън. За съжаление им бе отказано. Фортът притежаваше само една китоловна лодка и комендантът в никакъв случай не можеше да им я отстъпи, тъй като я ползуваха за преминаване през реката Затова решиха да се спрат за няколко дни тук, докато конете отпочинат, след което да преминат на отсрещния бряг, за да избегнат големия завой, който Юкон прави от устието на Макмилан до устието на Стюарт. Комендантът ги посъветва да запазят конете си, защото в Доусън се търсели много, дори най-лошите се продавали за стотици долари. Новините, които идваха от участъците, бяха също така изумителни и подхранваха надеждите им. Говореше се, че по бреговете на Клондайк са открити нови златоносни жили с приказни богатства и че златотърсачите за няколко седмици работа натрупвали несметни богатства. Тези новини така бяха развихрили въображението на ловците от форта че по-голямата част от тях бяха решили да се отправят към земите криещи скъпоценния метал. От двадесет и осемте ловци, които допреди няколко месеца населяваха форта седемнадесет се бяха отправили към Клондайк и горкият комендант се страхуваше, че и останалите рано или късно ще си отидат и ще го оставят сам. Фалконе и другарите му останаха четири дни и се снабдиха с нови мотики, лопати, барут и патрони, които вече бяха привършили, с нови дрехи и завивки. На петия ден заедно с конете

бяха превозени на отсрещния бряг. Веднага се отправиха на запад, през много трудни за преминаване местности, тук-там бластисти. Срещаха се и необикновени равнини, където имаше истински реки от кал. Растителността бе много оскъдна. Рядко се виждаха иглолистни или кедрови дървета с жълтеникава кора, както и дрян. И дивечът бе малко. От време на време пробягваше някой смрадливец, или както ги наричаха индианците скункс, животинче с блестяща черна козина с една белезникава ивица на гърба, с големина около четиридесет сантиметра и със също толкова дълга опашка. Тези животни не са опасни, но когато ги преследват, изпускат мазна течност от специални жлези. Тя има толкова отвратителна миризма, че кара и хора и животни да повръщат неудържимо и седмици след това да изпитват непоносимо отвращение. Дори кучетата не могат да ги понасят и бягат, като лаят отчаяно.

Групата вървеше вече два дни и все повече се отдалечаваше от Юкон, за да избегне големия завой. Накрая се озова в една долина затворена сред стръмни, почти отвесни планини. В далечината в края на нещо като дере се белееха някакви огромни маси, които те все още не можеха да различат добре.

– Какво има там? – запита Бени и спря коня си. – Вижте господин Фалконе.

– Бих казал, че това е повалена гора от бели дървета – отговори механикът.

– Дали не са вкаменени дървета? – попита Армандо. – Ти, чичо, знаеш, че са открили такива в Аризона.

– О, не, не са – каза Бени.

– Приличат на гигантски кости – забеляза Бек.

– Да може би. – промърмори канадецът. – Вероятно легендата за Големия Джордж е вярна?

– Кой е той? – попита Фалконе.

– Ще ви разкажа после. Нека сега отидем да видим дали са дървета или скелети от огромни животни.

Пуснаха конете в галоп и след петнадесет минути бяха в началото на дерето. Пред учудените им погледи се откри изумителна гледка. В средата на нещо като гигантска фуния, образувана от много високи скали, се намираха струпани стотици чудовищни скелети. Това бе планина от кости и огромни зъби някои извити, други прави, по-бели от слонова кост, черепи, гръбнаци, пищяли, ходила – различни по големина и размер. Сякаш стотици допотопни същества, кой знае поради какъв каприз на съдбата се бяха събрали тук, за да умрат заедно. В цялата тази

купчина Фалконе можа да различи безброј скелети на елени-слонове или *sivatherium*, животни, принадлежали към изчезнал отпреди хиляди векове вид, подобни по форма на лопатара, но големи колкото слон, с глава, окичена с четири рога със странни разклонения, и шия, дебела, колкото дървен ствол; мастодонти с фантастични размери, принадлежащи към семейството на пахидермите, т.е. дебелокожи, но с хоботи и с дълги заострени зъби; мегатерии, високи пет метра и дълги седем, е лапи с обиколка повече от два метра и половина, с тела, защитени от черупки. Имаше и доста запазени скелети на динозаври – вид близък до мастодонтите, с два извити надолу и много дълги зъба като на моржовете. Не бяха малко и мамутите, родеещи се със слоновете, но гиганти.

– Колко много разпилени богатства – каза Фалконе – Тук има толкова слонова кост, че можем да станем милионери, без да отиваме в мините на Клондайк.

– Вярно е господине – съгласи се Бени. – Но за съжаление, ще са необходими стотици коне и коли, за да ги прекараме, а ние нямаме.

– А също и параходи – добави Армандо.

– Трябва точно това да е било мястото, където Големият Джордж е изтеглил късмета си – продължи Бени – Мислех, че е само легенда, но сега разбирам, че е истина.

– А кой е Големият Джордж? – попита Фалконе – Разкажи ни!

– Златотърсач, който почти мъртъв бил прибран и гледан от едно индианско племе. Той попитал своите закрилници дали в Аляска има богатства, а те вместо да го заведат на участъците, които тогава не били още известни, го отвели в гробище на отдавна изчезнали животни. Подпомогнат от племето, Големият Джордж събрал много слонова кост, с неимоверни усилия успял да пренесе товара си до брега на реката и да го натовари на лодка. Казват, че спечелил милиони долари, когато го продал в Съединените щати.

– Но ние никога няма да намерим племе което да се нагърби с такава задача – каза Фалконе

– За съжаление, господине. Видяхте какъв късмет имавме при тананците Да оставим тази слонова кост на някой друг, който не бърза толкова, и да тръгваме към страната на златото.

След три дни приближиха Стюарт и я прекосиха на около петнадесет мили от устието ѝ. Тук направиха престой, за да могат животните да си починат. Като обикаляха из околностите да търсят дивеч, Бени и Фалконе намериха в една малка равнина няколко участъка, разработени вероятно от златотърсачи. Дватамата започнаха да изследват извадения пясък

и откриха тънки жилки от скъпоценния метал, но толкова дребни, че не си заслужаваше труда да ги събират. Откритието въпреки всичко ги въодушеви.

– Вече вървим през златоносни терени – каза Бени. – Започвам да чувствавам вълнението, което много сполучливо са нарекли златна треска. Кой знае колко съкровища и късове самородно злато се крият в тези все още девствени земи.

– Колосални богатства – възхити се Фалконе. – Може да се каже, че американската земя е замесена от злато и сребро.

– А участъците в Аляска?

– Все още не се знае точно колко се добива от тях, но предполагам, че сега извличат милиони долари, а в бъдеще ще дадат и повече.

– Какво щастие би било, ако и ние открием някоя добра жила, господин Фалконе.

– Ако златото не липсва за другите и за нас ще се намери, още повече че притежаваме добри инструменти.

– Какви?

– Почакайте да пристигнем до мястото и от големия сандък ще извадя един инструмент, който може би другите златотърсачи нямат. Бени, да се връщаме в лагера, тук няма дивеч.

– За щастие имаме достатъчно провизии да стигнем до Доусън.

– Така е Бени.

Тази нощ канадецът сънува планини от злато и участъци с приказни богатства. Представяше си, че се намира на бреговете на Клондайк и с всеки удар на лопатата извлича огромни късове самородно злато, всеки по няколко килограма.

На другия ден щяха да потеглят отново. Те можеха да съкратят част от пътя, ако тръгнеха на север, но не желаеха да се отправят към златоносната зона, преди да са си набавили хранителни запаси от Доусън, а и без да са получили информация за по-богатите райони. След като преминаха реката Индиано – десен приток на Юкон, се изкачиха отново по брега и пресякоха Клондайк при устието ѝ. На другия ден видяха първите къщи на града и прекосиха границата на Аляска.

XXX ДВУБОЙ МЕЖДУ ЗЛАТОТЪРСАЧИ

Доусън се намираше на границата между Аляска и северозападните английски владения. Градът бе сравнително нов. Преди 1896 година на земите, където бе разположен, нямаше дори и една колиба. Единствено от време на време можеше да се види мечка или вълк. През 1897 година имаше три-четири бараки, построени от грубо издялани дървени трупи, но само за няколко месеца, след като бе открито златото, броят им се увеличи значително от идването на нови хора. През юли същата година имаше вече повече от шестстотин големи бараки и стотици палатки, поща, игрални домове и барове хотели и население от три хиляди и петстотин души. Градът бързо се разрасна, а неговите хотели печелеха добре за сметка на богатите мъже които се връщаха от златоносните участъци, натоварени със златен прах или с хубави късове самородно злато. Само хотелиерите фалираха, въпреки че по всякакъв начин се опитваха да накарат клиентите си да плащат невъзможни цени. Малко по-късно сред калта и блатните води, към мизерните бараки американците издигнаха театър, болница и магазини на търговската компания „Аляска“ и на Северната американска транспортна и профсъюзна компания. Последните две имаха вече седем парахода, които пътуваха по Юкон, макар че през осем месеца от годината реката бе скована от лед и докарваха в града все нови и нови, обхванати от златната треска емигранти. Пътуванията невинаги бяха успешни, защото понякога хората, натоварени на тези параходи, рискуваха да умрат от глад, както например пътниците на „Бела“, блокирани от ледовете цели тринадесет дни с малко храна на борда.

Четиримата мъже влязоха в града и решиха да отседнат в хотел, за да си починат няколко дни и да се запасят, преди да тръгнат за Клондайк. Всички общо притежаваха около две хиляди долара, а освен това смятаха да продадат три коня и да спечелят още една хилядарка. Хотелът, който избраха – един от най-добрите представляваше мръсна барака на един етаж, изграден от дървени греди, с една-единствена стая за спане която обаче посредством платнени паравани можеше да се разделя на отделни помещения, достатъчни да побират по един човек. Разбраха се цената да едва долара на човек, без храната. След това си поръчаха скромна закуска от бобена чорба печена патица сирене и бутилка уиски

– общо двадесет долара.

– По дяволите! – възмути се Бени. – Та този хотел ще ни разори! Ако трябва да живеем тук няколко седмици, ще останем без пукнат долар.

– Ще си ги спечелим отново на участъците – каза Фалконе, като се смееше.

– Във всеки случай трябва да побързаме да се махнем.

– Тръгваме след три дни.

Те уведомиха хотелиера за намерението си да продадат три коня. Той, като порядъчен човек, чистокръвен янки, им предложи да ги купи за хиляда долара, правейки си сметка, че по-късно би могъл да спечели сто, а дори и повече долара. Сключиха договора, плати им в златен прах, защото нямаше достатъчно долари и стерлинги. Подари им и бутилка бира, като ги увери, че му струва три долара. След като получиха парите приятелите предадоха конете и тръгнаха да се снабдят с провизии, както и да научат някои подробности за най-добрите златоносни участъци. Най-напред отидоха при бръснаря да се обръснат и да подкъсят косите си срещу два долара за човек, после се погрижиха за единия кон, който от дългото пътуване бе останал почти без подкови. Като свършиха това те започнаха да пазаруват и се запасиха с петстотин либри брашно, сто либри фасул, сто и петдесет – солено свинско, двадесет – чай, сто – захар, тридесет – кафе петдесет – сланина сто и петдесет консерви. Освен това купиха сол, пипер, барут, патрони и похарчиха около хиляда долара. За щастие имаха още два коня, иначе трябваше да прибегнат до услугите на носачи, за да пренесат провизиите до участъците а това би ги разорило.

Всичко струваше много скъпо и всеки искаше да му бъде платено добре. В Доусън никой не работеше за по-малко от двадесет долара на ден; един лекар не отиваше на посещение, ако не му се платяха предварително петнадесет долара. Покупките им отнеха цял ден. Нахраниха се в хотела и решиха да отидат в един от многобройните игрални домове, където се събираха златотърсачите, за да ги разпитат по кой път да тръгнат и как да стигнат до богатите участъци, разпръснати по бреговете на Клондайк. Тъй като знаеха, че в тези комарджийници сбиванията не бяха нещо рядко, те предвидливо взеха револверите и ловджийските си ножове.

– Никога не се знае какво може да се случи – каза Бени на другарите си. – И в Колорадо, въпреки че полицията добре си отваря очите. Имаше жестоки побоища, които завършваха с револверни изстрели. Тук

няма полиция и ще бъде още по-лошо.

Баровете, в които се играеше безразсъдно, бяха много, но нашите хора решиха да отидат в най-големия, който носеше привлекателното име „Златна река“. В него се продаваха всевъзможни напитки и той не бе нищо друго освен една голяма палатка, подпряна от стълб с огромни размери, боядисан в цветовете на знамето на Съединените щати. Вътре имаше грубо направени маси и столчета, стъкмени от дървени клони, от стари шайги или от прерязани на две бурета. От едната страна се издигаха тезгяхът на бармана препълнен с галони и бутилки, украсени с шарени етикети, върху които се четяха най-различни имена: уиски, джин от 1850, бренди от 1882, хвойна от Германия, бордо от Франция, вермут от Торино, мадейра от 1830!... Барманът, здравеняк, на когото би завидял дори померански гренадир, силен като Херкулес, с червеникава брада, стигаща чак до гърдите, с колан, на който бяха втъкнати два големи револвера седеше царствено върху един висок стол и внимателно наблюдаваше клиентите. Двама огромни негри с престилки, които някога явно са били бели, неуморно разливаха избраните питиета, произведени от господаря им кой знае от какви отровни и смъртоносни смеси. Тридесетина мъже бяха заели местата около масите Бяха мършави, изпити, с дълги бради и коси, които им придаваха дивашки вид, с парцаливи дрехи, ботуши без подметки, но с пояси, издути от златен прах и късове самородно злато. Тези дрипльовци носеха със себе си невероятни богатства. Всички бяха въоръжени. На коланите им висяха револвери, пистолети, ножове, а един имаше дори и брадва, за да може да разбие черепа на крадеца, който би дръзнал да протегне ръка към пояса или да убие онзи, който лъже в играта. Пиеха без мярка като редуваха големи чаши грог с уиски, джин, бренди и горещ пунш. Около една маса осем или десет души, не по-малко дрипави от другите играеха на зарове. Пред всеки имаше купчинка прах или късчета злато – по-малки и по-големи. Отсрани демонстративно лежах револверите и ловджийските ножове.

Възбудени от непрекъснато предлаганите от двамата негри напитки, с пламтящи от нетърпение и с желание за победа очи, с дълги рошави бради, с разкривени от напрежение черти, тези хора приличаха повече на бандити, готови да се изколят при най-малкото скарване, отколкото на златотърсачи.

Фалконе и другарите му изпиха по един грог и се приближиха до игралната маса. Късметът като че ли щедро се усмихваше на един млад, около двадесет и пет годишен мъж. Този галеник на съдбата изпъкваше странно сред останалите. Бе хубав, с енергични черти и с черни

кадифени очи. Кожата му бе малко загоряла, а тялото му – елегантно и стройно. Приличаше на испано-американец, може би бе съотечественик на Бек, тъй като носеше широко филцово сомбреро, украсено със златен ширит. Беше облечен в дреха от кадифе с големи метални копчета, пристегната в кръста от широк кожен колан, и с широки панталони. Докато останалите бяха силно възбудени, той беше запазил пълно спокойствие. Пушеше цигарата си, изпускайки на равни интервали дима, и прибираше спечеленото злато, без дори мускул да трепне на лицето му.

– Ето един късметлия! – каза Бени, като хвърли поглед към купчината злато пред играча – Сигурно вече е спечелил шест или седем хиляди долара.

Мексиканецът го чу, обърна се и каза със смях:

– Осем хиляди и четиристотин, кабалеро.

– Добра сума, господине.

– Която може би ще ми струва скъпо – отговори мексиканецът, като поглеждаше скришом другите играчи, чиито лица бяха добили дивашки израз – Понякога късметът в Аляска е опасен.

Един от тях – нисък, набит, с биволски гръб и гъсти червени коси, изведнъж изправи глава, хвърли изпълнен с омраза поглед към щастливия победител и изсъска с пресипнал глас:

– Какво искате да кажете, господине?

– Аз? Нищо – отговори мексиканецът.

– Струва ми се, че не само ни ограбвате, но ни се и подигравате.

При тези думи младежът преbledня и бързо сложи ръка на ножа си.

После отговори:

– Казахте, че ви ограбвам, така ли?

– Можете ли да ми докажете обратното?

– Вие лъжете, негоднико!

– Обръщам се към всички играчи.

– Да. Нека преценят!...

Останалите се ограничиха да отговорят с ръмжене, с което нито отричаха нито потвърждаваха. Но един от тях тръсна глава и сухо произнесе:

– Не.

– Аз спечелих честно – каза мексиканецът. – Ако ядът от загубата ви е замаял главата вземете си обратно златото, заядливецо!

Противникът му – калифорниец, ако се съдеше по произношението, повдигна високомерно рамене и каза:

– Не съжалявам за златото, само казвам, че сте крадец! Бени, който

стоеше близо до мексиканеца се подпря с ръце на масата и каза:

– Господине, уверявам ви, че се мамите От четвърт час аз и другарите ми присъствуваме на играта и твърдя, че този младеж игра почтена.

Калифорниецът го изгледа яростно и запита:

– Защо се бъркате след като не сте спечелили дори и долар? Голтачите нямат думата на игралната маса.

– Ей, драги, внимавай, не ми повишавай тон или ще те съборя като дървен кон – извика Бени.

Младежът се намеси:

– Кабалеро, благодаря ви за подкрепата – и прибра златото в една кожена кесийка – Оставете ме да дам урок на този самохвалко.

– Аз, самохвалко? – кресна калифорниецът и обърна масата с могъщия си юмрук. – Ще те убия като крадец.

Той стисна револвера, който държеше пред себе си, и го насочи срещу мексиканеца Времето не му стигна обаче да изпълни закана си. Огромният барман, предусетил препирнята бе излязъл бързо иззад тезгяха и като протегна десница, сграбчи китката на калифорниеца. Стисна с такава сила, че той изпусна оръжието си. Побеснял от неочакваната намеса златотърсачът се обърна и се озъби като звяр. Но барманът не го остави да каже и дума. Сграбчи го за врата като че ли бе детенце разтърси го грубо и каза:

– Да се биете – да но да се убивате в моя бар – не господине Или се дръжте възпитано, или ще ви изхвърля навън с ритник

– Искам кръвта му!... – изкрещя калифорниецът, почервенял от ярост.

– Кабалеро, оставете този беззъб крокодил – каза мексиканецът. – Ако иска урок, готов съм да му го дам

– На мен урок!... – изсъска златотърсачът.

– На теб, негодника.

– С ножа ще те направя на парчета!...

– Чакам те.

– А! Предизвикваш ме!?

– Разбира се.

– Ловджийският ми нож!

Един златотърсач, негов съотечественик, бе готов да му го подаде. От своя страна мексиканецът отстъпи три крачки назад като размести масите, за да осигури пространство. Бек видя, че държеше един бови найф, измъкна от колана си една навая – солиден нож с много остро и

дълго цяла стъпка острие отвори го със сух звук и му го подаде с думите.

– За нас, мексиканците, този струва много повече от другия.

– Благодаря, кабалеро – отговори младежът с усмивка. – Наистина е по-добър.

Едва бе хванал оръжието, когато гръмнаха три или четири изстрела. Калифорниецът, преструвайки се, че се навежда да вземе нещо, бе сграбчил бързо падналия на земята револвер и бе стрелял срещу противника си. За щастие не се бе прицелил добре и улучи две бутилки бренди. Незасегнат от куршумите, мексиканецът скочи върху игралната маса и размахаваята. Калифорниецът вече бе изчезнал, заедно с няколко свои приятели, които събориха няколко маси, за да прикрият отстъплението му.

– Негодник! – извика той. – Ще те намеря!

– Оставете го да отиде на друго място и там да досажда, кабалеро – каза Бени. – Внимавайте обаче да не ви направи засада и да ви открадне спечеленото злато.

– Допускам го – отговори младежът.

– За щастие ние си отваряме очите.

– Искате да ви убият заради мен?

– Е! Не сме от тези, които се дават лесно, кабалеро.

– Извинете, господине, златотърсач ли сте?

– Още не.

– Скоро ли пристигнахте?

– Тази сутрин.

– С парахода на Северната американска транспортна компания?

– Не, идваме от Алберта.

– Карамба!... На кон?

– Да, кабалеро.

– Много дълго пътуване.

– Опасно преди всичко.

– И сте дошли, за да търсите злато?

– Такива са ни плановете.

– Работили ли сте на участък?

– Другарят ми Бек и аз сме стари златотърсачи.

– Но не познавате Клондайк, нали?

– Да, кабалеро.

– Тогава се надявам да ви го покажа аз, господа. Каня ви на пунш.

Няма да ми откажете удоволствието, нали?

Малко след това Бени, двамата мексиканци и италианците седяха пред чаша димящ пунш и си приказваха приятелски. Този млад мексиканец – дон Пабло Карреа, родом от Мадзатлан, бе пристигнал в Аляска преди единадесет месеца. Бе работил в участъците на Бонанса и Барера, в притоците на Клондайк, заедно с няколко германци и англичани и бе спечелил много. Разболял се от непрекъснатите лишения и умората, бил принуден да напусне участъците и да се върне в Доусън точно когато късметът бе започнал щедро да възнаграждава тяхното сдружение Болестта и особено лекарят бяха погълнали по-голяма част от златото, което бе добил от земята. Сега напълно здрав очакваше заминаването на някоя група, за да се върне отново в Клондайк.

– Ако успея да се върна там, на тези златоносни участъци, ще стана богат като Крез – допълни младежът.

– Знаете ли къде се намират богатите златоносни жили?

– Да – отговори съвсем тихо мексиканецът.

Огледа се наоколо, за да види дали някой не подслушва, и като се наведе напред каза на приятелите си:

– Един канадец, чийто живот спасих, но който сега е мъртъв, защото бе убит при едно сбиване ми показва място, където златото се намира почти на повърхността на земята, на големи самородни късове. Ако желаете да се присъедините към мен, ще отидем и ще го съберем.

– Далеч ли е това място? – попита Фалконе.

– Близо до изворите на Барем, в най-близките разклонения на едноименната планина. Местността ми бе описана така подробно, че не бих могъл да се заблудя. Два водопада, три остри върха, а между тях изворът.

– Готови сме да ви последваме – каза италианецът.

– Аз също приемам вашата компания – рече мексиканецът. – За тези няколко минути можах да ви преценя, кабалеро е и ще бъда щастлив да разделя с вас тези съкровища. Къде сте се настанили?

– При някой си Калкрафт – каза Бени.

– Познавам го. Пригответе ли се вече за път?

– Всичко е готово, остава само да натоварим двата коня.

– А! Имате и два коня? Ще ни бъдат от голяма полза. Аз също купих два, тъй като Барем е малко далеч.

– Освен това имаме и един шлюз – каза Фалконе.

– Шлюз! – възкликна радостно мексиканецът. – Значи след два месеца ще сме богати като набаби. Кабалерос, да тръгнем и утре на разсъване да напуснем Доусън.

– Момент, господин Пабло – каза Бени. – Искате ли един съвет?

– Кажете.

– Елате да спите при нас. Онзи калифорниец е способен да ви при-
чака някъде и да ви убие.

– Така е – засмя се мексиканецът. – Този мошеник Джеймс Кортън
само чака случай да ме прати на оня свят.

– Познавате ли го?

– Мошеник от най-висока класа, който жестоко ме мрази и търси
начин да си отмъсти.

– За какво?

– Защото отказах да му бъда приятел. Една вечер имах неблагоприятно
състояние да му кажа, че знам един много богат участък на Барем. Предло-
жи ми да го взема със себе си, но аз му отказах, тъй като зная какъв опа-
сен тип е. От този момент стана мой смъртен враг.

– Трябва да се пазите от този човек – каза Бени. – Способен е да ни
преследва чак дотам и да ни изиграе някой лош номер.

– И аз се страхувам, кабалерос.

– Ще тръгнем през нощта и ще се постараем никога да не разбере
някъде сме се отпавили. Да вървим и нека оръжието да ни е подръка.

Мексиканецът плати пунша, прибра в пояса си спечеленото злато и
петимата излязоха, като държаха револверите си в ръце.

XXXI СТРАНАТА НА ЗЛАТОТО

Бени и приятелите му нямаше лесно да успеят да се приберат в хотела, защото по онова време в Доусън липсваха фенери, а равнината бе влажна и кална, често покрита от мъгли, спускащи се от Юкон. За щастие дон Пабло отлично познаваше града и дори в най-гъстия мрак можеше да отиде там, където искаше. Тръгна в посока на схлупените къщурки и палатките на златотърсачите по средата на улицата, за да не го изненадат неговият противник и приятелите му на някой ъгъл.

Петимата мъже преминаха по две от улиците на града, без да срещнат жива душа. Движеха се един до друг, с оръжие в ръка. Готвеха се да завият наляво, следваха едва различимите бордеи, когато забелязаха неясни човешки фигури. Понеже не знаеха дали това са златотърсачи, които се прибираха в палатките си или калифорниецът и неговите приятели, Бени насочи револвера си и извика:

– Кой е там?

Един добре познат глас отговори:

– Ние сме.

– Залегни! – изкрещя дон Пабло.

Всички се наведоха бързо. Почти в същия миг в мъглата изтрещя револверен изстрел и няколко куршума изсвистяха над главите им.

– На ти, негоднико! – извика Бени, като изстреля един след друг шест патрона.

Останалите го последваха.

Сенките изчезнаха в мъглата, но Бени ясно чу жален глас.

– Убиха ме!...

– Да бягаме, господа! – извика канадецът.

Затичаха се по средата на една уличка между двойната редица схлупени къщурки и след няколко минути бяха пред хотела на господин Калкрафт. Хотелиерът още не си бе легнал и ги отведе в стаите им, а за дон Пабло срещу един долар приготви легло от две маси, покрити с меча кожа.

– Бихте ли ни събудили в четири – помоли дон Пабло.

– Нима толкова рано ще тръгнете? – запита почтеният хотелиер. Той не скри разочарованието си от неочакваното заминаване което му отнемаше възможността добре да изпразни джобовете им. – Сезонът все

още не е подходящ за отиване на участъците.

– Чакат ни.

– В Клондайк ли отивате?

– Отиваме в планината Кварц – каза дон Пабло – И ако някой дойде да ни потърси, ще му кажете, че сме тръгнали натам.

– Ще предам. Лека нощ, господа.

– Бъдете предпазлив, дон Пабло – посъветва младежа Фалконе.

– Калифорниецът ще дойде да ни търси. Убеден съм, че ако тръгне към планината Кварц, няма да го срещнем повече по пътя си. Лека нощ господа.

Загърнаха се в завивките си и скоро звучно захъркаха. Сънуваха участъци със златен прах и тежки самородни късове. Два часа преди разсъване всички бяха на крак. Изпиха по няколко чаши чай. Купиха от собственика на хотела бутилки джин и уиски и излязоха. Те бързаха да напуснат Доусън преди изгрев слънце, за да не бъдат забелязани от калифорниеца. Когато пресякоха града, мексиканецът спря пред една колиба, която, ако се съдеше по огромната бутилка закачена над вратата, беше бар. Отвори я с два ритника, влезе и поведе приятелите си към един навес ограден с мрежа. Показа им две яки кончета с гъст и дълъг косъм и много сандъци, съдържащи продукти и инструменти.

– Това е късметът ми – засмяно каза той. – С моите два коня и с вашите ви обещавам скоро да стигнем на Дом.

Натовариха сандъците, вързаха ги здраво и напуснаха колибата. Отправиха се бързо на югоизток, за да стигнат до устието на Клондайк. Мъглата не само че не се бе вдигнала а напротив, бе станала още по-гъста. Вероятно при първите слънчеви лъчи щеше да се разсее. Дон Пабло познаваше пътя и застана начело на групата. Поеха по една пътека край брега на Юкон. Фалконе вървеше до него с компас в ръка Армандо, Бени и Бек водеха конете, за да не се отклонят.

Сутринта бе много студена. От север на интервали прииждаха вълни леден въздух, които от време на време разсейваха гъстата мъгла и раздвижваха клоните на големите дървета по брега. От реката непрекъснато се издигаха облаци пара, от което дрехите им подгизваха, а конете бяха целите мокри.

– Какво лошо място! – възкликна Фалконе.

– В равнината сме – каза мексиканецът. – Доусън и околностите му не са много привлекателни, а освен това сезонът още не е започнал.

– Казали са ми, че на участъците не се работи повече от три-четири месеца в годината.

– Понякога и само два господине – каза мексиканецът. – Но това са месеци на страшни усилия и страдания, които изхабяват и най-яките мъже.

– Разработването на участъците ли е най-трудната работа?

– Ужасно е, господине, защото земята е замръзнала винаги до известна дълбочина. Представяте ли си, че нощем трябва да се поддържа запален огън в дъното на кладенците.

– Но изобилието от златоносни жили компенсира трудностите – каза Фалконе.

– И това е вярно. Виждал съм хора, които само с едно копване на мотиката печелеха по сто, та и по двеста долара. Запознах се с един канадец, който откри къс самородно злато, тежък четиринадесет либри.

– Истински късмет.

– И то само за броени минути. Но аз се надявам да открия също такива парчета злато

– На Клондайк?

– При извора на Барем. Човекът, който ми показва това място, само за три седмици работа бе натрупал сто и осемдесет либри злато.

– Чудесен добив!

– Вероятно по дъното на водопадите може да се събере и повече. С шлюза, който притежавате, и с живака ние за кратко време ще извадим огромни количества.

– Ако не ни обезпокоят – забеляза Фалконе.

– Кой?

– Забравихте ли калифорниеца и приятелите му?

– Да, този човек ще ни преследва – каза дон Пабло сякаш на себе си. – Щом разбере че съм изчезнал от Доусън, ще тръгне да ме търси, защото знае че познавам златната долина. Но ние ще се опитаме да го заблудим.

– По какъв начин?

– Като тръгнем по безлюдни пътеки.

– Ще ни бъде доста по-трудно.

– Но ще имаме и изгода.

– Каква?

– Ще избегнем срещи с бандите от престъпници.

– И тук ли са се появили тези обирджии? – попита изненадан Фалконе.

– Във всички богати на злато места има такива организирани банди. Разбирате, че е по-лесно да отнемат златото, отколкото сами да го

изтръгват от земните недра.

– Никой ли не ги преследва?

– От време на време раздражените златотърсачи се организират и ги нападат в някоя горичка, но от това разбойниците не намаляват. На мястото на всеки обесен идва друг.

– И много ли са тези банди?

– Казаха ми, че тази година са особено много, и по-специално обикалят около бродовете на Клондайк.

– Трябва да внимаваме – каза Фалконе.

– Да, наистина. За тези бандити конете ни са по-скъпи от златото. Ако ни срещнат, ще се опитат да ни ги отнемат.

– За щастие сме въоръжени и сме добри стрелци, особено Бени и моят племенник. Ако ни нападнат, ще получат такъв урок, че дълго ще го помнят.

Както си приказваха към десет сутринта стигнаха устието на Клондайк. Мъглата напълно се бе разпръснала и слънцето огряваше бреговете на Юкон и притока ѝ. Откриваха се прекрасни пейзажи. От двете страни на реката се издигаха величествени борове жълти кедри, брези, зеленееха се върби, позлатени от слънчевите лъчи, а по бреговете на Клондайк, докдето поглед стигаше се простираха безкрайни полянки от мъх, осеяни с бели и червени макове лютичета горски ягоди, тук-там се виждаха шипкови храсти, покрити вече с цвят, и френско грозде. Няколко канута направени от туземци, се носеха по огромната пълноводна река и пренасяха вероятно кожи или дивеч към Доусън. На отсрещния бряг се виждаха стълбове дим, които издаваха присъствието на банди

Златотърсачите поспряха да починат на една красива поляна, осеяна с дива метла, камбанки и макове. После прекосиха устието на Клондайк с шлеп, управляван от стар индианец, и смело поеха пътя си на запад като следваха долината на притока Клондайк, която доскоро бе непозната а сега бе станала известна в цял свят заради златоносните си жили и пясъци, е река с много по-слабо течение в сравнение с Юкон. Може даже да се каже, че е един от най-малките притоци на Юкон. Изворите ѝ водят началото си от папите на Куей – почти изолирана планина намираща се на изток, в северозападните английски територии, в напълно безлюдна област, която вероятно все още не бе прекосена от бял човек. Оттам тя тече на запад, проправяйки си път сред гъсти борови и кедрови гори и сред заледената земя. От лявата си страна събира водите на три притока: Сахлуотит, Барем и Бонанса, а малко преди Доусън влива водите си в Юкон. Клондайк е доста буйна, но през по-голямата част

от годината водите ѝ са сковани от ледове. Затова по нея се движат само канутата на индианците.

Дон Пабло искаше да заблуди калифорниеца, в случай че той и приятелите му тръгнат да ги преследват. Вместо да пое мат по вече проправения от златотърсачите път, който следваше брега на реката те свърнаха на север, за да могат по-късно да преминат през някой брод Бонанса, на няколко мили от устието ѝ. Колкото повече се отдалечаваха от Клондайк, пътят ставаше все по-труден и поставяше на сериозни изпитания и конете и хората. Местността беше много скалиста което им пречеше да напредват по-бърза. Огромни стръмнини, в по-голямата си част свлачища покрити с подгизнали от влага мъхове подхлъзваха конете препречваха пътя им и ги принуждаваха да избират по-малко рисковани заобиколни пътища. Понякога срещаха падини или пропасти, гъсти гори от ела и кедр или непроходими групички от брези и върби. Тук-там на пътя им се изпречваха буйни потоци, които можеха да повлекат в лудия си бяг животните. Областта изглеждаше съвсем пуста и дива. Бе много студена. От покритите със сняг върхове се спускаха талази леден въздух, а над сенчестите горски масиви се издигаше пара. От време на време откъм боровите се носеше вой, от който конете настръхваха и потръпваха. Изтощени от дългия път и от преодолените през деня трудности, приятелите събраха повече сухи клони и запалиха два големи огъня. Опънаха палатката и си приготвиха вечеря от солено сварено свинско месо с фасул, палачинки, изпържени в мас, и накрая горещ чай. Докато се хранеха около огъня, дон Пабло им разказваше, че само преди няколко месеца по тези места върлувала банда, която си бе спечелила мрачна слава. Много мъже, завръщащи се от златоносните мини на Бонанса, били избити и ограбени. Няколко групи златотърсачи, решени да прочистят тези пущинаци от жестоките плячкаджии, се организирали и почти два месеца охранявали района. Голяма част от бандитите били хванати и обесени на по-високите дървета.

– Няма да се изненадам, ако и сега видим някой скелет – каза в заключение дон Пабло. – Разказваха ми, че повече от тридесет бандити са били осъдени да изтанцуват последното си фанданго на върха на някое дърво.

– Дали не са останали още от тях? – попита Армандо.

– Възможно е, въпреки че златоносните участъци на Бонанса вече са изчерпани. По бреговете на тази река сега работят съвсем малко хора. Но трябва внимателно да пазим лагера, за да не ни изненадат и откранат конете и продуктите.

– Само някой да се появи, ще го убия като куче – закани се Бени.

След като свършиха с вечерята и изпушиха по една лула, те се прибраха в палатката. Бек и Армандо обаче поеха първата част от дежурството, седнали между огньовете, без да изпускат от поглед конете завързани за един бор.

XXXII

НАПАДЕНИЕТО НА РАЗБОЙНИЦИТЕ

Въпреки опасенията им нощта бе спокойна. Само няколко вълка подгонени от глада се осмелиха да се приближат до лагера и оглушиха с воя си двамата пазачи. Един изстрел, който повали най-смелия от тях, бе достатъчен, за да ги подгони отново в планините откъдето бяха слезли. След обилна закуска групата пое отново на път. Навлязоха в голяма гора, която, изглежда се простираше чак до бреговете на Бонанса. Пътят в началото не бе толкова неравен, колкото предишния ден, затова напредваха бързо. Скоро обаче растителността между огромните борове и ели се състи и те бяха принудени да забавят ход. Подозираха, че в тези гъсталаци има много дивеч, затова Бени и Армандо, определени за снабдителите на групата минаха отпред със заредени пушки. От време на време се виждаха следи на лосове, еноти, росомахи, а също и овцебик – вид диви мускатни волове, ниски на ръст, но със страшни рога. Бяха изминали няколко мили навътре в гората, когато Бени показа на Армандо някакви следи. Сякаш голямо стадо чифтокопитни животни неотдавна бе спирало тук.

– Да – каза канадецът, като оглеждаше мъховете – Тези животни наскоро са пасли тук, вероятно преди няколко часа.

– Какви са? – попита Армандо.

– Сигурно са били овцебик.

– Струва ли си да хабим дори куршум заради тях?

– Дори и два, Армандо.

– Тогава да се опитаме да ги открием, Бени.

– Не искам нищо друго, приятелю. Нека останалите да продължат пътя си, а ние да изостанем малко и да проследим тези дири.

– Няма ли да се изгубим?

– Ха! Невъзможно е!

– Тогава да вървим.

След като уведомиха другарите си и им обещаха колкото може по-скоро да ги настигнат, навлязоха сред гигантските дървета и тръгнаха по следите оставени от стадото. След петстотин-шестстотин метра канадецът забави крачка и направи знак на Армандо да направи същото. Знаеше, че е много трудно да се доближи до тези животни, и затова не искаше да ги изплаши. И най-малкият шум можеше да ги накара за

застанат нащрек или да побягнат. Бяха извънредно подвижни и преследването им не би дало никакъв резултат. Тъй като почвата тук бе повлажна, следите ставаха все по-забележими и вече ясно личаха местата, където животните са се спирали.

– По-бавно, Армандо – каза изведнъж Бени и се спря зад дънера на един огромен кедър. – Нищо ли не чувате?

– Да далечно мучене.

– Това са нашите волове.

– Сигурно са се скрили в онези храсти, Бени.

– Разбира се Хайде напред, но без никакъв шум.

Като минаваха от дърво на дърво, с отворени на четири очи, с пръст върху спусъците на пушките двамата ловци навлязоха още около двеста метра. Те напредваха внимателно, за да не вдигат шум. Тъкмо заобикаляха един стар бор, когато на седемдесет-осемдесет метра видяха иззад един храст да излизат две животни. На пръв поглед приличаха на огромни планински овни. В действителност мускатните волове по телосложение са нещо средно между овцете и говедата. Те са малки на ръст, с къси крака, космати муцуни, малки уста, подобни на устата на овните, но главите им са украсени с два страшни завити напред рога. Козината им е прекрасна, дълга, тънка, с копринен блясък, кафява и покрива почти целите им крака. В миналото тези животни са били многобройни в Аляска и по бреговете на полярната част на Америка, където са препускали на стада от по осемдесет-деветдесет. Сега ескимосите почти напълно са ги унищожили и може да се срещнат само на най-северните острови. Някои екземпляри все още бродят из най-гъстите гори на Аляска и по земите на Западен Инуи, но преследвани от ловците, и там са на изчезване. Двете животни – вероятно последните от стадото, забелязаха веднага хората и преди още Бени и Армандо да вдигнат пушките и да се прицелят, се обърнаха светкавично и побягнаха презглава.

– По дяволите! – изкрещя Бени.

Ловците се спуснаха като по сигнал след бегълците, крещейки с все сила, за да накарат другарите си, които сигурно не бяха много далеч, да им се притекат на помощ. Седем-осем минути те тичаха след животните, но ги изгубиха от погледите си. Въпреки тежкото си тяло му скатайте волове тичат по-бързо от конете.

– По дяволите! – възкликна Бени и спря. – Краката ни не могат да се състезават с техните Никога не съм си представял, че бягат толкова бързо.

– Напразно изгубихме времето си – ядоса се Армандо.

- Ще опитаме друг път.
- Ще отидем ли при нашите?
- Да.

Прехвърлиха пушките през рамо и завиха на юг, за да пресекат пътя на групата, която вървеше на изток. Вече се чуваше цвиленето на колетите, а те се готвеха да заобиколят един повален от годините бор, когато чува глас.

– Ей!... Спрете!

Бени и Армандо, изненадани от тази неочаквана заповед се огледаха, за да видят с кого имат работа. Тази част от гората бе много гъста и дива. Наоколо се извисяваха огромни борове и кедри, които вероятно бяха преживели не един век. Под тях растяха многобройни храсти, избуяли покрай няколко скали, които образуваха дълга криволичеща бариера сред гората.

Като не видяха никого, двамата направиха няколко крачки, за да се отдалечат от падналия бор, който им пречеше да огледат добре скалите. Същият глас още по-сух и още по-заповеднически, се чу отново:

- Спрете, или ще стрелям!
- Да ви вземат дяволите! – извика Бени, който започна да става нетърпелив. – Къде сте? Бъдете така добър и покажете поне носа си.
- Тук съм, на сигурно място.
- Не ви виждам.
- Няма значение.
- Ние обаче умираме от нетърпение да видим кой сте и какво искате.

- Искам само едно-единствено нещо.
- Кажете.
- Да оставите златото си върху този дънер.

Бени и Армандо избухнаха в смях.

- Нашето злато! – възкликна канадецът. – Вие сте луд, разбойнико!
 - Разбойник! – извика непознатият.
 - По дяволите! Щом ни заповядвате да ви дадем торбата, значи не сте почтен човек. Но ви предупреждавам, че няма да имате злато по простата причина, че още не сме били на златоносния участък.
 - Тогава оставете оръжието си.
 - С най-голямо удоволствие, но ако дойдете да си го вземете.
- После се обърна към Армандо и бързо му каза:
- Внимавайте младежо, срещу нас стои разбойник.
 - Готов съм за стрелба, Бени.

– Да застанем зад това дърво, което ще ни служи за барикада.

През това време бандитът повтори заповедта си да оставят оръжието и ги заплаши, че при отказ ще открие огън.

Двамата ловци, вместо да се подчинят, се хвърлиха едновременно зад огромното стъбло на дървото, стиснали пушките. Едва се бяха скрили, когато чуха изстрел и един добре насочен куршум изсвистя над главите им. С риск да бъде улучен в челото Бени се повдигна и забеляза облачето дим, което се разнасяше в края на скалната бариера зад един гъст храст.

– Бандитът се крие там – каза той.

Бързо вдигна пушката и я изпразни в храста, но, изглежда, не уцели, защото не чу никакъв глас.

– По дяволите! – измърмори Бени. – Дали не се крие зад скалите?

– Видяхте ли го? – попита Армандо.

– Не.

– Какво ще правим?

– Мълчете!

Бързо се обърна и видя как храстите зад гърба им се движат. В същото време се разнесоха гласове, които идваха откъм скалистата бариера.

– Дали не ни обкръжават? – се запита с безпокойство.

– Значи и зад гърба ни има разбойници – каза Армандо.

– Страхувам се, че...

– Какво има?

– Гледайте!

Армандо се обърна и видя, че от храстите, които се намираха зад поваленото дърво, излязоха дон Пабло и Бек. Двамата пълзяха тихичко и държаха в ръце револверите си. За няколко мига стигнаха до другарите си и се скриха зад бора.

– Разбойници? – попита младият мексиканец.

– Да – отговори канадецът.

– Така и предполагам. Колко са?

– Не знаем.

– Пред нас ли са?

– Да, дон Пабло. А къде е господин Фалконе?

– Наблизо е при конете.

В това време чува разбойника да вика:

– И така?

– Какво желаете? – попита Бени.

- Ще се предадете ли?
- Нямаме желание.
- Тогава ще ви застреляме.
- Когато желаете да започнете, аз съм готов.
- Ние сме седем.
- Пет пари не давам, разбойнико.

Още не беше довършил, когато откъм скалите проехтя нов залп. Пет или шест пушки бяха стреляли едновременно, а куршумите се забиха в стария дънер.

Бени се повдигна отново, готов да отговори, но дон Пабло, който беше до него, го дръпна и му каза:

- Чакайте да се покажат.

След абсолютно безобидния пушечен залп бандитите не се обадиха повече. Вече не се чуваха, защото или се бяха отдалечили, или чакаха златотърсачите да се раздвижат, за да открият отново огън. Бени и мексиканецът се страхуваха да не се приближават пълзешком или да не се опитват да заобиколят прикритието им – огромния дънер на бора. Те станаха и се огледаха наоколо. Не видяха нищо. Обхвана ги смъртно безпокойство. Какво правеха разбойниците? Не бе за вярване, че така лесно ще се откажат от играта.

– Не можем да останем тук цяла седмица – каза Бени, който вече губеше търпение – Дали да се опитаме да ги нападнем?

Без да отговори, мексиканецът свали сомбрерото си, окачи го на цевта на пушката и го повдигна над дънера. Почти веднага изтрещяха един след друг четири изстрела и шапката, улучена от един куршум, падна на земята.

- Достатъчно ли ви е? – попита бандитът.

Бени щеше да отговори, но дон Пабло сложи длан на устните му и прошепна на ухото му:

- Ще го принудим да се покаже.

Минаха няколко минути и разбойникът поде отново:

– Значи сте мъртъв, щом не отговаряте повече? В такъв случай ще взема пушката ви, дрехите ви и каквото имате по джобовете.

Откъм скалистия хребет храстите се раздвижиха. Канадецът, Армандо и дон Пабло се отдръпнаха до края на дънера и се скриха зад коренището на гиганта, а Бек пазеше откъм гората Един мъж около четиридесетте, парцалив, слаб като чироз, с дълга, неподстригвана брада и с разчорлени коси, падащи по раменете му, скочи от скалата, като държеше в ръка карабина – прекрасен уинчестър с дванадесет патрона. Дата в

този момент между корените на бора бе забелязал тримата или пък го бе обзело внезапно подозрение, но вместо да тръгне напред той бързо се обърна и се помъчи да се скрие в близкия храст. Бени със скок, на който можеше да завиди и дива коза, излезе на открито и стреля. Последва вик.

– Улучих ли те негодяй! – извика канадецът.

Без да дочака другарите си, той се хвърли към храста, като стискаше револвера. Когато стигна там, разбойникът бе изчезнал.

– По дяволите! – възкликна той. – Къде избяга този мошеник.

– Там!... Там!... – извика Армандо.

– Огън! – заповяда дон Пабло.

Разбойникът, който пълзеше между храстите бе стигнал до скалната бариера и се готвеше да се скрие в гората. Армандо и младият мексиканец стреляха. Бандитът залитна, сякаш бе отново ударен, но после се прикри зад един кедър и изстреля последователно дванадесетте патрона на уинчестъра За щастие Бени и другарите му имаха време да се скрият зад бора. Когато се изправиха, той бе изчезнал в гъсталака на гората, отвъд скалите.

– Оставете го да ходи да се заяжда другаде – каза дон Пабло, като спря канадеца, който искаше да преследва този шмекер. – Може би не е сам и неговите другари могат да ни нападнат.

– Да го вземе дяволът! Ако бях сигурен, че е сам, сега нямаше да е жив – отговори Бени. – Този негодяй говореше ту отляво, ту отдясно, като че ли имаше цяла банда със себе си. Наистина мислех, че не е сам.

– Старите хитрини на разбойниците – каза мексиканецът. – Да вървим, време е да тръгваме.

XXXIII

ДЪРЗОСТТА НА ДВАМА НЕГОДНИЦИ

Четири дни мъжете напредваха през дивата територия, която се простираше между десния бряг на Юкон и левия на Бонанса, осеяна с гори, стари почти колкото света, с трудни за преодоляване скални масиви и потоци, които подлагаха на тежки изпитания бедните коне. На петия ден, когато се готвеха да спрат за кратък отдих и да потърсят дивеч, пред очите им се откри обширно златоносно поле, където вече имаше, повече от двеста златотърсачи, сред които американци, англичани, германци и мексиканци. То бе открито наскоро, бързо заселено и разработено. Намираше се на няколко мили от Бонанса и на двадесет и пет от левия бряг на Клондайк, върху едно скалисто плато, заобиколено с борови гори, защитено на север от остри и стръмни върхове все още покрити със сняг. Край потоците които слизаха от планината, бяха разпръснати четиридесетина мизерни къщурки, някои от които бяха мръсни, парцаливи и позакърпени избелели палатки, а другите набързо и недотам сръчно сковани от дървета и клони колиби. Каква жалка гледка представляваха тези хора!... Може би някои от тях вече бяха натрупали значителни богатства, но кой би повярвал, че притежават златен прах и парченца самородно злато? Вместо на човешки същества те приличаха по-скоро на зверове оскотели от лишенията и от тежката работа. Бяха дрипави, изцапани, с почернели от дим или оплескани с кал от кладенците ризи, панталоните им бяха кърпени хиляди пъти, а ботушите – почти без подметки, от които се показваха пръстите им. С невъзможни за описване коси, някои от тях носеха качулки, от които не бе останало почти нищо. Всеки от тях имаше в пояса си револвер и нож с блестящи остриета. На полето кипеше живот, въпреки че от север духаше силен вятър, а по потоците плуваха късове лед. Навсякъде се виждаха изкопи, повечето от тях в близост до малките водни потоци, защото там златото не бе скрито сред кварцови пластове, а в примесената с чакъл и глина пръст. Златната кал трябваше да се търси по дъното, да се изважда на повърхността и да се промива във водата. Тъй като бе много студено, работата сигурно бе извънредно тежка може би не толкова за работещите в изкопите колкото за онези, които трябваше да промиват калта и да отделят камъните от скъпоценния метал.

Тези нещастници не притежаваха шлюзове, а го извличаха като

влизаха в потоците. До кръста и престояваха в ледената вода по няколко минути. За получаването на почти чисто злато използваха стар метод – тава от твърдо дърво – съд, който може да побере около десет килограма кал, с диаметър около половин метър и дълбочина осемдесет сантиметра. Тавата се потапя и се правят кръгови и вълнообразни движения, а водата постепенно отнася тинята и парчетата чакъл. Следва втора побърза промивка като се удря дъното на съда. Така падат и последните остатъци от калта и скъпоценният метал блясва. Операцията не е толкова лесна както изглежда на пръв поглед. Необходима е определена сръчност на ръцете която се придобива само след дълга практика. Горките хора на които бе ред да промиват златоносната кал, излизаха на брега в окаяно състояние след ледената баня. По-слабите едва подали съда на другарите си, падаха на земята. Веднага ги отнасяха в палатката пред огъня, за да се възстановят и да предотвратят треската предхождаща измръзването. Но в замяна на това понякога имаха значителен добив, защото тази златна тиня беше с богато съдържание. Не бяха редки случаите когато на дъното на тавата намираха цели унци злато, и сори някой хубав къс.

– Тази кал е много златоносна – каза Бени, който заедно с другарите си наблюдаваше някои от работещите – Сигурно всеки от тях може да спечели по сто и двадесет долара на ден.

– Така е – отвърна Пабло. – Ако не знаех, че при изворите на Барем има неимоверно богати златоносни полета бих ви посъветван да останем тук.

Привечер падна гъста мъгла и те се прибраха в палатката си, решили да не ходят в бара, който едновременно беше магазин за напитки и игрален дом. Понеже се страхуваха, че някой безсъвестен златотърсач може да се възползува от тъмнината и да им открадне конете, завързаха животните към един от коловете на палатката и запалиха още един огън отвън. По време на вечерята внимаваха да не говорят за изворите на Барем. Появяването им в това селище бе предизвикало съмнения и нямаше да е чудно, ако някой се опита да подслуша разговорите им. Армандо, натоварен да пази конете, бе забелязал някаква сянка, която се правеше на заблудена и обикаляше наоколо. Нямаше съмнение, че това бе шпионин.

– Като си тръгнем, трябва да вземем всички мерки да не ни проследят – каза Пабло – Въпреки че тук златото е в изобилие, сигурно ще се намери някой, който ще пожелае да ни последва с надеждата да го отведем в по-богати места.

– Това се случваше и в Колорадо – допълни Бени. – Ако някоя група се отдалечеше, веднага други с настървение се спускаха след нея, като мислеха, че се отправя към някой по-богат участък.

Като се разбраха за нощното дежурство, Бени, Фалконе и младият мексиканец се загърнаха в завивките си и легнаха с крака, обърнати към жаравата, която тлееше в палатката. Бек и Армандо полегнаха край големия огън, запален на открито. Нищо не смути спокойния им сън.

Но към полунощ Бени и Пабло, които поеа смяната, трябваше да пообиколят наоколо, защото на два пъти бе забелязана човешка сянка да се навърта близо до палатката.

На другия ден Фалконе и дон Пабло отидоха на участъците, на местата, където работеха златотърсачите Армандо и Бени се отправиха към гората с надеждата да изненадат някое животно, защото не само искаха да спестят продуктите си, но и да ги попълнят. Тази разходка обаче бе трудна и безполезна. Не забелязаха нищо освен някоя и друга кукумявка и две или три птици, подобни на снежнобели бухали. Бяха слезли чак до бреговете на Бонанса и успяха да убият две видри, които не бяха съвсем за пренебрегване. Те бяха дребни, но кожата им се ценеше повече от колкото месото. На връщане прекосиха работната площадка и отиваха към палатката си, когато вниманието им бе привлечено от викове идващи от бара. Като че ли в голямата палатка ставаше някакво сбиване. Мислеха да продължат пътя си, защото не желаеха да се намесват в чужди работи, но им се стори, че чуват гласа на дон Пабло.

– По дяволите! – извика Бени и спря. – Дали нашият млад другар не се е намесил в някоя свада?

Чули виковете доста златотърсачи напуснаха участъците и побързаха да се отправят натам с револвери в ръцете или хванали ловджийските си ножове.

– Елате Армандо – каза канадецът. – Може би приятелите ни са в голяма опасност.

– Идвам, Бени.

– Пушката ви заредена ли е?

– Да.

– Бъдете готов дори за стрелба. Всичко може да се очаква от тези хора.

С няколко крачки прекосиха улицата и разбутаха тълпата, която се бе струпала в палатката. Сред виковете ясно се чуваше гласът на младия мексиканец.

– Аз – убиец!.. Лъжеш, уличен разбойнико! – крещеше той.

Канадецът ядосано разбута стоящите наблизо и избоботи заплашително:

– Дайте път!... Дайте път!

Тук се бяха събрали около четиридесет души, които бяха образува-ли кръг около Пабло, Фалконе и още един тип, когото в началото нито Бени, нито Армандо познаха. Беше мъж към четиридесетте висок, мър-шав като чироз, с много дълга черна брада с нос като клюн на папагал, с две неискрени, сиви, зли очи и разчорлена коса. Носеше дрипава и избе-ляла дреха панталони от тюленова кожа и високи, скъсани и кални боту-ши. На пояса си имаше дълъг нож, а в ръката си – прекрасен уинчестър с дванадесет патрона. Типът крещеше като побеснял и повтаряше във всички тоналности:

– Кълна ви се, господо, че този човек искаше да ме убие и да ме ог-раби напред гората Куршумът му стои в тялото ми.

Бени и Армандо разкъсаха кръга и застанаха до приятелите си, като зареждаха пушките си. Щом зърнаха лицето на мъжа, от устата им ед-новременно се изтръгна вик:

– Разбойникът от гората!

Слабият човек обаче, без да се притесни от обвинението, посочи с ръка двамата ловци и кресна:

– Ето другарите им!... Бандити! Сега вече няма да избегнете спра-ведливостта!... Да приложим спрямо тези мошеници закона на Линч!

При тези думи канадецът се спусна към бандита и извика:

– Негодник! Твоята тиква е тази, която ще отхвъркне! На ти, крадецо!...

Без да чака бе вдигнал пушката си, решен да прати на оня свят мо-шеника, но няколко златотърсачи се хвърлиха към него и отблъснаха оръжието.

– Господине – каза единият от тях. – Няма да ви разрешим да убие-те човек пред очите ни.

– Казвам ви, че този човек е разбойник.

– Много добре, но той обвинява вас, че сте го нападнали.

– Лъже!

– Ще ни се да вярваме, но искаме да изясним този случай. Тук няма шериф, но законът на Линч позволява на всеки да стане съдия. Ние ще преценим кой е виновен и ще го обесим на най-високото дърво в гората.

– Да! Да! – закрещяха всички наоколо. – Законът на Линч! Законът на Линч!

– Аз приемам – извика разбойникът. – Ще доведе свидетел и той ще

потвърди, че този мексиканец е мошеник, който обира честните пътници.

– Лъжеш, куче! – изкрещя дон Пабло, червен от ярост.

– Заблуждавате се, господине – обади се един ироничен глас.

Младият мексиканец, Бени, Армандо и Фалконе се обърнаха и видяха един мъж да си проправя път. Веднага го познаха. Съюзник на бандита бе калифорниецът, когото смятаха, че са оставили в Доусън. Този измамник пристъпи напред, застана в средата на палатката и каза:

– Обвинявам тези господа в кражба. Те ме нападнаха при Юкон и ми откраднаха сто и двадесет унции злато.

Четиримата другари възнегодуваха.

– Подлец!... Нищожество!... – извикаха те.

Бени и Пабло се нахвърлиха върху него Златотърсачите бяха готови да ги арестуват, а този, който пръв спомена за закона на Линч, каза:

– Господа, стойте мирно или ще ни принудите да използваме оръжие Във ваш интерес е да се успокоите и да се доверите на народните съдии.

– Този човек е другар на един разбойник! – извика Пабло и посочи с пръст към калифорниеца – Само преди няколко нощи той се опита да ни убие по улиците на Доусън.

– Съдът ще реши.

Фалконе излезе напред и като сложи ръка на сърцето си, тържествено произнесе:

– Кълна се в честта си, че това, което казаха моите приятели, е истина.

Златотърсачите силно впечатлени от произношението и почтения му вид, обърнаха погледи към бандита, чието лице бе преbledнало, и към калифорниеца, който като че ли започваше да се притеснява.

Човекът, говорил от името на златотърсачите, се приближи до Фалконе, наведе се над него и му прошепна:

– Имайте ми доверие, господине Ще видите как ще свърши всичко това! – и като повиши глас, изрече – При мен дванадесетте съдии. Ще съдим и ще приложим с цялата му строгост закона на Линч.

Само за няколко минути дванадесет мъже бяха избрани и натоварени да произнесат присъдата. Въпреки протестите на съдържателя, който се страхуваше да не се превърне в бесилка централният стълб на палатката.

Тринадесетият – този, който бе предложил да се приложи законът на Линч и изглеждаше образован и възпитан, бе единодушно избран за

председател.

В средата на палатката веднага бе поставена маса и около нея заеха местата си съдиите след като бяха поръчали бутилка джин, за да развържат езиците и да избистрят умовете си. Останалите насядаха по другите маси, като държаха револверите си готови, за да попречат на виновните да избягат. Законът на Линч приложен за първи път в участъците на Калифорния, за да спре многобройните убийства извършвани дори посред бял ден, се прилагаше много бързо. След кратък разпит народните съдии произнасят присъдата, която не подлежи на обжалване. Наказанието е само едно и се прилага веднага обесване. Фалконе и другарите му бяха поканени да седнат на края на масата. Разбойникът и калифорниецът бяха поставени на другия край. На всички бе поднесена по чашка джин, след което председателят взе думата:

– Нека събраните тук, избрани от народа съдии, да ме чуят – каза той. – Тези мъже взаимно се обвиняват, че са бандити, но досега никой не е представил свидетели, които могат да кажат кои са истинските виновници. Има ли някой между вае който да е бил ограбен от тях?

Никой не отговори. Председателят почака няколко минути и отново поде:

– Тъй като не познаваме обвиняемите, ще изслушаме техните обяснения и ще решим, а виновните ще плащат. Имате думата, господине – каза той, като се обърна към Фалконе.

– Повтарям, че ние сме честни хора и че този човек с папагалския нос ни нападна в гората на тридесет мили от Бонанса, а неговият другар се опита да ни убие вечерта преди да напуснем Доусън. Кълна се в Бога и в честта си.

– Лъжете! – извика калифорниецът.

– Тишина – нареди председателят. – Още не сме ви попитали!

– Повтарям, че този крадец лъже! – възрази разбойникът. – Никога не съм убивал и не съм се опитвал да убия никого, а още по-малко в Доусън, тъй като още не съм бил в този град.

– А досега къде сте били? – попита председателят.

– В участъците на Клондайк.

Председателят се обърна към присъстващите:

– Всички вие идвате от мините на Клондайк. Кой е видял този човек?

– Никой – отговориха всички в един глас.

– Значи вие лъжете – каза председателят.

– Работих далеч.

– Да, твърде далеч – обади се неочаквано един глас.

Всички се обърнаха и видяха един непознат, който в това време влезе в палатката и се запъти към масата.

– Аз познавам този човек – каза той, като посочи калифорниеца. – Това е Джеймс Кортън, мошеник от най-долна класа, който ми открадна тридесет унции злато в едно казино в Доусън.

– Негодник! – извика калифорниецът и пребледня като платно. – Никога не съм те виждал.

– А аз заявявам, че това е Джеймс Кортън – повтори златотърсачът още по-енергично – Ако смееш, отречи, че ме ограби!?

– Не може, защото това е неговото име. Той работи с мен на участъците край Бонанса и аз го познавам много добре – каза дон Пабло и след като се обърна към златотърсача, добави:

– Благодаря ви за намесата, господине. Смятам, че вашето наказание е достатъчно за обесването на този мошеник

– Мене да обесите!?! – изкрещя калифорниецът. – На ти тогава!

Преди още съдиите или някой от присъстващите да имат време да се хвърлят върху него и да го обезоръжат, той измъкна револвера си и стреля по дон Пабло. Мексиканецът скочи като ягуар, хвърли се зад една маса и избягна куршума. Бени и Армандо насочиха пушките, но не можаха да си послужат с тях, защото разбойникът със страшна сила измъкна централния пилон на палатката и тя се събори. Сред крясъците се чува гърмежи навън. Бени, младият мексиканец и Армандо, като разкъсаха платното с няколко удара на ножовете си, излязоха, за да попречат на негодника и приятеля му да избягат, но бе късно. Двамата негодяи се бяха възползували от объркването, бяха се измъкнали и скрили в гората.

XXXIV ЕДИН УЖАСЕН МИГ

Същата вечер петимата другари се възползуваха от отново падналата мъгла и напуснаха селището, за да се отправят към изворите на Барем.

Ориентирайки се по компаса през цялата нощ те вървяха на изток, като се притесняваха да не бъдат проследени от някой златотърсач или от калифорниеца, който може би още не бе изгубил следите им. Когато слънцето изгря, те се намираха на тридесет и две мили от Бонанса сред огромни кедрови и борови гори. Направиха само кратък престой, за да си приготвят закуска и да оставят конете да си починат. След два часа тръгнаха отново, решени да не спират, преди да стигнат до бреговете на Барем. Това бе може би най-трудният преход, който правеха, откакто бяха потеглили от Малкото Робско езеро. Трябваше да преминават през бластисти местности и много гъсти гори, да се изкачват по почти отвесни върхове. Когато най-после спряха, хора и животни бяха изтощени докрай.

– Още един час и щях да пратя по дяволите всичките богатства на Аляска – каза Бени – Това бе пътуване за каторжници.

– Но бе необходимо – отвърна дон Пабло. – Ако не се бяхме движили толкова бързо, сигурно щеше да ни настигне някоя група златотърсачи.

– А може би и калифорниецът – добави Армандо.

– Дали още ни преследва? – попита Бени.

– Възможно е – отговори младият мексиканец.

– По дяволите! Този човек е като пиявица!

– Още по-лошо.

– Иска да ви отмъсти или да вземе участие в добиването на златото.

– И едното, и другото. Дори ви съветвам да внимавате още повече сега, когато се е събрал с този бандит.

– Ще успее ли да ни открие?

– Така добре ни проследи от Доусън до Бонанса въпреки всичките ни предпазни мерки. Страхувам се че отново ще ни намери.

– Бих искал да е така, за да го обеса, дон Пабло.

– Ако не ни изиграе някой лош номер. Този негодник е способен на всичко.

- Ще си отваряме очите.
- И ще спим само с едно око – добави Армандо.
- На пост, приятели, дори през нощта.
- Ще се редуваме отново да пазим – каза Бени. – На какво разстояние сме от изворите на Барем?
- След три дни ще сме там.
- И ще събираме злато с лопати?
- Ако не с лопати, сигурно с шепи – каза дон Пабло.
- Спомняте ли си точно мястото?
- Приятелят ми го описа така подробно, че не мога да се излъжа: три планини, през които преминава Дом, и два водопада, спускащи се от двете страни на долината.
- Тогава утре ще преминем Барем и ще продължим да вървим, докато ни държат краката – каза Фалконе – Хубавият сезон е много кратък и затова ще бъде добре да побързаме.
- В това време конете обезпокоени зацвилиха и заопъваха ремъците.
- Какво има? – попита Бени.
- Дали не усещат някакъв неприятел? – обади се и Армандо. – Нашите мустанги не биха се разтревожили без причина.
- Дон Пабло се изправи с пушка в ръка направи няколко крачки напред и внимателно започна да оглежда дряноревите и боровите.
- Има ли нещо? – попитаха Бени и Армандо, които го доближиха.
- Струва ми се, че гората е безлюдна – отговори той.
- Опасността не е в гората – извика Бек. – Конете напрягат уши към реката.
- Да идем да видим – предложи Бени. – А вие внимавайте.
- Докато Бек и Фалконе обикаляха около палатката и сезираха в близките храсти, останалите се спуснаха към Барем, като внимателно наблюдаваха огромните дървета. До слуха им не достигаше никакъв подозрителен шум. Чуваше се само грохотът на водата, която се разбиваше между високите брегове, а горе стенеха върховете на боровите, разклащани от ледения северен вятър. Като стигнаха до отвесния бряг, тримата се наведоха и се загледаха във водите но тъмнината бе непрогледна поради черните сенки, хвърляни от гигантските дървета, и те не видяха нищо.
- Дали конете ни не са се излъгали? – попита дон Пабло.
- Може би вашите, но не и нашите мустанги, които водим от южните прерии – отговори канадецът. – Те са свикнали да надувват опасността и да ни сигнализират.

– Но тук не се вижда нищо подозрителна.

– Мълчете! – помоли Армандо.

Замълчаха и наостриха уши. На четиридесет-петдесет метра нагоре по течението чуха глух звук, предизвикан като че ли от падането на много тежко тяло.

– Някой се хвърли във водата – каза Бени.

Спуснаха се в тази посока с готови за стрелба пушки. Приближиха мястото, откъдето бяха чули звука, и слязоха на брега.

– Нищо – огледа се Армандо.

– Въпреки това някой се хвърли – повтори Бени.

– Да не е било животно? – попита дон Пабло.

– Възможно е.

– А защо не и човек? – отново попита младият мексиканец.

– Индианец?

– Не, Бени, нашият враг.

– Калифорниецът!... По дяволите!... Да не искате да кажете, че е стигнал чак дотук? Невъзможно е да е открил следите ни.

– Ще ми се да вярвам, но се съмнявам. Този човек е способен да ни проследи.

– Тогава нека се удави.

– Какво ще правим? – запитва Армандо.

– Ще се върнем в лагера и ще пазим много внимателно – отговори мексиканецът. – Може би е някакво животно.

– За предпочитане е – каза Бени.

Огледаха брега на още триста-четиристотин метра, но все така безрезултатно, и се върнаха към палатката. Като не знаеха с кого си имат работа запалиха още два огъня, за да осветят лагера от всички страни. Възложиха първата смяна от дежурството на Армандо и Бек. Младежът и каубоят запалиха лулите си, загърнаха се в одеялата си, тъй като нощта бе много студена и седнаха. Конете се бяха успокоили след огледа направен от техните господари, и бяха легнали до палатката. Конят на Бени, като истински прериен мустанг, бе останал прав. В гората не се чуваше никакъв подозрителен шум. Дори вятърът бе утихнал и високите върхове на дърветата бяха застинали не подвижно. Бяха изминали повече от два часа без да се случи нещо, когато Бек видя, че конят на Бени изведнъж повдигна глава и започна да върти ушите си на всички страни като че ли се мъчеше да долови някакъв шум.

– Има нещо – промърмори мексиканецът и отхвърли завивката. – Кой ли се навърта из гората в този студ?

В това време мустангът леко изцвили и заопъва въжето, с което бе привързан към палатката. Армандо бе станал.

- Бек – каза той. – Конят е неспокоен.
- И другите също – отговори мексиканецът.
- Дали не се приближава някой?
- Сигурно.
- Кой ли е този нахалник, който скришом доближава насам?
- Ще ни бъде малко трудно да разберем.
- Защо, Бек?
- Защото мъглата покри гората.
- Така е Искате ли да събудим Бени?
- Да почакаме, Армандо.

Двамата се отдалечиха малко от палатката и се опитаха да разберат какво бе предизвикало безпокойството на конете. За нещастие за тези два часа мъглата бе паднала отново и бе толкова гъста, че не позволяваше да се видят само на шест-седем крачки дори и дърветата.

– Не се вижда абсолютно нищо – каза Бек. – В тази отвратителна страна непрекъснато има мъгла.

- Чувате ли нещо?...
- Само шума на водата.
- Ей!...
- Карамба!
- Рев на сива мечка Бек.
- Да Армандо.
- Дали не иска да ни нападне!

– Да се връщаме в лагера и да събудим другарите си. Няма да сме много за тези зверове.

Тяхното предупреждение бе излишно. Канадецът бе чул вече ужасния рев на животното и бе изскочил навън, след като бе събудил останалите.

- Гризли, нани, Армандо? – попита той.
- Да Бени.
- Предпочитам я пред калифорниеца Къде е?
- Движи се в мъглата.
- По дяволите мъглата!
- Гледайте!... – изкрещя Бек.

Сред плътната завеса от влага забелязаха неясните очертания на огромно тяло, което сякаш се движеше към огньовете на лагера. Бени и дон Пабло, които бяха най-близо, се прицелиха бързо и стреляха с

пушките. Чу се силен рев, след което настъпи пълна тишина

– Падна ли? – попита канадецът.

– Не можах да видя – каза Бек.

– Ако не сме я убили, щеше да се нахвърли върху нас – забеляза Армандо.

– Да отидем да видим – подкани Бени.

Последван от Армандо и Пабло, той се отправи към мястото, където се бе появила огромната сянка.

– Да потърсим – каза той.

– Бъдете предпазлив – посъветва го младият мексиканец. – Тези животни са хитри.

Канадецът реши да заобиколи едно огромно дърво, а двамата му другари оглеждаха един дрян. Бени тъкмо направи кръг около дървото, без да открие нищо, когато почувствува върху раменете си две огромни лапи. С бързо движение се опита да се измъкне от тази груба прегръдка и да се обърне да стреля. Оказа се невъзможно, защото двете лапи го притиснаха с огромна сила и го повалиха на земята.

– Помощ Армандо! – извика клетият ловец.

Младежът и Пабло се спуснаха към него и се намериха лице в лице с огромна сива мечка. Кръвожадният звяр се бе изправил на задните си лапи, за да се нахвърли върху тях. Двамата изненадани от неочакваната ѝ поява изпразниха пушките си наслуки, но като видяха, че животното не пада бързо се втурнаха към лагера, за да доведат на помощ Бек и Фалконе. Бени, който не бе ранен, се възползува от този момент, стана бързо и последва приятелите си. Пушката му обаче остана при мечката защото нямаше време да я вземе. Мъжете се събраха край огъня; четиримата въоръжени с пушки, а канадецът с револвер, готови да влязат в бой. Противно на войнствените си инстинкти поне за момента гризли не показваше никакво желание да поднови, нападението. Ръмженето ѝ обаче се чуваше наблизко и от време на време сред мъглата забелязваха нейния силует, който бързо изчезваше зад дънерите на боровете.

– Ранен ли сте Бени? – попитаха загрижено Армандо и чичо му.

– Не – отговори канадецът. – С ноктите си звярът само разкъса дрехата ми. Чакам подходящ момент, за да си отмъстя за кошмарния миг, който ме накара да преживея.

– Явно не бърза – каза Бек.

– Виждам.

– Дори ми се струва, че се е отдалечила – добави Пабло. – Не чувам нищо.

– Сигурно си е получила заслуженото.

– Не вярвам, Бени – каза Армандо. – Стреляхме набързо и без да се прицелваме Може би не сме я улучили.

– Мълчете Армандо.

Канадецът пристъпи напред, държеше в ръка револвера и напрягаше слух. Отново се чу глух плясък.

– Хвърли се във водата – каза той, като се върна при другарите си.

– Дали не е преплувала Барем? – попита Фалконе.

– Може би.

– Значи можем да спим.

– Пак с половин око.

– А пушката ви? – сети се Армандо.

– Ще я приберем утре не е залък за мечка уста. Сигурни, че повече няма да бъдат обезпокоени, Бени, Пабло и Фалконе легнаха в палатката, а Бек и Армандо заеха отново местата си до огъня, тъй като дежурството им не бе свършило. Нощта премина без други произшествия – признак, че мечката бе преминала Барем и се бе отказала окончателно от борбата. Може би куршумите на Армандо и Пабло я бяха улучили и тя се бе оттеглила в бърлогата си в очакване да оздравее. На сутринта след няколко чаши чай групичката тръгна да търси брод, за да премине на другия бряг на Барем. Младият мексиканец се страхуваше че мечката е някъде наблизко, затова измина петстотин-шестстотин метра нагоре по брега и намери едно място, където водата не бе по-дълбока от метър. Нареди на всички да възседнат конете, за да избягнат нежеланата баня. Горките животни, въпреки че бяха претоварени, смело навлязоха в ледените води на реката и успешно преминаха на отсрещния бряг, където растяха многобройни гъсти храсти сред огромните стволоче на старите борове. Дон Пабло, който водеше групата, насочи коня си натам, но животното, вместо да му се подчини, се закова на задните си крака и се опита бързо да се върне към реката.

– Охо! Дон Пабло! – извика Бени. – Да не би жребецът ви да полудя?

Мексиканецът се готвеше да отговори, когато огромно тяло, появило се ненадейно иззад едно паднало на земята дърво, се хвърли върху него и го събори заедно с коня.

– По дяволите! – извика канадецът. – Гризли! Наистина животното, повалило другаря им, бе сивата мечка, нападнала ги през нощта. Сигурно звярът ги бе проследил, когато преминаваха реката, и бе застанал в засада, за да ги нападне отново изневиделица. Вместо да се нахвърли

върху падналия на земята човек или върху коня му, гризли с един скок премина храста и изправена на задните си крака, се отзова на брега сред групата. Нападението бе толкова неочаквано, че мъжете нямаха време да хванат пушките си. За нещастие конете, обезумели от страх, заотстъпваха объркано към реката, където се подхлъзваха по тинестото дъно, падаха един върху друг във водата хвърляйки и ездачите си. Ужасен миг! Кръвожадната мечка за момент застана неподвижно на брега, сякаш се чудеше коя от жертвите да избере. Още миг и някой щеше да опита здравите стоманени лапи и дългите нокти на чудовището. Бени и Армандо веднага се изправиха на крака. Бек се бе озовал в дълбокото, където течението бе много бързо, и трябваше да плува. Най-зле бе Фалконе, който бе паднал под коня си.

– Към мен, Армандо! – извика канадецът.

Стиснал ловджийския нож и револвера той смело и решително се нахвърли върху звяра

– Тук съм! – отговори Армандо, като измъкна брадвичката, която висеше на седлото на единия от конете. Канадецът се прицели, но куршумите намокрени от водата не гръмнаха. Готвеше се да се нахвърли върху мечката с нож в ръка, когато се чу изстрел. Бе стрелял дон Пабло, след като се бе измъкнал из под падналия върху му кон. Той успя да улучи мечката в главата. Но този куршум не бе достатъчен, за да убие огромното животно. Ранено, то се обърна и отчаяно се метна върху него.

– Бягайте! – изкрещя Бени.

Дон Пабло не дочака съвета му. С два скока се хвърли зад дънера на един огромен бор. Започна да тича около него и се мъчеше да зареди отново пушката си. Мечката, освирепяла от раната и от стичащата се по муцуната ѝ кръв, го последва с надеждата, че ще го настигне. Обикаляше бързо наоколо, с лапите си откъртваше парчета кора и реवेशе страхотно. Дон Пабло, пъргав като катеричка избягваше тези атаки, тичайки все по-бързо. В това време Бени, Армандо и другарите му смениха патроните в пушките си.

– Пазете се Пабло! – извика канадецът.

Бяха се прицелили, но не смееха да стрелят. Мечката и мексиканецът се въртяха толкова бързо около дървото, че щом единият изчезнеше се появяваше другият. Само миг закъснение и вместо животното можеше да прострелят човека.

– Пабло, отдръпнете се! – отново извика Бени.

– Не! – отговори мексиканецът.

- Не можем да стреляме!
- Аз ще опитам.
- Заредихте ли?
- Да.
- Хайде!

В този момент дон Пабло се извърна. Мечката не бе на повече от три крачки от него и се готвеше да го сграбчи. Той заби пушката в гърдите ѝ, после бързо стреля, отскочи назад и заобиколи дървото. Огромното животно, улучено смъртоносно, спря за миг. В същия момент се чуха още четири изстрела. Гризли се олюля, опита се да запази равновесие, вкопчвайки се с огромните си нокти в дървото, но се стовари на земята със страшен рев.

– Ето закуската ни, която е повече от заслужена – каза Бени. – Господа, каня ви на мечешко, което по нищо не отстъпва дори от най-глъстотото свинско.

XXXV ЗЛАТНАТА ТРЕСКА

За три дни групата премина нови, още по-гъсти гори, блата и трудни за преодоляване пропасти и стигна до извора на Барем. Той се намираще в един дълбок каньон, от двете страни на който се спускаха два водопада край труднодостъпната верига на Дом. Дори и индианци не бяха посещавали това диво, но красиво място, защото те предпочитаха бреговете на реките и риболова. Величествени борове покриваха двата бряга на долината, а върховете им се издигаха на шестдесет метра височина и хвърляха своята гъста и мрачна сянка върху склоновете на планината. По хълмовете ѝ се простираха кедрови и смърчови гори. Петимата мъже се спряха със смесено чувство на възхищение и страх пред тази гледка.

– Тук златото под краката ни ли е? – попита накрая Бени, а очите му непрекъснато шареха по скалите, сякаш можеше да открие скъпоценния метал, съхранен в недрата им.

– Да – отговори дон Пабло. – Планината насреща двата водопада и Барем по средата: златотърсачът не е излъгал.

– Хващайте мотиките! – извика канадецът. – Искам да видя златото!

– Успокойте се, Бени – каза Фалконе, като се смееше. – Никой няма да ни го отнеме.

– Чувствувам, че под краката ми гори, господин Фалконе.

– Вярвам ви, но не бива да сме толкова нетърпеливи. Преди всичко още не знаем къде е златоносната жила.

– Така е – каза Пабло. – Първо ще трябва да направим няколко проби.

– И да монтираме шлюза – добави Армандо.

– И да сложим тенджерите на огъня – обади се Бек. – Още не сме закусили.

– По дяволите закуската! – възкликна Бени. – Кой мисли за ядене, когато под краката ни има милиони за събиране?

Останалите избухнаха в смях.

– Смейте се! – извика Бени. – О! Флегматици!... Не усещате ли златната треска?

– Може би по-късно ще я усетим и ние – каза Фалконе – Хайде, нека първо да направим лагера и да приготвим закуската.

Тъй като трябваше да останат тук до края на сезона, т.е. няколко месеца, потърсиха удобно място, за да бъдат защитени от извънредно студените арктически ветрове и от нападението на индианците или бандитите. Откриха една вдлъбната скала с многобройни цепнатини, направени сякаш нарочно, за да им послужат за скривалище. Намираще се близо до левия бряг на Барем, а оттам щяха да наблюдават и шлюза.

Издигнаха палатката пред пещерата, която щеше да служи за убежище на конете. През този ден не направиха нито една проба. Времето им отиде в приготвяне на жилището, събиране на големи количества мърх за леглата, набавяне на дърва за кухнята и разговарване на сандъците. На другия ден монтираха шлюза – този скъпоценен инструмент, който с толкова усилия бяха домъкнали чак от прериите на Съединените щати. Той представлява нещо като сандък, обикновено кръгъл, монтира се върху два здрави кола посредством яки железни панти. Вътрешността му е разделена на клетки – осем, десет, дори дванадесет части. В най-голямата от тях се слага пръстта, примесена с парчета скала, извадена от участъка. Инструментът се поставя в река, а водата, като преминава през не го, бързо измива тинята и течението отнася скалните отломъци. Пясъкът и златото преминават през решето и попадат в долното отделение. Друго по-ситно решето позволява преминаването на златото и по-дребните съставки. В тази клетка се поставя известно количество живак, което веднага отделя скъпоценния метал и пречи на водата да го отнесе. Така промиването продължава дотогава, докато почти изчистено златото достигне до най-долното отделение, където се намират много улейчета, дълбоки осем милиметра, пълни с живак. С този инструмент не се губи дори и пращинка от редкия метал, докато при стария метод, при който се използва дървената тава, водата отнася голяма част от скъпоценните люспи. Чак на третия ден мъжете извършиха проби, за да установят какво бе наличието на златоносните жили. Това е най-трудната и най-уморителната част от работата. За да се добие представа за посоката им, налуки трябва да се пробиват безброй дупки на дълбочина докато се достигне до самия слой. Той се разпознава по наличието на сивкав или червеникав пясък. Златотърсачите нямаха търпение да разберат какви са находищата в подпочвените слоеве. Те смело се захванаха на работа и изкопаха първата дупка близо до реката. Не след дълго се показва пясък. На два метра дълбочина Бени и младият мексиканец откриха сивкав пясък, примесен с люспици злато. Едно спонтанно „Да живее!“ извести на Фалконе Армандо и Бек, че така търсеният пласт е открит. Веднага извадиха шест кофи пръст и я изсипаха в шлюза. Всички се

скупчиха наоколо, нетърпеливи да узнаят какво бе златното съдържание. Водата отдели пясъка и отнесе скалните парченца а останалото започна да преминава през решето, докато стигна до най-долното отделение на шлюза където бяха улейчетата с живака.

– Внимание! – извика Бени. – След няколко мига ще установим какво е съдържанието в открития пласт.

– Не знам дали ме обхваща златната треска, но чувствавам как сърцето ми започва да бие силно – каза Армандо.

– Това е като усещането, което изпитва играчът, направил голям залог. – обади се Пабло.

Бени и Фалконе спряха притока на водата извадиха ламаринените сита и внимателно изчистиха с четка зрънцата живак, така че те да паднат в най-долната клетка, защото в тях се съдържаше златото. Извадиха шлюза видяха живака примесен със скъпоценния метал и няколко малки парченца чакъл, които бяха останали на повърхността. Бени и дон Пабло, най-опитните в занаята, изсипаха сместа в дървена тава разпръснаха я по цялата повърхност с разтръскване, след което я поставиха в една торбичка от груб плат.

– Защо я слагате там? – попита Армандо, който внимателно следеше всички тези операции.

– За да отделим златото от живака – обясни Бени.

– И сега ли ще го видим?

– Още не. Бек, готова ли е тавата?

– Да – отговори мексиканецът.

Канадецът хвана с две ръце торбичката, сложи я върху дървената тава и с всички сили заизвива плата. Живакът започна да излиза през дупчиците на чувала и да пада като сребърен дъжд в тавата. Когато отново отвори торбичката, Бени показа на учудените си другари едно блокче, което тежеше повече от една либра, но изглеждаше по-скоро сребърно, отколкото златно.

– По дяволите! – извика канадецът и подскочи.

– Карамба! – възкликна дон Пабло.

– Сложат е с изключително високо съдържание!

– Да Бени!

– Златотърсачът не ви е излъгал!

– Не!... Не!... Господи! Ще станем богати като Крез!

– Всичко това злато ли е? – запита Армандо – Цяла либра само от няколко кофи пръст!

– Имай малко търпение – каза чичо му. – Не е, защото е примесено

с живак, но те уверявам, че откритият от нас пласт е невероятно богат. Ако в това парче живакът е 25–30 процента ще рече, че сме сложили ръка на приказна мина.

Бек набързо запали няколко клона каучуково дърво и постави над пламъците друг метален тиган. Бени взе скъпоценния къс и го сложи в него. Само за няколко минути живакът се изпари, а на дъното заблестя събраното с шлюза злато. От гърдите на всички се изтръгна вик на възхищение и радост:

– Злато!... Злато!... Колко злато!

Наистина в съда беше останало голямо количество от скъпоценния метал. Бени, Бек и Пабло не бяха виждали такъв добив в резултат само на едно промиване. Сега вече вярваха, че теренът бе наистина смесица от пръст и злато.

– Приятели, ще бъдем богати като набаби, толкова богати, че ще можем да си купим кораби, ниви, къщи, и то какви къщи!... Цели градове!...

– Ако от всяко промиване извличаме по толкова ще ви повярваме Бени – отговори Фалконе – Рудните богатства на тази долина надхвърлиха всичките богатства на Калифорния, Австралия и Южна Африка. Да видим дали тази жила ще продължи.

– Ще намерим и други, по дяволите! На работа или ще започна да танцувам толкова лудо, че ще си счупя краката. Имам нужда да се движа да копая, да крещя, да танцувам!

– Спокойно, Бени – каза Армандо, като се смееше – Досега сме изкарали само една-две хилядарки.

– Под тази земя има милиони.

– Ще ги съберем, но без да полудяваме.

– На работа – прикани господин Фалконе.

Бени и Бек отново слязоха в изкопа, а Армандо и Пабло щяха да поемат пълните с пясък кофи. Фалконе трябваше да работи с шлюза – не толкова уморителен труд, но отговарящ на техническите му знания. През целия ден петимата не оставиха лопатите кирките и кофите и работиха трескаво, за да извлекат от земята скритото в нея съкровище. Привечер златото бе изсипано върху тавите, за да се пречисти и от последните остатъци живак, и бе претеглено с кантар, който Фалконе бе донесъл със се бе си.

За десетте часа труд бяха събрали двадесет и четири либри почти чисто злато, като по този начин печелеха седем хиляди долара. Тази вечер в лагера устройоха малък пир в чест на щастливото събитие. Изядоха

последното парче пушено мечешко месо заедно с вкусна бобена чорба и изпиха една от бутилките уиски, които носеха със себе си.

XXXVI НЕИЗВЕСТЕН НЕПРИЯТЕЛ

Приятелите продължиха да копаят четиринадесет дни по продължение на жилата и добиха голямо количество злато. На петнадесетия тази трескава, изнурителна работа изведнъж спря. След като намериха доста дупки, пълни със самородни парчета скъпоценен метал – големите колкото едри бобени зърна а малките колкото грах, попаднаха на огромен блок твърд кварц. Той се простираше в посока на дълбоката пропаст, граничеща с единия водопад и бе толкова голям и здрав, че не можеше да бъде разбит нито с кирка нито дори с бомба. След като неколкократно се опитаха да го пробият на различна дълбочина за да открият златоносната жила те се убедиха че по-нататъшните им усилия са безполезни. Върнаха се към основата на участъка за да открият продължението на жилата. Едва след като изкопаха много нови дупки успяха да я намерят. Скоро установиха, че съдържанието на злато не бе толкова голямо, колкото в началото, защото за два дни работа с шлюза получиха само около четири либри злато

– По дяволите! – каза Бени. – Шестстотин долара са много, признавам, и сигурно и най-богатите участъци в Калифорния не дават повече, но за нас все пак са малко. Ако продължаваме така, никога няма да станем милионери.

– Можем да сме доволни, ако успеем да изкараме по сто долара на ден на човек, приятелю Бени – каза Армандо. – Започвате да ставате много взискателен.

– Малко са, Армандо.

– Тогава ми намерете страна, където човек може да добива повече.

– Имате право, но свикнахме на повече и затова не можем да се задоволим с толкова малко.

– Казвате малко! О! Милионер!

– За нас са малко, господин Фалконе. Колко е златото, което сме събрали тези дни?

– Триста и двадесет либри.

– А това ще рече?

– Сто хиляди долара.

– Сбогом, милиони!

– Но ние току-що започнахме, Бени.

– Работим вече седемнадесет дни, господине.

– Не сте ли доволен? Помислете! Имате в джоба си почти двадесет хиляди долара!

– С тази сума не се купува град.

– Тогава търсете по-богат участък.

– Смятам, че не е нужно да се изморяваме толкова, за да го намерим.

Тези думи бяха посрещнати с едно учудено Goo!.

– Говорете Бени! – казаха всички в един глас.

– Преди всичко един въпрос. Господин Фалконе вярвате ли, че в Барем има злато?

– Разбира се, онзи ден направих проби на пясъка и намерих люспи.

– И откъде мислите, че идва скъпоценният метал?

– От склоновете на Дом.

– Изследвахте ли по-големия водопад?

– Да.

– В основата му се е образувало нещо като басейн, при това доста дълбок.

– Така е, Бени.

– А знаете ли какво мисля, господине?

– Не, не съм гадател.

– Че в този басейн трябва да има натрупано злато, довлечено от водата.

Фалконе изглежда канадец. Бе поразен от неговото разсъждение.

– Но... да... би могло... трябва да е така – продума той.

– Тогава защо не отидем да „уловим“ това богатство?

– Карамба! – възкликна и дон Пабло. – Сигурно там има натрупано несметно съкровище, събирано векове.

– Да отидем да го вземем – предложи Бек.

– По-полека приятелю – отговори Фалконе – Преди всичко трябва да видим дали можем да сложим ръка върху него. Не помислихте ли за водопада?

– Ще го отбием – каза Бени.

– И после?

– Ще изпразим водния басейн.

– Ще са ни нужни месеци, но нека отидем да видим дали няма възможност да постигнем целта си с бомба. Колко барут имаме?

– Дванадесет килограма без да се броят осемстотинте патрона за пушките ни – отговори Бени.

– Елате, приятели.

Отправиха се към водопада, който бучеше в единия край на каньона. Като стигнаха до ръба му, започнаха внимателно да наблюдават, за да видят дали бе възможно да осъществят плана си.

Реката, която слизаше от планината се спускаше с оглушителен тътен в долното корито от височина седемдесетина метра. Огромната водна маса се събираше в широк и изключително дълбок басейн. По всяка вероятност чрез многобройни канали тя преминаваше под скалата, за да се събере отново на триста-четиристотин метра по-надолу отвъд тази преграда. Басейнът имаше формата на фуния, но бреговете му бяха толкова отвесни, че едва ли можеше да се слезе по тях без помощта на стълба или дебело въже. Фалконе след като огледа внимателно, се увери, че ако имаха късмет, можеха да осъществят плана си.

– Да – каза той, след като размисли – Ако поставим експлозив в основата на тази голяма скала, която пречи на свободното преминаване на водата басейнът ще се изпразни бързо. Канарата вече е доста разрушена от водата. Сигурно лесно ще падне под силата на голямо количество барут. Единствената трудност се състои в отклоняването на водопада.

– Невъзможно ли ви изглежда? – попита Пабло.

– Може би ще успеем с второ взривяване.

– Да опитаме, господине.

– Но ще наводним каньона.

– Какво значение има това? Водите бързо ще намерят нов път и ще се вляят в Барем.

– Последвайте ме.

Фалконе се изкачи на двеста-триста метра нагоре по брега, търсейки подходящо място. Там реката течеше между две отвесни, разположени наблизо една до друга скали. Той дълго наблюдава водите, изкачи се нагоре по течението и се спря на едно място, където реката правеше остър завой. Наклонът на коритото бе доста стръмен и водата яростно се разбиваше в левия бряг. Дори скалите, които я преграждаха, трепереха.

– Ето там – посочи Фалконе. – Ако на това място се направи проход, водата ще се спусне през него и няма да минава през водопада.

– Ще стигне ли една бомба? – попита Бени.

– Ще взривим няколко наведнъж.

– Ако успеем, ще станем милионери. Сигурен съм, че на дъното на водопада се намиращото съкровище на планината.

– Което ние ще ограбим – каза мексиканецът, като се смееше.

– Без скрупули, господине.

– Хайде да огледаме отсрещния бряг, приятели. Течението бе много буйно и дълбоко, а водите – още твърде студени, за да рискуват безнаказано да се потопят в тях. Принудени бяха да направят временен мост от стволите на два млади бора достатъчно дълги, за да бъдат прехвърлени на другия бряг. Преминаха отсреща и огледаха скалата която трябва да взривят. Непрекъснатите водни удари я бяха рязали достатъчно, така че нямаше да бъде трудно. Бездруго един ден тя щеше да рухне от натиска на водната стихия. Златотърсачите доволни от проучването си, незабавно се захванаха за работа. Направиха шест доста дълбоки проби в задната част на скалата и във всеки поставиха по килограм барут, приготвиха фитилите. Привечер ги запалиха. Веднага се прехвърлиха на другия бряг, за да не ги отнесе водата, която щеше да нахлуе през новия проход. Експлозията не закъсня. Шестте килограма барут избухнаха почти едновременно с оглушителен трясък, който се чу из целия каньон и гористите планини. Скалната преграда раздробена от експлозива освободи една отсечка от шестдесетина метра и проправи нов, по-широк път на реката. Отприщените води потекоха по склона и като повлякоха всичко по пътя си, се разляха в равнината.

– Ураа! Ураа! – извикаха златотърсачите, които наблюдаваха взривяването.

– Златото е наше! – изкрещя Бени и хвърли във въздуха шапката си – След няколко дни ще слезем при планинското съкровище!

Не след дълго оглушителният шум на водопада спря. Реката, изоставила старото си корито, потече по новото, като си проправяше път сред разпръснатите из каньона скали и на сто метра по-надолу се вля в Барем.

– Към водопада! – извика Фалконе.

Петимата се отпавиха към големия басейн и забелязаха, че водата бе съвсем изчезнала. Само малки струйки все още се стичаха по черната отвесна скала, в основата на която се намираще широкият повече от четиридесет метра и сигурно доста дълбок басейн.

– Утре ще слезем и ще направим така, че и тази вода да изчезне – каза Фалконе – С още един мощен взрив Ще й отворим път през стръмнината.

– И утре вечер ще бъдем богати!... – извика ентузиазирано Бени.

– Много бързате драги ми канадецо.

– Как? Съмнявате ли се?

– Не се съмнявам, но искам да видя дъното на басейна, за да съм сигурен.

– Казвам ви, че ще намерим планини от злата.

– Цели скали от жълт метал – каза механикът, като се смееше. – Какво нетърпение Бени!

– Това е златната треска, господине – отговори също през смях канадецът. – Какво искате! От нея ми се замайва главата!

Всички бяха много изморени и се прибраха в палатката. След скромна вечеря заспаха върху завивките си, дори без да помислят за нощни пазачи. Тъй като не бяха забелязали опасни животни и човешки следи, те от няколко дни се бяха отказали от дежурствата – смятаха ги за досадни и безполезни. Спяха вече няколко часа и сънуваха приказни съкровища, когато острият слух на канадеца долови конско цвилене. Този човек имаше навика да спи с отворени очи, затова скочи веднага и хвана пушката си, която неизменно поставяше до себе си.

– Ако са се обадили прерийните коне има нещо – промърмори той.

Не искаше да безпокои другарите си, затова не събуди никого, а тихо напусна пещерата. Нощта бе непрогледна: нямаше нито луна нито звезди, но предметите на разстояние от тридесет-четиридесет метра се различаваха. Бени погледна под навеса и забеляза, че четирите коня се бяха изправили.

– Дали някоя мечка не е дошла из тези места? – запита се канадецът. – Досега не сме забелязали следи от тези животни. Въпреки всичко ще е добре дошла, защото значително ще увеличи хранителните ни запаси.

С пръст на спусъка той заобиколи наоколо, но нищо не видя. Поупокоен се канеше да влезе вътре, като си мислеше, че бе фалшива тревога, когато чу своя мустанг да цвили отново.

– По дяволите! – изруга канадецът. – Конят ми трябва да има сериозна причина, за да е неспокоен!

Мина под навеса и за свое учудване се блъсна в няколко вързопа дърва, струпани в един ъгъл, за които бе сигурен, че никога не ги е виждал.

– По дяволите! – повтори Бени и хвърли изпитателен поглед наоколо. – Кой ги е оставил тук? За какво ли са? По дяволите! Тази загадка започва да ме ядосва!

Спусна се към палатката и извика:

– Армандо! Господин Фалконе!

Другарите му, внезапно събудени от тези викове, изскочиха навън с оръжие в ръка.

– Какво има Бени? – попита Фалконе.

- Необясними неща – отговори канадецът.
- Какво искате да кажете?
- Някой от вас донасял ли е снопове дърва под навеса?
- Не – отговориха всички в един глас.
- Сигурни ли сте в това, което казвате?
- Повече от сигурни.
- Значи някой се е помъчил да подпали навеса.
- Някой!... И кой е той? – попита Фалконе.
- Не знам.
- Може би индианец?
- Хм! – промърмори Бени и поклати глава – С каква цел?
- Вероятно за да отнеме конете ни и да ни изпече.
- И да открадне златото ни – добави Армандо.
- Невъзможно е господа – каза дон Пабло – Индианците по тези места все още не ценят златото.
- Тогава кой може да е?
- Някой златотърсач, който ни е проследил и иска да ни съсипе, както унищожи храната и конете ни, за да не можем да го преследваме.
- Къде може да се е скрило това куче? – извика Бени.
- Сигурно е избягал.
- Възможно е в такава тъмна нощ.
- Приятели мои, трябва да дежурим през нощта – каза мексиканецът.
- А утре ще претърсим околностите – добави Фалконе.
- Ще претърсим горите – каза Бени. – Ако намерим някой негодник, обещавам ви, че ще пратя в черепа му шестдесет грама олово.
- След като обиколиха скалите наоколо и се спуснаха чак до водопада, без да намерят нищо, златотърсачите се върнаха в палатката си. Този път двама от тях останаха на пост при навеса с надеждата да изненадат разбойника.

XXXVII МЕЖДУ ЗЛАТОТО И СМЪРТТА

На другия ден Бени, Армандо, Бек и дон Пабло решиха да се отърват от опасния неприятел, който искаше да отнеме живота и богатството им. Тръгнаха да претърсят горите наоколо, въпреки че изгаряха от нетърпение да изпразнят басейна под водопада Фалконе остана да пази пещерата и конете. Двамата мексиканци се отправиха към планината а кандецът и младият му приятел към каньона където навлизаха сред боровете и кедровите гори. След като огледаха околностите те слязоха в южната му част в близост до гората. Напредваха много внимателно, за да не бъдат изненадани и посрещнати с изстрели. Прекосиха просеката и навлязоха сред дърветата. Почвата бе много влажна и забелязаха две следи, за които не можеше да има никакво съмнение.

– Тук са минали двама бели – каза Бени.

– Дали не са калифорниецът и неговият приятел бандитът? – попита Армандо.

– По дяволите! Само да ги намерим, ще ги убием, без да се колебаем.

Намираха се в края на каньона пред един огромен скален масив в подножието на планината. На това място дърветата бяха по-редки и само тук-там се виждаше някой дрян, ниски храсти от дива лоза и шипки. Двамата ловци спряха зад стъблото на един кедр и започнаха внимателно да разглеждат скалите. Страхуваха се да не попаднат в засада. Следите свършваха до една скала където имаше пукнатини, позволяващи изкачване то. Като погледна към върха, Бени забеляза доста широк процеп, където спокойно можеше да влезе човек, който вероятно навътре в скалата завършваше с пещера.

– Дали това не е скривалището им? – запита се Бени. Искаше да предложи на Армандо да се изкачат, когато забеляза тънка струя дим.

– А! – възкликна той. – Не съм се излъгал!

– Там са – промърмори Армандо.

– И не подозират нашето присъствие.

– Сигурно е така, защото иначе не биха запалили огън.

– Хайде да ги изненадаме, Армандо.

– Да, да вървим, Бени.

Двамата ловци провериха дали пушките им са заредени. Запълзяха

нагоре, като се криеха зад скалите. Димът продължаваше да излиза, но все по-слаб дори започна да се разсейва, а от процепа не се чуваше никакъв шум. Те лазеха нагоре, като предпазливо се хващаха за издатините, и внимаваха да не съборят някой камък. Бързо се изкачиха и веднага се изправиха на крака, готови за стрелба. После скочиха долу.

– Стойте или ще стрелям! – извика канадецът.

Не последва отговор. Двата мъже влязоха в просторна кръгла пещера, осветена от няколко горящи главни. За тяхна голяма изненада тук нямаше никой. Но многобройните предмети свидетелстваха, че пещерата е обитаема. По стените бяха закачени тризъбци, куки, ножове и дръжки от слонова кост и мрежи. По пода имаше разпръснати снегоходки, използвани от индианците, кожени торби с дрехи и продукти, сушена и пушена риба и кожи от черна мечка лисица, лакомец и вълк. От устата на канадеца се изтръгна вик на учудване и разочарование.

– По дяволите! – възкликна той. – Излъгахме се.

– Искате да кажете, че тази пещера не служи за подслон на бели – каза Армандо.

– Това е индианско убежище, Армандо.

– Значи сме се измамили.

– Напълно.

– Къде може да са обитателите?

– Вероятно на лов.

– А следите?

– Оставени са от индианци.

– Но това бяха следи от подковани ботуши, Бени.

– Може би индианците по тези места знаят, че нашите обувки са по-удобни. Доволен съм обаче от това откритие. Камък падна от сърцето ми. Червенокожите няма да ни погодят лош номер.

– Ще чакаме ли завръщането им?

– Ще загубим ценно време, Армандо. Да ги оставим спокойно да обитават пещерата си.

– И все пак остава нещо необяснима.

– Какво е то?

– Наръчните дърва, които намерихме под навеса.

– Може да са оставени от някой индианец, дошъл да ни шпионира, без да има лоши помисли. Обитателите по тези места са добри, Армандо, дори уважават белия човек. Да се връщаме и да отидем да изпразним басейна под водопада.

Успокоени, те напуснаха пещерата и се върнаха в лагера, където

съобщиха на останалите за откритието си. Те също се бяха върнали от огледа, без да открият нищо. Всички бяха на мнение, че не бива да се плашат от индианците. Затова решиха да се захванат за работа. Набързо обядваха взеха здраво възлесто въже и се отправиха към водопада, за да слязат до дъното на басейна. От предпазливост носеха със себе си оръжието. Бяха взели и барут, за да го взривят. Завързаха въжето за ствола на един бор, който растеше близо до скалите, и Бени се спусна в пропастта. Другите бяха готови да го последват. Те носеха кирките и един дълъг фитил. Басейнът, който според тях криеше богатствата на златоносните планински слоеве, имаше поне деветдесет метра обиколка и сигурно бе доста дълбок. За да го отприщят и да бъдат сигурни в успеха си, решиха да изкопаят дупка за барута най-малко на три метра дълбочина. Трябваше да поставят още един експлозив и в основата на огромната скала, която разделяше тази бездна от Барем, за да може водата полесно да се опече. Петимата златотърсачи работеха усърдно, понеже искаха още преди да се е свечерило да сложат ръка върху предполагаемото богатство. След три часа упорит, трескав труд с кирките успяха да направят път в скалите. В четири следобед свършиха.

– Бъдете готови за изкачване – предупреди Фалконе – Експлозията ще бъде страхотна и може би върху нас ще се изсипят скални отломъци.

В този момент до слуха им достигна цвиленето на мустанга на Бени.

– О! Какво ли е обезпокоило моя кон? – учуди се той.

– Дали не се е приближил някой индианец? – попита Армандо.

– Тогава да заповяда – каза Бени. – Имаме достатъчно друга работа, за да се занимаваме сега с него.

– Да запалим фитилите приятели, и да бягаме – предложи Фалконе.

– Достатъчно дълги са и ще имаме време да се отдалечим. – допълни Бек. – Ще изгорят за около пет минути.

Канадецът и младият мексиканец, по даден от Фалконе сигнал, подпалиха фитилите и всички се хвърлиха към въжето. Армандо се изкачи пръв, но вместо да продължи нагоре, спря се на една площадка на около седем метра височина, за да помогне на другарите си. Останалите вече бяха при него и се готвеха да продължат нагоре към втората площадка, която се намираще на още седем метра височина. Изведнъж въжето, прекъснато от предателска ръка падна в пропастта без някой да се сети да го хване. От гърдите им се изтръгнаха тревожни и яростни викове.

– Прерязаха въжето! – изкрещя Бек, който се бе изкачил малко по-нависоко и скочи при приятелите си.

– Предателство! – бе извикал и Бени.

Дон Пабло, бърз като стрела, се хвърли към въжето да го хване, но беше твърде късно. То падна в басейна и потъна във водите.

– Негодници! – изкрещя канадецът – Хвърлете ни друго въже или ще ви избием всичките!

В отговор на това до тях достигна демоничен смях. Като го чу, дон Пабло пребледня.

– Смахът на калифорниеца! – възкликна той. – Загубени сме!

Бени и Армандо бяха скочили към скалистата стена с надежда да се вкопчат за издатините и да се измъкнат, за да се нахвърлят върху негодника, но скоро разбраха, че това не бе по силите им.

– Проклетник! Хвърли въже или ще те обесим! – заповяда канадецът.

В далечината чуха глас, който викаше:

– Всички ще бъдете взривени! Лека нощ!

Чак сега петимата нещастници осъзнаха каква страшна опасност ги грозеше. Под тях, само на няколко метра двата фитила продължаваха да горят, а пламъкът приближаваше барутните заряди. Още две три минути и с тях бе свършено.

– Загубени сме! – повтори дон Пабло, като бършеше струйките студена пот от челото си. – След малко ще хвъркнем във въздуха.

– А онзи мошеник избяга! – изръмжа Бени.

– С нашето злато! – добави Фалконе.

– Трябва да направим нещо. – обърна се Бек към Фалконе.

– Не трябва да чакаме смъртта със скръстени ръце.

– Нищо не може да се направи – каза дон Пабло – Не е възможно да се изкачим по тази скала.

– Поне да се опитаме да загасим фитилите – каза Бени.

– Трябва да се слезе долу, но стената е гладка, без издатини и без дупки.

– А ако се опитам да скоча?

– Ще се убиете – каза Фалконе – Височината е седем метра, а долу има остри камъни, ще счупите краката си.

– Значи сме осъдени на смърт!

Фалконе не отговори. Не знаеше какво да каже. Смъртта му се струваше неизбежна, особено сега, когато не можеха да стигнат до фитилите. Настъпи тишина. Петимата нещастници, притиснали се до скалата с ужас наблюдаваха двете струйки дим. Всяка изминала секунда им се струваше час. Бяха започнали вече да се примиряват със съдбата си,

когато откъм ръба на пропастта прозвуча човешки глас. Бени го чу, изрева като животно и насочи пушката си нагоре, защото помисли, че калифорниецът се е върнал, за да присъствува на агонията им. Ослепял от ярост се приготви да стреля, когато Фалконе извика:

– Индианци!... Приятели!... Бени!... Може би сме спасени!

На горния ръб на пропастта се появиха четирима индианци и любопитно загледаха събраните на площадката мъже.

– Въже!... Хвърлете ни въже! – извика Бени. – Бързо или сме загубени!

Един от тях разбра какво става, отвърза от кръста си дълъг и дебел ремък, спусна го долу и заедно с другарите си го хвана от едната страна.

– Хайде бързо! – подкани Фалконе.

– Армандо, вие сте пръв! – каза Бени – Не губете нито миг!

Младежът се вкопчи във въжето и почувствува как го издигат във въздуха. Без дори да поблагодари на добрите индианци, дошли точно навреме да ги спасят от ужасна смърт, той се хвърли към пещерата, влезе бързо вътре и отиде да види процепите, в които бяха оставили златото.

– Ограбени сме!...

Другите пристигнаха тичешком.

– Кучи синове! – изкрещя канадецът. – Ще ни платят за това!

Огледа се наоколо. Неговият кон, тези на Бек и на дон Пабло препускаха срещу тях. Четвъртият бе изчезнал. Трите мустанга бяха успели да избягат, а последният явно бе отмъкнат от калифорниеца.

– На конете! – извика Бени. – Армандо, с мен! Елате и вие, дон Пабло! Господин Фалконе, Бек, последвайте ни както можете!

Тримата скочиха на седлата и препуснаха. След като се посъветваха, другарите им останаха да пазят храната, която се намираще в пещерата. Бясно пришпорени, конете само за няколко минути прекосиха долината по цялата ѝ дължина и стигнаха до Големите гори.

– Ето ги! – извика Бени, който бе начела – В галоп! В галоп! На шестстотин-седемстотин метра пред тях през една поляна покрита с мъх, тежко препускаха три коня. Първите два бяха яхнати от двама мъже, в които те веднага разпознаха калифорниеца и бандита, а третият бе натоварен с доста обемист и тежък чувал. Като чуха вика на Бени, двамата негодници се обърнаха и веднага безжалостно пришпориха конете, за да ги накарат да ускорят своя ход и да навлязат в гората.

– Спрете или ще стреляме! – заповяда отново канадецът.

В отговор чуа ругатни.

– А! Не желаете да се предадете? – извика Бени – Тогава ще ви убием!

С едно прекрасно превъртане скочи на земята остави коня да се носи като вихър, а той коленичи и внимателно се прицели в калифорниеца. Двамата бандити сигурни, че са далеч от обсега на преследвачите, пришпорваха конете и се стремяха да достигнат до края на гората. Третият кон, натоварен със златото, трудно ги догонваше. Чу се изстрел.

Калифорниецът, улучен в главата от безпогрешния куршум на опитния прериен ловец, разтвори ръце и падна от седлото, като изрева от болка Изплашен, другарят му остави коня, натоварен със златото, и яростно подкара своя. За щастие дон Пабло и Армандо не бяха слезли от конете си Като видяха че негодникът бяга, и те пришпориха и бързо го приближиха.

– Спри! – извика му Армандо.

– Не – отговори бандитът.

– Ще те убием!

– Опитайте се!

Стигнал до една скала той се приземи със скок. В дясната си ръка държеше уинчестър, а в лявата стискаше дълъг нож. С два удара на ножа повали коня си и се скри зад тялото на бедното животно.

– Полека Армандо, този негодник има дванадесет куршума в пушката си! – извика дон Пабло.

В този момент чуха Бени:

– Умри, куче!

След това изтрещяха няколко револверни изстрела. Пабло и Армандо се обърнаха и видяха другарят им да тича към тях с още димящо оръжие в ръка.

– Бени! – извика Армандо.

– Онзи глупак е мъртъв – отговори канадецът. – Сега е ред на другия!

– Армандо! Надясно! – нареди дон Пабло. – Пазете се! Чу се изстрел, после още един Младият италианец усети как куршумите префучаха край ушите му. Скочи от седлото и се хвърли зад една скала наблизо. Дон Пабло го последва и се скри в един ров. Разбойникът, след като стреля напразно два пъти, отново се скри зад коня. Не се виждаше дори върхът на шапката му от енот.

– Този обирджия се надява да ни избие като гъски! – каза Бени, който пълзеше към другарите си. – След малко ще го пратим на оня свят да прави компания на калифорниеца.

– Убихте ли го? – попита Армандо.

– С първия куршум само го раних, останалото довърших с револвера. Негодникът издъхна, без да може да каже дори амин. Приятели мои, теренът е удобен и затова ще се опитаме да заобиколим бандита, за да го принудим да се покаже.

Тримата златотърсачи се възползуваха от неравността на местността разделиха се и запълзяха в различни посоки. Грубо проклетие ги предупреди, че плановете им са разгадани.

Като забрави всяка предпазливост, бандитът скочи на крака и откри огън срещу тях.

– Огън! – извика Бени.

Три изстрела отговориха на уинчестъра. Улучен, разбойникът подскочи напред, извика стреля още веднъж наслуки и падна тежко с лице към земята.

– Успешен изстрел! – изкрещя канадецът и стреля още веднъж.

Последният куршум бе излишен. Бандитът бе паднал, за да не стане никога повече!

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Когато тримата се върнаха в лагера водейки със себе си натоварения със златото кон, намериха Фалконе и Бек на ръба на водопада. Експлозивите, избухнали с огромна сила, бяха разрушили басейна и образували широк отвор в голямата скала. Индианците, уплашени, бяха избягали с отчаяни викове, въпреки че Бек и италианецът се бяха опитали да ги успокоят. Скриха откраднатия от разбойниците чувал злато, завързаха под навеса конете и нетърпеливи да видят богатството на басейна, побързаха да се спуснат в бездната. Предвижданията им се оказаха точни, очакванията им бяха надминати. Дъното на водопада, разрушено от взрива, бе осеяно с парчета скъпоценен метал, трупани с векове Имаше късове самородно злато с всякакви размери, дори тежки повече от една либра. Събраното бе толкова много, че Бени щеше да полудее, Шестстотин и осемдесет либри, равняващи се на милион и двадесет хиляди долара, бяха събрани от дъното и скрити в пещерата. Щастливи, другарите останаха още петнадесет дни в долината, като събраха злато и при втория водопад, То беше по-малко, защото нямаха достатъчно барут, за да отклонят водата.

Месец след пристигането им в долината, натоварени със съкровищата, те тръгнаха обратно към Доусън. Пътуването мина леко, без неприятни срещи. След като превърнаха част от златото си в полици, към края на август щастливците се качиха на парахода на американската компания и се спуснаха чак до устието на Юкон. В Сиатъл – град построен наскоро, но превъзхождащ Ванкувър, Такония и Виктория, те поделиха богатството. Още не бяха станали милионери, но всеки от тях носеше повече от осемстотин хиляди лири – добра сума, спечелена само за месец работа. В Сан Франциско, Калифорния, петимата приятели се разделиха Двамата мексиканци се завърнаха в страната си, Бени взе влака по жп линията Пасифик, за да отиде в Канада, а господин Фалконе и Армандо се установиха в столицата на Калифорния. Благодарение на златото, събрано в далечните земи на Аляска, Гулиелмо Фалконе и неговият племенник станаха собственици на една от най-големите парни дъскорезници в Сан Франциско и бързо натрупаха голямо състояние.

КРАЙ

© 1991 Надежда Бояджиева, превод от италиански

Emilio Salgari
I minatori dell'Alaska, 1900

Сканиране и разпознаване: ranko, 2008 г.
Последна редакция: NomaD, 2008

Издание:
Издателска къща „Едем 21“, 1991

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9032>]